ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

15ΘΗΜΕΡΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ
ΜΕΡΙΜΝΗ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ — ΤΜΗΜΑ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΑΓΩΓΗΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΟΘ. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΣΧΟΛΗ, ΟΔΟΣ ΝΕΓΓΥ 17, ΤΕΡΜΑ ΠΑΤΗΣΙΩΝ, ΤΗΛ. 881-262
ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ: Ἐτησία δραχμαὶ 72.— Ἐξάμηνος δραχμαὶ 36.— Τιμὴ τεύχους δραχμαὶ 3

ΕΤΟΣ Δ'. | ΑΘΗΝΑΙ, 15 ΜΑΪΟΥ 1956 | ΤΕΥΧΟΣ 72ΟΝ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ

Η ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΠΟΛΕΩΝ ΑΠΟ ΤΗΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ ΤΗΣ ΜΕΧΡΙ ΣΗΜΕΡΟΝ (1921-1956)

Ὑπὸ κ. **Ν. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ** Ἀστυν. Δ/ντοῦ Α'

ΙΕ'. Ο ΚΟΚΚΙΝΟΣ ΔΕΚΕΜΒΡΗΣ

V. Η ΕΠΙΘΕΣΙΣ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ ΥΠΗΡΕΣΙΩΝ ΑΘΗΝΩΝ.

—ΜΑΧΕΣ ΚΑΙ ΗΡΩΪΚΗ ΑΝΤΙΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ Δ' ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΥ ΤΜΗΜΑΤΟΣ—

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ

85. Ἀντικατάστασις τῶν ἀστυνομικῶν τοῦ Δ' Τμήματος μὲ συναδέλφους των τοῦ Θ' Ἀστυνομικοῦ Τμήματος—Μάχες ἀπὸ 8ης μέχρι 12ης Δεκεμβρίου 1954.

86. Ποῖοι ἀστυνομικοὶ τοῦ Θ' Ἀστυνομικοῦ Τμήματος ἔλαβον μέρος στὶς μάχες τοῦ Δ' Ἀστυνομικοῦ Τμήματος.

***

85. Ἀντικατάστασις τῶν ἀστυνομικῶν τοῦ Δ' Τμηματος μὲ συναδέλφους των τοῦ Θ' Ἀστυνομικοῦ Τμήματος.—Μάχες ἀπὸ 8ης μέχρι 12ης Δεκεμβρίου 1944.

Κατὰ τὰ ἐξημερώματα τῆς Παρασκευῆς 8-12-1944, ὁ Διοικητὴς τοῦ Θ' Τμήματος, Ἀστυνόμος Α' ἀείμνηστος Γεωργ. Κωστόπουλος, μὲ ὅλη τὴ δύναμή του ποὺ εὑρίσκετο στὴ διάθεση τῆς Ἀστυν. Δ/νσεως, καταλλήλως ἀκροβολισμένη καὶ μαχομένη πρὸς τοὺς κομμουνιστὰς ἔφθασε στὸ Δ' Τμῆμα καὶ ἀνέλαβε τὴν ἄμυνα αὐτοῦ.

Οἱ ἀστυνομικοὶ ἀμέσως ἐτακτοποιήθησαν σὲ κατάλληλα σημεῖα τοῦ οἰκήματος καὶ ἦσαν ἕτοιμοι νὰ ἀντιμετωπίσουν ἐνδεχομένη νέα ἐπίθεση τῶν κομμουνιστῶν. Ἐπίσης ἐτοποθετήθησαν φρουρὲς στὸ παραπλεύρως ξενοδοχεῖο καὶ στὸ οἴκημα τῆς Διευθύνσεως Ἀλλοδαπῶν, γιὰ τὴν ἐξασφάλιση τῶν νώτων τῆς μαχομένης δυνάμεως. Στὸ μεταξὺ ἔφθασαν στὸ Τμῆμα ὁ Λοχαγὸς κ. Φλῶρος καὶ ὁ Ὑπολοχαγὸς κ. Σκαλαῖος, ὡς στρατιωτικοὶ σύμβουλοι καὶ διερρύθμισαν κατὰ τὸν καλλίτερο τρόπο τὶς θέσεις τῶν μαχητῶν.

Οἱ κομμουνισταὶ ἔβαλλον συνεχῶς κατὰ τοῦ Τμήματος μὲ ἔντονα πυρά, προσπαθοῦντες προφανῶς νὰ ἐξακριβώσουν τὴν μαχητικὴ ἀξία τῆς νέας δυνάμεως.

Στὶς 4 μ.μ. (16η ὥρα), ἀπὸ παρακειμένη ταράτσα ἐγένετο αἰφνιδιαστικὴ ἐπί-

θεση μὲ καταιγιστικὰ πυρὰ καὶ χειροβομβίδες, ἡ ὁποία ἀπεκρούσθη μὲ τὰ ἔντονα πυρὰ τῶν ἀνδρῶν τοῦ Τμήματος. Ἀποτέλεσμα τῆς ἐπιθέσεως, ἦτο ὁ σοβαρὸς τραυματισμὸς τοῦ ἀστυφύλακος Θ. 25 Ἀλεξανδράτου Εὐαγγ., ποὺ εὑρίσκετο στὴ διασταύρωση τῶν ὁδῶν Γ' Σεπτεμβρίου καὶ Σολωμοῦ. Οἱ ἀψιμαχίες ἐσυνεχίσθησαν μέχρι τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου.

Σάββατον 9 Δεκεμβρίου 1944.

Ἀπὸ τῆς 6ης πρωϊνῆς, ἡ ἐπίθεση τῶν κομμουνιστῶν κατὰ τοῦ Τμήματος, ἄρχισε μὲ διάφορες φάσεις ἐντάσεως, ἀλλὰ μὲ πεῖσμα ἀπὸ ἀμφότερες τὶς πλευρές.

Οἱ ἀστυνομικοὶ ὅμως δὲν ἀρκέσθηκαν στὴν ἄμυνα ἁπλῶς, ἀλλὰ ἔκαμαν καὶ ἐφόδους κατὰ τῶν κομμουνιστικῶν φωλεῶν. Ἔτσι στὶς 5 μ.μ. (17η ὥρα), μία ὁμάδα, μὲ ἐπικεφαλῆς τὸν Ἀστυνόμο τότε καὶ νῦν Δ/ντὴν Β' κ. Ἀθανάσιο Ἀγγελόπουλο, τοὺς ἀρχιφύλακες Θ. 2 Λαμπρόπουλο Παναγ., Θ 4 Κανελλόπουλο Κ. καὶ τοὺς ἀστυφύλακες Κ. 562 Καλποῦρο Ἀνδρέα, Κ. 208 Μυλωνόπουλο Στυλιανό, Θ. 42 Μπαλάσκα Παναγ., Θ. 53 Γιαννακόπουλο Παν. καὶ Θ. 66 Πολυχρονόπουλο Δημήτριο ἔκανε αἰφνιδιασμὸ στὴν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Γ' Σεπτεμβρίου καὶ Στουρνάρα πολυκατοικία Κουζούμη, ἀπ' ὅπου ἐπυροβόλουν ἐλεύθεροι σκοπευταὶ τῶν κομμουνιστῶν.

Οἱ κομμουνισταί, τρεῖς τὸν ἀριθμόν, συνελήφθησαν καὶ ἐκρατήθησαν στὴν Ὑποδιεύθυνση Γεν. Ἀσφαλείας. Τὸ μεσονύκτιο, περίπολος ἀπὸ τοὺς στρατιωτικοὺς συμβούλους Λοχαγὸν κ. Φλῶρο καὶ Ὑπολοχαγὸ κ. Σκαλαῖο καὶ τὸν ἀστυφ. Θ. 56 Γαλεύκαν Ν., ἐνήργησαν ἀναγνωριστικὴ ἔξοδο σὲ σημεῖα ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Γ' Σεπτεμβρίου καὶ παρόδους, ἀκτῖνος 250 μέτρων ἀπὸ τοῦ Τμήματος καὶ ἐξουδετέρωσαν, μὲ χειροβομβίδες καὶ ριπὲς αὐτομάτων ὅπλων, τὸν παρὰ τὸ «Λυρικὸ» θέατρο μόνιμον καὶ πολὺ ἐπικίνδυνον ἐλεύθερον σκοπευτὴν (πολυβολητήν).

Κυριακὴ 10 Δεκεμβρίου 1944.

Κατὰ τὴν ἡμέρα αὐτὴ ἐσυνεχίσθη ἡ ἰδία κατάσταση, μὲ ἀνταλλαγὴ καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη πυρῶν πολυβόλων, ὁπλοπολυβόλων, αὐτομάτων ὅπλων, ἀραβίδων καθὼς καὶ βλημάτων ἐγκαιροφλεγῶν, ποὺ ἐρρίπτοντο ἀπὸ διάφορα σημεῖα ἀπὸ τοὺς κομμουνιστάς. Τὸ ἠθικὸ τῶν ἀνδρῶν ἦτο ἀκμαιότατο καὶ ἡ ἄμυνα σταθερὰ καὶ ἄκαμπτος. Ἀπὸ τὸ παρατηρητήριο τοῦ Τμήματος ἔγινε ἀντιληπτό, ὅτι οἱ στασιασταὶ ἐγκατέστησαν πολυβολεῖο στὴν ὁδὸ Γ' Σεπτεμβρίου, κοντὰ στὸ θέατρο «Λυρικό», τοῦ ὁποίου ἡ ἐξουδετέρωση ἦταν δυσχερεστάτη, λόγῳ τοῦ ὅτι ἐπροστατεύετο μὲ πρόχωμα ἀπὸ σάκκους γεμάτους ἄμμο. Οἱ προετοιμασίες αὐτὲς μαρτυροῦσαν, ὅτι ἐπέκειτο σφοδρὰ ἐπίθεση τῶν κομμουνιστῶν κατὰ τοῦ Τμήματος.

Πράγματι στὶς 11.30 μ.μ. (23.30' ὥραν), δηλαδὴ τὰ μεσάνυχτα, 1500 περίπου κομμουνισταὶ ποὺ εἶχαν συγκεντρωθῆ στὴν πλατεία Βάθης καὶ ἐφανατίσθησαν γιὰ νὰ ἐπιτεθοῦν καὶ σφάξουν τοὺς «χῖτες», ὅπως ἐκάλουν τοὺς ἀστυνομικοὺς τοῦ Θ' Τμήματος, ἄρχισαν νὰ κυκλώνουν τὸ Τμῆμα ἀπ' ὅλες τὶς παρόδους. Τέλος ἐξέσπασε αἰφνιδιαστικὰ μεγάλη ἐπίθεση τῶν κομμουνιστῶν, οἱ ὁποῖοι ἄρχισαν νὰ βάλλουν κατὰ τοῦ οἰκήματος ἀπὸ ἓξ σημεῖα ταυτοχρόνως καὶ κατὰ μέτωπον ἀπὸ τοὺς ὁδοὺς Σολωμοῦ καὶ Γ' Σεπτεμβρίου. Τὰ πυρὰ τῶν κομμουνιστῶν ἦσαν καταιγιστικὰ καὶ ἐχρησιμοποίησαν παντὸς εἴδους ὅπλα, ἤτοι βαρειὰ πολυβόλα, ὅλμους, ἐκρηκτικὲς ὕλες, χειροβομβίδες, αὐτόματα καὶ ἀραβίδες. Οἱ ἀστυνομικοὶ ὅμως τοὺς περίμεναν ἄγρυπνοι, ἀφοῦ τοὺς ἄφησαν νὰ πλησιάσουν σὲ ἀπόσταση 50 μέτρων, ἄρχισαν ὁμαδικὰ πυρὰ καὶ ἔτσι τοὺς ἀνάγκασαν νὰ ὀπισθοχωρήσουν μὲ μεγάλες ἀπώλειες σὲ νεκροὺς καὶ τραυματίες. Τοὺς νεκρούς, τοὺς μετέφεραν καὶ τοὺς ἔθαψαν στὸν πεβολο τοῦ ναοῦ τῆς Ἁγίας Μαρκέλλας, παρὰ τὸ Βοτανικό.

Ἀλλὰ οἱ ἐπιθέσεις ἐπανελήφθησαν ἐξ ἴσου ἔντονες καὶ μὲ πεῖσμα, χωρὶς ὅμως ἀποτέλεσμα, γιατὶ ἡ ἄμυνα ἦτο σταθερὴ καὶ πεισματώδης. Πλέον τῶν 100 χειροβομβίδων ἐρρίφθησαν κατὰ τοῦ Τμήματος, δεμένες μάλιστα ἀνὰ δύο, ποὺ πολλὲς ἐξερράγησαν μέσα στὸ οἴκημα. Οἱ ἐκκρήξεις τῶν χειροβομβίδων αὐτῶν, τῶν ὅλμων καὶ διαφόρων ἐκρηκτικῶν ὑλῶν καὶ φιαλῶν πετρελαίου, ἔκαναν ὥστε νὰ σείεται

ὁλόκληρο τὸ οἴκημα. Ἀλλὰ οἱ ἀστυνομικοί, ἔμειναν ἀκλόνητοι στὶς θέσεις των. Κατὰ τὶς ἐπιθέσεις αὐτές, μιὰ ὁμάδα δυναμιτιστῶν κομμουνιστῶν κατώρθωσε διὰ τῶν ὁδῶν Σωκράτους-Σολωμοῦ νὰ φθάσῃ πλησίον τοῦ Τμήματος γιὰ νὰ κάμῃ ὑπονόμευση. Οἱ σκοποὶ ὅμως, ἀρχιφύλαξ Θ. 15 Παπαφιλιππόπουλος Δ. καὶ ἀστυφύλαξ Θ. 34 Παπαθανασόπουλος Ἀθαν. τοὺς ἀντελήφθησαν καὶ τοὺς ἐπυροβόλησαν. Ἐκεῖνοι ἐγκατέλειψαν τὴ δυναμίτιδα καὶ ἐτράπησαν εἰς φυγήν.

† Γ. ΚΩΣΤΟΠΟΥΛΟΣ

Στὴν ἀπόκρουση τῆς ἐπιθέσεως αὐτῆς τῶν κομμουνιστῶν, συνετέλεσαν πολὺ καὶ οἱ Ἀστυν. Διευθυνταὶ κ. κ. Ἰωάννης Τζαμαλούκας καὶ Ἀλ. Θεοφανίδης, οἱ ὁποῖοι εὑρίσκοντο στὴν οἰκία τῆς ὁδοῦ Σολωμοῦ καὶ Γ' Σεπτεμβρίου καὶ ἔβαλλαν συνεχῶς καὶ ἀποτελεσματικῶς μὲ αὐτόματα ὅπλα.

Ἐπίσης ἐβοήθησαν πολὺ καὶ οἱ: Ζύγουρης Γεώργ., τελωνοφύλαξ, ἀδελφὸς τοῦ ἀστυφ. Μ. Ζύγουρη καὶ ὁ ἰδιώτης Χρηστάκος Ν., ἀδελφὸς τοῦ ἀστυφ. Χρηστάκου Πολυζώη, οἱ ὁποῖοι ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας τῆς στάσεως ἀκολούθησαν τὴ δύναμη τοῦ Τμήματος καὶ προσέφεραν τὶς ὑπηρεσίες τους μαχόμενοι μὲ αὐτοθυσία καὶ γενναιότητα, κατὰ τρόπον ποὺ προκάλεσε τὸν θαυμασμὸ καὶ τοὺς ἐπαίνους τῶν Ἀξιωματικῶν.

Τελικὰ οἱ κομμουνισταὶ λυσσῶντες κυριολεκτικά, ἀναγκάσθησαν νὰ ὑποχωρήσουν καὶ νὰ ὀχυρωθοῦν στὶς γωνίες τῶν παρόδων καὶ ἀπὸ ἐκεῖ μὲ χωνιὰ ἄρχισαν νὰ φωνάζουν «παραδοθῆτε, προδότες, χαφιέδες. Σᾶς δίνουμε μιὰ ὥρα προθεσμία γιατὶ ἀλλοιῶς θὰ σᾶς σφάξουμε, θὰ σᾶς γδάρουμε».

Ἡ προθεσμία ὅμως ἔληξε καὶ αὐτοὶ συνέχισαν τὶς ἀπειλές των, μέχρι τὸ πρωῒ τῆς 11-12-1944, χωρὶς νὰ παίρνουν ἀπάντηση ἀπὸ τοὺς ἀστυνομικούς, οἱ ὁποῖοι ἐγνώριζαν νὰ ἀπαντοῦν ὄχι μὲ φωνὲς ἀλλὰ μὲ τὰ ὅπλα τους μόνο.

Δευτέρα 11 Δεκεμβρίου 1944.

Μὲ τὰ ξημερώματα τῆς Δευτέρας, 11 Δεκεμβρίου, οἱ κομμουνισταὶ ἀφοῦ ἐνισχύθησαν καὶ ἀνασυντάχθηκαν κατὰ τὴν νύχτα, ἐπετέθηκαν μὲ μεγαλύτερη μανία καὶ λύσσα, γιὰ νὰ ὑποχωροῦν ὅμως κάθε φορὰ μὲ σοβαρὲς γι' αὐτοὺς ἀπώλειες. Οἱ ἀστυνομικοὶ ἀτσαλωμένοι ἀμύνοντο καὶ ἀπέκρουον ἀποτελεσματικὰ καὶ φονικώτατα τοὺς κομμουνιστάς. Ἔτσι ἡ μάχη συνεχίζετο μέχρι τὸ μεσημέρι (12η) ὥρα. Λόγῳ τοῦ ὅτι ἡ δύναμις τῆς Ὑποδ. Τροχαίας Κινήσεως εἶχεν ἀποσυρθῆ, οἱ κομμουνισταὶ ἐπολιόρκησαν στενώτερα τὸ Δ' Τμῆμα καὶ ἔβαλλαν ἀπὸ παντοῦ καταιγιστικῶς. Τὰ πυρομαχικὰ εἶχαν σχεδὸν ἐξαντληθῆ καὶ εἶχαν ἀπομείνει μόνον οἱ χειροβομβίδες. Ἐν τούτοις ἡ ἄμυνα ἔπρεπε νὰ συνεχισθῇ μέχρις ὅτου ἔλθουν ἐνισχύσεις ἐκ τῆς Διευθύνσεως ἢ ἀποφασισθῆ ἔξοδος τῶν ἀνδρῶν στὴν κατάλληλη στιγμή. Οἱ κομμουνισταὶ ἀπὸ τὸ βόρειο μέρος εἶχαν πλησιάσει πολύ, ὁπότε παρέστη ἀνάγκη νὰ καταληφθῇ ἡ πολυκατοικία Κουζούμη, ἵνα ἐξουδετερωθῇ φωλιὰ κακοποιῶν, εὑρισκομένη εἰς οἰκίαν παραπλεύρως αὐτῆς. Οἱ στιγμὲς ἦσαν σοβαρές, γιατὶ ἂν οἱ κομμουνισταὶ κατελάμβαναν τὴν πολυκατοικία αὐτή, θὰ εἶχαν καταστήσει αἰχμάλωτο τὴν ἀστυνομικὴ δύναμη καὶ ἀδύνατο τὴν ἔξοδό της. Τότε μὲ ἡρωϊσμὸ καὶ αὐτοθυσία ὁ Ἀστυνόμος Α' (νῦν Διευθυντὴς) κ. Δημ. Ζαγκλῆς, μὲ τοὺς ἀρχ. Θ. 2 Π. Λαμπρόπουλον, Θ 1 Τσιγκόγιαννην Φώτιον καὶ τὸν ἀστυφ. Θ 55 Καράμπαμπαν Θ. εἰσεχώρησαν στὸ κτίριο τοῦτο καὶ ἐξουδετέρωσαν τὸν κίνδυνο. Ἐν τῷ μεταξὺ τὰ πυρὰ τῶν ἀστυνομικῶν ἀραίωσαν, ἐνῷ τῶν κομμουνιστῶν ἐπυκνώνοντο καὶ ὅλμοι καὶ χειροβομβίδες ἐξερρυγνύοντο μέσα στὸ οἴκημα, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ φονευθῇ ὁ ἀστυφ. Θ 86 Μαρτίνης Δημ., ποὺ πολεμοῦσε στὸν 4ο ὄροφο μὲ τραῦμα στὸ κεφάλι. Ἐπίσης ἐτραυματίσθησαν οἱ ἑξῆς: ἀπὸ θραύσματα

χειροβομβίδος στὸ δεξιὸ μάτι καὶ στὸ γλουτὸ σοβαρῶς, ὁ ἀρχ. Θ 16 Χριστακάκος Μηνᾶς, ὁ ἀστυφ. Θ 32 Μαρῖνος Παναγ., ἀπὸ χειροβομβίδα ἐνῶ πολεμοῦσε στὸν ἐξώστη τοῦ 2ου ὀρόφου, ὁ ἀστυφ. Θ 49 Λιβᾶς Ἀλέξανδρος, στὸ δεξὶ μάτι σοβαρῶς, στὸν ἐξώστη τοῦ 2ου ὀρόφου. Ὁ ἀστυφ. Θ 89 Γκλιάτης Σταμάτης, στὸ δεξὶ μάτι καὶ οἱ ἀστυφύλακες Κ 40 Γαβρᾶς Π., Θ 59 Ζαχαρόπουλος καὶ Κ 364 Λυμπερόπουλος.

Ἔτσι ἡ μάχη, μὲ θύματα ἀρκετοὺς ἀστυνομικούς, συνεχίζετο ἀμείωτη μέχρι τῆς 17.30′ ὥρας (5.30′ μ.μ.) Ἡ ἀναμενομένη ἐνίσχυση τῆς Ἀστυν. Δ/νσεως δὲν ἐφαίνετο. Τότε σὲ σύσκεψη τοῦ Διοικητοῦ Γ. Κωστοπούλου, τῶν Ἀξιωματικῶν καὶ τῶν στρατιωτικῶν συμβούλων, ἐκρίθη σκόπιμος ἡ ἔξοδος τῆς δυνάμεως, γιὰ νὰ χρησιμοποιηθῇ ἐπωφελέστερα. Πράγματι ἐμελετήθη καλὰ ἡ ἔξοδος καὶ ἄρχισε τὴν 18ην ὥρα. Ὁ ἀστυφύλαξ Σαντοριναῖος Ἰωάν., τῆς Ὑποδ. Γεν. Ἀσφαλείας, ἄρχισε νὰ ρίχνῃ χειροβομβίδες στὴ διασταύρωση τῶν ὁδῶν Ἀριστοτέλους καὶ Σολωμοῦ καὶ ἀμέσως οἱ ἄνδρες βγῆκαν ἀκροβολισμένοι καὶ διὰ τῆς ὁδοῦ Σολωμοῦ-Πατησίων ἔφθασαν στὴν Ὑποδ/νση τῆς Γεν. Ἀσφαλείας. Τελευταῖοι ἀπεχώρησαν ὁ Διοικητὴς Γ. Κωστόπουλος καὶ οἱ στρατιωτικοὶ Σύμβουλοι κ.κ. Σκαλαῖος καὶ Φλῶρος.

Μετὰ τὴν ἐγκατάλειψη τοῦ Δ′ Τμήματος, ἀπὸ τὴ δύναμη τοῦ Θ′ Ἀστυν. Τμήματος, οἱ ἄνδρες αὐτῆς μετεφέρθησαν ἐκ τῆς Ὑποδ. Γεν. Ἀσφαλείας, μὲ Ἀγγλικὰ αὐτοκίνητα, στὴν Ἀστυν. Δ/νση, ὅπου διενυκτέρευσαν καὶ χρησιμοποιήθησαν σὲ ἄλλες ἐπιχειρήσεις, μέχρι τῆς 28-12-1944, ὁπότε ἐπέστρεψεν στὸ Θ′ Ἀστυν. Τμῆμα, τοῦ ὁποίου ἡ περιφέρεια εἶχεν ἐν τῷ μεταξὺ ἀπελευθερωθῇ.

86. Ποῖοι ἀστυνομικοὶ τοῦ Θ′ Ἀστυνομικοῦ Τμήματος ἔλαβον μέρος στὶς μάχες τοῦ Δ′ Ἀστυνομικοῦ Τμήματος.

Οἱ ἀστυνομικοὶ τοῦ Θ′ Τμήματος ποὺ ἐπολέμησαν ἡρωϊκώτατα στὸ Δ′ Ἀστυν. Τμῆμα ἀπὸ 8 ἕως 12 Δεκεμβρίου 1944 ἦσαν οἱ ἑξῆς: Διοικητής, Ἀστυνόμος Α′ Κωστόπουλος Γεώργ., Ὑποδιοικητὴς Ἀστυν. Β′ κ. Χατζηλάου Κων., Διοικητὴς τοῦ Θ′ Παραρτήματος Ἀσφαλείας Ἀστυν. Β′ κ. Ἀγγελόπουλος Ἀθαν., Ἀστυνόμος τῆς Ζ′ Ὑποδ/νσεως κ. Στάϊκος Ἰ., Ὑπαστυνόμοι κ.κ. Βλογιαννίτης Παναγ., Φωτεινὸς Ἀντών., Παπαγεωργίου Δημήτρ., Σούτης Κωνστ., Ἀνθυπαστυνόμοι κ.κ. Κουφόπουλος Χρ., Κορογιαννάκος Πετρ., Ἀρχ/κες Θ 1 Τσικόγιαννης Φωτ., Θ2 Λαμπρόπουλος Παναγ., Θ 4 Κανελλόπουλος Κων., Θ 5 Σιμᾶκος Νικ., Θ 6 Τσιτσώνης Χρυσόστομος, Θ 8 Κικίλιας Βασ., Θ 13 Λυμπεράτος Σπ., Θ 12 Κλάδης Ἀναστ., Θ 16 Χριστακᾶκος Μηνᾶς, Θ 15 Παπαφιλιππόπουλος Δημ., Θ 17 Ἀναστασόπουλος Ἀλέξ., Ὑπαρχ. Θ 21 Κατσαρὸς Ἀλ., Ἀστυφ. Θ 25 Ἀλεξανδρᾶτος Εὐάγγ., Θ 29 Μόρμορης Σπυρ., Θ 32 Μαρῖνος Παναγ., Θ 34 Παπαθανασόπουλος Ἀθαν., Θ 35 Κολλιόπουλος Στυλ., Θ 36 Παπανικολόπουλος Κων., Θ 39 Ζαχαριάδης Παντ., Θ 42 Μπαλάσας Παναγ., Θ 43 Ἀσημακόπουλος Ἐλευθ., Θ 64 Νικολόπουλος Ἡρακλῆς, Θ 49 Λιβᾶς Ἀλέξ., Θ 50 Θαλάσσης Γεωργ., Θ 51 Κουγιεντάκος Ἀνδρ., Θ 53 Γιαννακόπουλος Παναγ., Θ 55 Καράμπαμπας Θεμ., Θ 56 Γαλάνης Νικ., Θ 58 Τσελώνης Χρ., Θ 59 Ζαχαρόπουλος Κωνστ., Θ 61 Γουδέλης Δ., Θ 62 Μανιώτης Σπυρ., Θ 63 Ρουσάκης Ἄγγ., Θ 64 Μπέτσιος Φ., Θ 65 Καλφάκης Χρῆστ., Θ 66 Πολυχρονόπουλος Δ., Θ 67 Φωτόπουλος Ἰ., Θ 68 Γκιώνης Χ., Θ 75 Σαλαντῆς Ν., Θ 76 Παναγόπουλος Χρ., Θ 85 Χρηστάκος Π., Θ 87 Ροῦσσος Ν., Θ 89 Γκλιάτης Σ., Θ 86 Μαρτῖνος Δ. καὶ τοῦ Θ′ Παραρτ. Ἀσφαλείας: Ὑπαστυν. κ. Σκλαβοῦνος Α., Ἀρχιφύλακες Κ 39 Μπαϊρακτάρης Π., Κ 40 Γαβρᾶς Π., Ἀστυφύλακες Κ 551 Ζυγούρης Μ., Κ 562 Καλποῦρος Α., Κ 208 Μυλωνόπουλος Σ., Κ 364 Λυμπερόπουλος Γ., Κ 513 Κολοβὸς Ε., Κ 375 Τσάλας Β., Θ 27 Καλιπέτσης Π., καὶ οἱ οἰκειοθελῶς ἀκολουθήσαντες τὴν ἀστυνομικὴ δύναμη, τελωνοφύλαξ Ζυγούρης Γ., ἀδελφὸς τοῦ ἀστυφ. Ζυγούρη Μ. καὶ ὁ ἰδιώτης Χρηστᾶκος Ν. ἀδελφὸς τοῦ ἀστυφ. Χρηστάκου Π., ἤτοι σύνολον δυνάμεως μετὰ τῶν ἰδιωτῶν 65.

Εἰς ὅλους αὐτοὺς ἀνήκει ἡ εὐγνωμοσύνη τῆς Ἀστυνομίας καὶ τῆς Πατρίδος.

(Εἰς τὸ ἑπόμενον ἡ δρᾶσις ἑτέρων Ὑπηρεσιῶν τῆς Ἀστυν. Δ/νσεως Ἀθηνῶν).

Η ΨΥΧΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Ὑπὸ κ. **Κ. Δ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗ**
Ἐκτάκτου Καθηγητοῦ τῆς Ψυχιατρικῆς καὶ Νευρολογίας

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου καὶ τέλος)

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ

16.—Ἡ φαντασία ὡς παράγων προφυλάξεως ἀπὸ τοῦ πολέμου.

17.—Εἶναι σκόπιμος καὶ ὠφέλιμος διὰ τὴν ἐξέλιξιν τῆς ἀνθρωπότητος ἡ κατάστασις τῆς αἰωνίας εἰρήνης;

***

16. Ἡ φαντασία ὡς παράγων προφυλάξεως ἀπὸ τοῦ πολέμου.

Ἡ φαντασία ὡς παράγων προφυλάξεως ἀπὸ τοῦ πολέμου.

Διὰ τὴν προφύλαξιν ἀπὸ τοῦ πολέμου ἄξιος λόγου παράγων εἶναι ὁ τῆς φαντασίας. Τὴν φαντασίαν ἡμῶν δέον νὰ μὴν ἀπασχολοῦμεν περὶ τὸν πόλεμον. Πρέπει νὰ συνηθίσωμεν νὰ φανταζώμεθα τὸν πόλεμον ὡς μὴ δυνάμενον νὰ ὑπάρχῃ. Ἡ ἀλλαγὴ τῆς κατευθύνσεως τῆς φαντασίας θὰ ἐπιφέρῃ καὶ ἀλλαγὴν τῆς πρὸς τὸν πόλεμον ψυχικῆς κατευθύνσεως ἡμῶν.

Αἱ γυναῖκες ἰδιαιτέρως πρέπει νὰ ἐπέμβουν εἰς τὸ ζήτημα τοῦ πολέμου. Ἡ γυνὴ ὡς δημιουργοῦσα τὴν ζωὴν ἐνδιαφέρεται περισσότερον διὰ τὴν διατήρησιν αὐτῆς ἢ ὁ ἀνήρ. Ἡ ζωὴ εὐοδοῦται εἰς ἀσφαλὲς καὶ ἥρεμον περιβάλλον. Δι' ὃ ὁ πόλεμος ἀντίκειται πρὸς τὴν νοοτροπίαν καὶ τὴν συναισθηματικότητα τῆς γυναικός.

Ἐν τέλει ὑπάρχει ἡ βάσιμος προσδοκία, ὅτι ἡ σὺν τῷ χρόνῳ ἀνάπτυξις καὶ ἡ πρυτανεία ἐν τῷ ἀνθρώπῳ τῶν πνευματικῶν καὶ ἠθικῶν στοιχείων θέλει ἀποτελέσει τὸν σημαντικότερον παράγοντα πρὸς ἐξαφάνισιν τοῦ κακοῦ.

Ἡ ἐν τῷ ἀνθρώπῳ προϊοῦσα κυριαρχία τοῦ πνεύματος ἀποτελεῖ νόμον ἐξελίξεως καὶ ἐπομένως ὁ ἄνθρωπος θὰ καταστῇ τελικῶς τόσον πνευματικός, ὥστε νὰ δύναται νὰ κυριαρχήσῃ τῶν παθῶν του. (1)

Πρὸς τὴν κατεύθυνσιν ταύτην, βαίνει ἀναμφιβόλως ὁ ἄνθρωπος. Φαίνεται ὅμως, ὅτι εἶναι εἰσέτι ἀρκούντως βάρβαρος, ὥστε τὸ τοιοῦτον νὰ ἀναμένηται ἐν τῷ πολὺ ἀπωτέρῳ καὶ ἀκαθορίστῳ μέλλοντι. Ἡ ἠθικοποίησις τῆς ἀνθρωπότητος βαίνει κατὰ βραδύτατον ρυθμόν, τόσον βραδέως ὥστε ἔχων τις ὑπ' ὄψιν τὴν σημερινὴν κατάστασιν τῶν πραγμάτων, δυσκόλως δύναται νὰ ἀπαντήσῃ καταφατικῶς ὅτι ἡ σημερινὴ κοινωνία ἔκαμε πρόοδον ἔστω καὶ ἑνὸς βήματος πρὸς τὴν ἠθικήν, παρὰ τὴν διαπαιδαγώγησιν τὴν ὁποίαν ἐδέχθη καὶ δέχεται συνεχῶς ἐπὶ χιλιετηρίδας ὑπὸ τῆς θρησκείας, τῶν φιλοσόφων κλπ.

Πάντως ὑπάρχουν ἐνδείξεις πείθουσαι, ὅτι ἐν τῷ ἀνθρώπῳ ὑπάρχουν καὶ συνεχῶς ἀναπτύσσονται παραλλήλως πρὸς τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ πνεύματος καὶ τὰ ἠθικὰ στοιχεῖα. Ταῦτα ἀποτελοῦν, ὡς δεχόμεθα, ἔμφυτον ψυχικὴν λειτουργίαν. Κρατυνόμενα δὲ θὰ ἐπικρατήσουν ἐν τῇ ψυχικῇ ζωῇ καὶ θὰ κατευθύνουν τὸν ἄνθρωπον κατὰ διάφορον τοῦ μέχρι τοῦδε τρόπον. Πρὸς τὸ παρὸν τὸ ἀσυνείδητον τῆς ἀνθρωπότητος γέμον μίσους καὶ σκληρότητος διέπει τὰς πράξεις τῶν ἀτόμων καὶ Κρατῶν. Ἐφ' ὅσον ὅμως παραλλήλως καὶ ἐμφύτως ὑπάρχει καὶ ἡ τάσις πρὸς τὸ ἀγαθόν, αὕτη εἶναι τὸ ἐχέγγυον τῆς μελλούσης ἠθικοποιήσεως τῆς ἀνθρωπότητος. Ὁ ἄνθρωπος ἐξελισ-

(1) Ἡ πνευματικὴ ἐξέλιξις ἔχει ὡς ὑπόστρωμα καὶ ἀντίστοιχον ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ τὸν φλοιόν, τὸν καλούμενον νεοεγκέφαλον, πρὸς τὸν ὁποῖον ἀντιτίθεται ὁ κορμὸς τοῦ ἐγκεφάλου ἢ ὁ παλαιογκέφαλος, ὅστις ἐμπεριέχει τὰς ἐνστίκτους ψυχικὰς τάσεις. Γνωρίζομεν δέ, ὅτι ὁ φλοιὸς τοῦ ἐγκεφάλου διαρκῶς αὐξάνεται εἰς βάρος τοῦ κορμοῦ. Τοῦτο ἀποτελεῖ τὸν νόμον τῆς προϊούσης τελεγκεφαλοποιήσεως (ἴδε Κ. Κωνσταντινίδου. Αἱ σχέσεις ἐγκεφάλου καὶ πολιτισμοῦ). Ἑπομένως ὅταν τὸ ἄτομον καὶ ἡ ἀνθρωπότης ἐξελιχθῇ μέχρι σημείου, ὥστε ὁ φλοιὸς νὰ ἀποκτήσῃ πλήρη ὑπεροχὴν ἐπὶ τοῦ κορμοῦ τοῦ ἐγκεφάλου, τότε ἐλπίζει τις εἰς τὴν κατάπνιξιν τῶν τάσεων ἐκείνων, αἵτινες ὁδηγοῦν εἰς τὸν πόλεμον.

σόμενος καταπνίγει διαρκῶς τὰς ἀντικοινωνικάς του ἐκδηλώσεις. Ἀλλὰ τὸ ἄγριον θηρίον ἐν τῷ ἀνθρώπῳ δὲν ἔχει εἰσέτι ἐξουδετερωθῆ.

Εἰς τὴν προσπάθειαν τῆς προωθήσεως τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὴν εἰρηνικωτέραν ἐξέλιξιν ὁ ἰατρὸς εἶναι λίαν ἐνδεδειγμένος (1) καὶ δέον νὰ ἀναλάβῃ τὴν πρωτοβουλίαν. Ἀλλὰ καὶ πᾶς τις δέον νὰ ὑποβοηθῇ, ὥστε νὰ συντελέσῃ εἰς τὴν τοῦ μεγίστου τῶν ἀνθρωπίνων κακῶν θεραπείαν, ἡ ἐπίτευξις τῆς ὁποίας ἀποτελεῖ ἰδιαίτερον καθῆκον καὶ ἐπιταγὴν παντὸς πεπολιτισμένου ἀτόμου.

Ὁ Oswald ἔγραφεν ἐπ' αὐτοῦ τῷ 1913 εἰς τὴν «Φιλοσοφίαν τῶν ἀξιῶν». «Ὅλος ὁ κόσμος συμφωνεῖ, ὅτι ἡ παροῦσα κατάστασις τῆς ἐξοπλισμένης εἰρήνης εἶναι ἀνυπόφορος. Ἀπαιτεῖ ἀπὸ τὰ διάφορα ἔθνη ὑπερβολικὰς θυσίας, ἀνωτέρας τῶν ἐξόδων δι' ἔργα πολιτισμοῦ, χωρὶς δι' αὐτῶν νὰ ἐπιτυγχάνωνται σκοποὶ θετικῆς ἀξίας. Ἐὰν ἡ ἀνθρωπότης εὕρισκε τρόπον νὰ ἀποφύγῃ τοὺς ἐξοπλισμοὺς διὰ πολέμους, οἵτινες δὲν πρόκειται νὰ συμβοῦν (2) τὴν δέσμευσιν ἑνὸς μεγάλου μέρους τῶν ἀνθρώπων πρὸς ἐκπαίδευσιν διὰ πολεμικοὺς σκοποὺς καὶ ὅλας τὰς πολλαπλᾶς ἄλλας ζημίας, τὰς ὁποίας προκαλεῖ ἡ παροῦσα κατάστασις, θὰ ἐπετυγχάνετο δι' αὐτῶν ἀφάνταστος οἰκονομία ἐνεργείας, ὥστε ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης νὰ ἀναμένῃ τις μίαν ἀφάνταστον ἄνθισιν τοῦ πολιτισμοῦ. Διότι ὁ πόλεμος καθ' ὅμοιον τρόπον ὡς καὶ ὁ προσωπικὸς ἀγών, εἶναι βεβαίως τὸ ἀρχαιότερον γεγονὸς ἐν τῇ ζωῇ τῆς ἀνθρωπότητος, ἀλλ' ἀκριβῶς ὡς ἐκ τούτου τὸ ἀσκοπώτερον καὶ τὸ ἐπιφέρον τὴν περισσοτέραν σπατάλην ἐνεργείας. Ἡ πλήρης ἐξάλειψις τοῦ δυναμικοῦ καὶ τοῦ πραγματοποιουμένου πολέμου, συνιστᾷ ἐνεργὸν καὶ ἔντονον προσταγὴν καὶ ἀποτελεῖ σπουδαιότατον ἔργον τοῦ πολιτισμοῦ τῶν ἡμερῶν μας».

Ἡ ἐποχὴ ἡμῶν ἀντιπροσωπεύει ἐποχὴν σφοδρῶς χειμαζομένην, καθ' ἣν, ὡς λέγει ὁ Rabintranthe Tagore, ὁ ἄνθρωπος παρουσιάζεται λίαν ἐξηγριωμένος. Ὁ πόλεμος ἀνέπτυξε τὸ μῖσος εἰς μέγιστον βαθμὸν καὶ ἔθεσε εἰς δρᾶσιν τὸ ἔνστικτον τῆς καταστροφῆς. Τὸ μῖσος θὰ ἐξακολουθῇ ἐπὶ μακρὸν εἰσέτι τροφοδοτοῦν τὴν πολεμικὴν ἐγκληματικότητα. Ἐν τούτοις ἡ ἀγριότης θὰ ὑποχωρήσῃ τελικῶς, αἱ δὲ μεταξὺ τῶν Κρατῶν διχόνοιαι θὰ καταπαύσουν ἀφοῦ τὰ Κράτη διέλθουν τὴν αὐτὴν ἐξέλιξιν, ὅπως τὰ ἄτομα καὶ ἀχθοῦν εἰς πλήρη ἠθικοποίησιν.

Οἱ λαοὶ ἀνέκαθεν ἐνοστάλγησαν τὴν κατάργησιν τοῦ πολέμου καὶ τὰ ἀγαθὰ τῆς αἰωνίας εἰρήνης. Ὁ Πλάτων θεωρεῖ ὡς μέγιστον ἀγαθὸν τῆς Πολιτείας τὴν εἰρήνην. Ὁ Ἐμπεδοκλῆς γράφει: «Ἀλλοίμονον εἰς δὲ ἄθλιον γένος κακοτύχων ἀνθρώπων γεννηθέντων ἐκ τοιαύτης ἔριδος καὶ θρήνου. Δὲν βλέπετε, πῶς κατασχίζετε ἀλλήλους ἀπὸ ἐπιπολαιότητα τῆς ψυχῆς σας. Ἐκεῖνοι δὲν ἐγνώριζον τὸν θεὸν τοῦ πολέμου καὶ τοῦ θορύβου... ἐκυριάρχει μόνον ἡ Κύπρις. Οὐδέποτε ἔσταξεν ὁ βωμὸς ἀπὸ τὸ αἷμα φονευθέντων ταύρων, διότι τοῦτο ἐθεωρεῖτο ὡς τὸ χειρότερον ἀνοσιούργημα τῶν ἀνθρώπων νὰ καταστρέψουν μίαν ζωὴν καὶ νὰ τρώγουν σπαράσσοντα μέλη. Ὅλα ἦσαν πρᾶα. Πτηνὰ καὶ ζῷα προσκολλῶνται φιλικῶς καὶ μετ' ἐμπιστοσύνης εἰς τοὺς ἀνθρώπους...καὶ ἔκαιεν ἡ φλόξ τῆς ἀγάπης». (FRG 128—146).

Ὁ Εὐριπίδης λέγει: «ἡ (Εἰρήνη) πρῶτα μὲν μούσαισι προσφιλεστάτη, γόοισι δ' ἐχθρά, τέρπεται δ' εὐαιδίᾳ, χαίρει δὲ πλούτῳ. Ταῦτ' ἀφέντες οἱ κακοὶ πολέμοις ἀναιρούμεσθα». Ὁ δὲ Γρηγόριος ὁ Θεολόγος γράφει: «Εἰρήνη φίλη, τὸ γλυκὺ πρᾶγμα καὶ ὄνομα, ὃ νῦν ἔδωκα τῷ λαῷ καὶ ἀντέλαβον. Εἰρήνη φίλη, τὸ παρὰ πάντων μὲν ἐπαινούμενον ἀγαθόν, ὑπ' ὀλίγων δὲ φυλασσόμενον, ποῦ πότε ἀπέλιπες ἡμᾶς, τοσοῦτες ἐξ οὗ χρόνος ἦδη καὶ πότε ἐπανήξεις ἡμῖν;»

Τὴν ἐπίτευξιν τῆς εἰρήνης ἐφαντάσθησαν παντοιοτρόπως οἱ ἄνθρωποι. Πολλοὶ ἐνόμισαν ταύτην δυνατὴν διὰ τῆς διὰ τοῦ πολέμου δημιουργίας κοσμοκρατορίας τινός. Ὁ Τάκιτος ἐπίστευε τοῦτο διὰ τὴν Ρωμαϊκὴν αὐτοκρατορίαν. Κατὰ τὴν Ναπολεόντειον ἐποχὴν ἐπιστεύετο ὡσαύτως τοιοῦτον τι. Εἰς τὴν καθ' ἡμᾶς ἐποχὴν

(1) Σ. Καλλιάφα : Διάνοια, ἐπιστήμη καὶ ἠθικὴ προκοπὴ σελ. 70. 1944.
(2) Εἰς τὴν προσδοκίαν ταύτην ἠπατήθη ὁ γράψας.

ἡ «Κοινωνία τῶν Ἐθνῶν», νῦν δὲ ὁ «Ὀργανισμὸς τῶν Ἡνωμένων Ἐθνῶν» προτίθεται νὰ κατοχυρώσῃ τὴν εἰρήνην, ἐν ᾧ παραλλήλως ἰσχύει εἰσέτι καὶ ἐφαρμόζεται χάριν τῆς διατηρήσεως τῆς εἰρήνης τὸ: «ἂν θέλῃς εἰρήνην παρασκεύαζε τὸν πόλεμον». Τὰ ἀνωτέρω κατασκευάσματα, ἀνομοιογενῆ καὶ πλήρη δυσπιστίας καὶ καχυποψίας, στερούμενα δὲ καὶ αὐτῆς τῆς καλῆς πίστεως φαίνονται πολὺ ἀσθενῆ, ἵνα δυνηθοῦν νὰ ἀνακόψουν τὴν πρὸς τὸν πόλεμον ροπὴν τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἀποτελοῦν ὡς βλέπομεν μᾶλλον πολεμικὸν στίβον παρὰ ἑστίαν ἀκτινοβολίας τῆς εἰρήνης.

Ἐσχάτως θεωρεῖται ὡς σημαντικὸς παράγων ἐναντίον τοῦ πολέμου τὸ γεγονὸς τῆς ἀνακαλύψεως λίαν καταστρεπτικῶν πολεμικῶν μέσων, ὡς π.χ. ἡ βόμβα τοῦ ἀτόμου, ἕνεκεν τῶν ὁποίων ὁ πόλεμος μέλλει νὰ ἀναιρέσῃ ἑαυτὸν λόγῳ τῶν συνεπειῶν του. Ὅταν ὅμως βλέπῃ τις τὴν συμπεριφορὰν τῶν ἀνθρώπων, τῶν ζώντων εἰσέτι ἐν μέσῳ τῶν ἐκ τοῦ πολέμου ἐρειπίων, καταλαμβάνεται ὑπὸ τῆς ἀπαισιοδοξίας ὅτι οὔτε ἡ ἐξαιρετικὴ καταστρεπτικότης τῶν νέων πολεμικῶν μέσων πρόκειται νὰ ἀναχαιτίσῃ ἐπὶ τοῦ παρόντος τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ νέου τινος πολέμου. Πάντως, ὡς καὶ εἰς τὸ παρελθόν, ἡ προσπάθεια καὶ ἡ κίνησις ὑπὲρ τῆς εἰρήνης εἶναι διεθνής. Ἰδιαιτέρως εἰς τὴν καθ' ἡμᾶς ἐποχὴν παρατηρεῖ τις συνειδητὴν προσπάθειαν ὑπὲρ τῆς εἰρήνης. Οἱ λαοὶ σήμερον ἔθεσαν τὴν εἰρήνην ὡς πρόβλημα καὶ σκοπόν. Τοῦτο εἶναι τουλάχιστον παρήγορον.

17. Εἶναι σκόπιμος καὶ ὠφέλιμος διὰ τὴν ἐξέλιξιν τῆς ἀνθρωπότητος ἡ κατάστασις τῆς αἰωνίας εἰρήνης;

Εἶναι ὅμως σκόπιμος καὶ ὠφέλιμος διὰ τὴν ἐξέλιξιν τῆς ἀνθρωπότητος ἡ κατάστασις τῆς αἰωνίας εἰρήνης; Εἶναι δυνατὴ ἡ ἐξάλειψις τοῦ φαινομένου τοῦ πολέμου χωρὶς νὰ ἐπέλθωσιν βλάβαι εἰς τὴν ἐξέλιξιν τοῦ ἀνθρώπου, δοθέντος ὅτι ὁ ὀργανισμὸς αὐτοῦ ἐνέχει ὡς ψυχικὴν λειτουργίαν τὸν ἀγῶνα καὶ τὸν πόλεμον;

Ἡ ἀπάντησις εἰς τὸ ἐρώτημα τοῦτο εἶναι, ὅτι ὁ ἀγὼν δὲν πρέπει νὰ παύσῃ, ἀλλὰ νὰ στραφῇ πρὸς ἄλλους σκοποὺς καὶ οὐχὶ πρὸς τὴν ἀλληλοεξόντωσιν. Ὡς δὲ ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ τὴν κατάστασιν τοῦ ἐντελῶς ἀγρίου ζῴου προήχθη εἰς πεπολιτισμένον δεσμεύσας πλείστας ὅσας πρωτογόνους ψυχικὰς λειτουργίας καὶ κατευθύνας τὴν ἐνέργειαν αὐτῶν πρὸς ἄλλους σκοπούς, οὕτω εἶναι δυνατὸν καὶ ἡ πρὸς πόλεμον ψυχικὴ ἐνέργεια, νὰ παροχετευθῇ ἀλλαχοῦ, χωρὶς ἡ παῦσις τῆς λειτουργίας ταύτης νὰ συνεπιφέρῃ διαταραχὴν εἰς τὴν ἐξέλιξίν του. Ὁ ἄνθρωπος παύσας νὰ εἶναι πρωτόγονος καὶ γενόμενος πολιτισμένος δὲν κατέστρεψεν εἰμὴ μόνον τὴν πρωτόγονον ἰδιότητα τῆς ὑποστάσεώς του. Ἐπομένως εἶναι δυνατὴ ἡ δέσμευσις τῆς πρὸς τὸν πόλεμον ψυχικῆς ἐνεργείας καὶ ἡ διάθεσις αὐτῆς πρὸς σκοποὺς πνευματικούς.

Ὁ ἄνθρωπος ἀσυνειδήτως προαισθάνεται τὴν μελλοντικὴν ταύτην ἐξέλιξιν καὶ διαμόρφωσίν του. Δι' ὃ ἔζησε καὶ ζῇ μὲ τὴν ἐλπίδα τῆς αἰωνίας εἰρήνης.

Τὴν ἐπέλευσιν τῆς ἐποχῆς τῆς εἰρήνης προῃσθάνθησαν οἱ ἄνθρωποι ἰδίως οἱ ἐμπνευσμένοι ἐξ αὐτῶν, δηλαδὴ οἱ προφῆται, οἱ ποιηταί, οἱ φιλόσοφοι. Πολλοὶ τούτων ἐφαντάσθησαν, ὅτι ἡ ἐν λόγῳ ἐποχὴ ὑπῆρξε κάποτε εἰς τὸ παρελθόν. Τοῦτο δὲν ἀνταποκρίνεται εἰς τὴν πραγματικότητα. Ἡ ἐποχὴ αὕτη μέλλει νὰ ἔλθῃ. Ἡ ἀνθρωπότης ἐν τῷ μέλλοντι θὰ διαπαιδαγωγηθῇ ἀπὸ τῆς ἀγριότητος, τῆς βαρβαρότητος καὶ τοῦ κανιβαλισμοῦ εἰς τὸν ἀνθρωπισμὸν καὶ τὸν πολιτισμόν. Ὁ ἄνθρωπος μέλλει νὰ γίνῃ ἄνθρωπος, ἵνα μὴ μεταπέσῃ πλέον εἰς τὸν κανιβαλισμὸν τοῦ πολέμου. Ἂς μὴ ἀπατώμεθα ὅμως εἰς συντόμους προβλέψεις καὶ προφητείας, διότι ἐπὶ τοῦ παρόντος οὔτε τὸ ἦθος τοῦ ἀτόμου, οὐδὲ ἡ συγκρότησις τῆς κοινωνίας εἶναι τοιαύτη, ὥστε νὰ ἀποτελῇ ἐχέγγυον διαρκοῦς εἰρήνης.

Κάποτε ὅμως θέλει ἀνατείλῃ ἡ ἡμέρα τῆς αἰωνίας εἰρήνης, καθ' ἣν θὰ παύσῃ νὰ ἰσχύῃ τὸ homo mominis lupus est, τὸ δίδαγμα δὲ τῆς ἀγάπης καὶ τῆς εἰρήνης, τὸ ὁποῖον ὁ θεῖος διδάσκαλος ἐξύψωσε μέχρι τοῦ ἀπολύτου ἄνευ οὐδενὸς περιορισμοῦ, θὰ εὕρῃ πλήρη πραγματοποίησιν.

ΑΝΑΜΟΡΦΩΤΙΚΗ ΑΓΩΓΗ ΑΝΗΛΙΚΩΝ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΩΝ ΥΠΟ ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝ. ΠΟΙΝ. ΚΩΔΙΚΟΣ ΕΤΟΥΣ 1950

Ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ τῆς Παντείου Ἀνωτάτης Σχολῆς Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν καὶ τῶν Σχολῶν Ὑπαστυνόμων καὶ Ἀξιωματικῶν Χωροφυλακῆς
κ. **ΙΩΑΝΝΟΥ Κ. ΠΑΠΑΖΑΧΑΡΙΟΥ**

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ *(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)*

V. Ψυχοδιαγνωστικὴ τῶν παιδαγωγουμένων.
VI. Σκοπὸς τῆς ἀναμορφωτικῆς ἀγωγῆς.
VII. Ὅρια τῆς δυνάμεως τῆς ἀγωγῆς ἐπὶ τῶν ἀνηλίκων ἐγκλιματιῶν. α) Ψυχολογία τῆς κτήσεως. β) Ψυχολογία τῆς χρήσεως.

***

V. ψυχοδιαγνωστικὴ τῶν παιδαγωγουμένων.

Ὁ παιδαγωγός, εἴτε εἶναι ὁ δικαστὴς ἀνηλίκων, εἴτε ἄλλος τις, βεβαίως πρὶν ἢ ἀρχίσῃ τὸ παιδαγωγικὸν αὐτοῦ ἔργον, ὀφείλει νὰ ἐπιχειρήσῃ ψυχοδιάγνωσιν τοῦ ὑπὸ διαπαιδαγώγησιν ἀνηλίκου ἐγκληματίου. Ἡ διαμορφωθεῖσα πληρεστέρα μέθοδος εἶναι ἡ τῆς «ἀτομικῆς ψυχοβιολογικῆς ἐξετάσεως». Αὕτη ἐκτείνεται καὶ εἰς τὴν ἔρευναν τῆς σωματικῆς πλευρᾶς τῆς προσωπικότητος τοῦ ἀνηλίκου. Μὴ λησμονῶμεν ἀρνητικῶς μὲν ὅτι πολλαὶ κακίαι ἕλκουσι τὴν ἀφετηρίαν ἐκ σωματικῶν ἀτελειῶν καὶ ἁμαρτιῶν τῆς σωματικῆς διαπλάσεως, θετικῶς δὲ ὅτι πολλαὶ ἀγναὶ καὶ γενναῖαι δράσεις καὶ τὸ ψυχικὸν σθένος ἕλκουσι τὴν ἀρχὴν ἐκ τῆς σωματικῆς ὑγείας καὶ τοῦ σθένους τοῦ σώματος. Ἡ παρατήρησις δὲ τῆς ἐγκληματολογικῆς ἀνθρωπολογίας δεικνύει, ὅτι ὁ κόσμος τῶν ἐγκληματιῶν ἀποτελεῖται κατὰ μέγα ποσοστὸν ἐκ καχεκτικῶν ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι εἶναι αὐτόχρημα «θνησιγενῆ στοιχεῖα τῆς φυλῆς».

Ἡ σύγχρονος πρακτικὴ τοῦ Ἀθηναϊκοῦ δικαστηρίου ἀνηλίκων, περιορίζουσα τὴν ἔρευναν εἰς τὸν ἔλεγχον μόνον τῶν κοινωνικῶν ὅρων διαβιώσεως τοῦ δικαζομένου ἀνηλίκου καὶ ἀγνοοῦσα τὴν ἔρευναν τῆς ψυχοσωματικῆς πλευρᾶς τῆς προσωπικότητος, θεωρητέα ὡς ἀνεπαρκής. Καὶ πάλιν τονίζομεν τὴν ἀνάγκην τῆς δημιουργίας ἀφ' ἑνὸς μὲν ἐπιστημονικῶν κέντρων ψυχοβιολογικῆς παρατηρήσεως, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἐνδιαιτημάτων παρατηρήσεως ἀνηλίκων τροφίμων.

VI. Σκοπὸς τῆς ἀναμορφωτικῆς ἀγωγῆς.

1. Σκοπὸς τῆς καθ' ὅλου ἀγωγῆς παντὸς ἀνηλίκου εἶναι ἡ «μόρφωσις» τοῦ χαρακτῆρος αὐτοῦ ἐν ὄψει ἰδεώδους τινὸς προτύπου. Τὸ εἶδος τοῦ τελευταίου στασιάζεται.

2. Κατεύθυνσις τῆς εἰδικῆς ἀγωγῆς τῶν ἀνηλίκων ἐγκληματιῶν, ἐκδηλωσάντων διὰ τῆς διαγωγῆς των ἀτελείας χαρακτῆρος, εἶναι οὐχὶ ἁπλῶς ἡ μόρφωσις, ἀλλ' ἡ «ἀναμόρφωσις» τοῦ χαρακτῆρος των ἐν ὄψει τοῦ ἰδεώδους τῆς συμφιλιώσεως αὐτῶν μετὰ τῆς κοινωνίας ἀφ' ἧς ἀπεξενώθησαν, ἄλλαις λέξεσι τῆς «ἀνακοινωνικοποιήσεως» αὐτῶν (Resozialisierung). Τὴν ἔννοιαν ταύτην ἀποδίδει περισσότερον ὁ ὅρος τοῦ Ἑλληνικοῦ κώδικος «ἀναμορφωτικὰ μέτρα κατ' ἀνηλίκων» ἀντὶ τῆς ὀνομασίας «παιδαγωγικά», ἧς ποιεῖται χρῆσιν φερ' εἰπεῖν ἡ Γερμανικὴ διατύπωσις.

VII. Ὅρια τῆς δυνάμεως τῆς ἀγωγῆς ἐπὶ τῶν ἀνηλίκων ἐγκληματιῶν.

α) Ψ υ χ ο λ ο γ ί α τ ῆ ς κ τ ή σ ε ω ς.

1. Ὑπὸ τὸ πρῖσμα τῶν καλουμένων «ψυχολογιῶν τῆς κτήσεως» ἀπαντῶμεν ἐν πρώτοις τὴν θεωρίαν τοῦ ἐ μ φ ύ τ ο υ (Nativismus). Αὕτη ὑποστηρίζουσα ὅτι

ὁ ἄνθρωπος ἔρχεται εἰς τὸν κόσμον ἕτοιμος ἐν σμικρογραφίᾳ, homunculus, καὶ ἐπικαλουμένη τὸν «νόμον τῆς κληρονομικότητος», ἀρνεῖται οἱανδήποτε ἰσχὺν εἰς τὴν ἀγωγήν. Μνημονεύομεν τὸν Schopenhauer, διδάσκοντα ὅτι ἕκαστος ἄνθρωπος κέκτηται ἴδιον χαρακτῆρα ἔμφυτον καὶ ἀμετάβλητον. 'Εν συνεχείᾳ παραπέμπομεν εἰς τὸν H. Ibsen, περιγράφοντα δι' ἐντόνων χρωμάτων ἐν τῷ περιφήμῳ δράματί του «Βρυκόλακες», πῶς παρὰ τοῖς ἐπιγόνοις ἐπανεμφανίζονται ἀνάγλυφοι αἱ κληρονομικαὶ ἰδιότητες τῶν γεννητόρων. 'Υπὸ τὴν ἔννοιαν ταύτην, ἡ κληρονομικότης χαράσσει τὴν εἱμαρμένην ἑκάστου ἀνθρώπου, ἀφ' ἑτέρου ὅμως ἀποβαίνει καὶ ὁ «ἀπὸ μηχανῆς Θεὸς» διὰ τὴν δικαιολογίαν τῶν ἐλεεινῶν ἐνεργειῶν τῶν ἀνθρώπων.

"Αρα, κατὰ τὴν τοιαύτην θεωρίαν τοῦ ἐμφύτου, θεμελιοῦται ἔνθεν μὲν ἀπόλυτος ἀπαισιοδοξία διὰ τὴν τύχην τῶν ἀνηλίκων ἐγκληματιῶν, ἔνθεν δὲ τὸ ἠθικῶς ἀνεύθυνον αὐτῶν. Καὶ τοῦτο διότι οὗτοι, ἔχοντες ἐκ κληρονομικότητος ἔμφυτον οἰκειότητα πρὸς τὴν φαυλότητα καὶ ὁρμὴν πρὸς τὸ κακὸν καὶ ὄντες θύματα τῆς κακῆς κληρονομικῆς οὐσίας, ὀφείλουσι νὰ ροφήσωσι τὴν κύλικα τῆς κακίας καὶ ἀμεταπτώτως νὰ ἀκολουθήσωσι τὴν ὁδὸν τῆς ἀνηθικότητος, δηλονότι τὴν ὑπὸ τῆς κληρονομικότητος προσδιορισθεῖσαν συμφορὰν καὶ οὐδαμῶς δύνανται νὰ ἀποφύγωσι ταύτην. 'Αφ' ἑτέρου, ἐφ' ὅσον οἱ ἀνήλικοι ἐγκληματίαι ἐγεννήθησαν ἐμφύτως πανοῦργοι, δὲν δύνανται νὰ καταστηλιτευθῶσιν ἠθικῶς. Θεμελιοῦται ἄλλαις λέξεσιν «ἁμαρτία ἄνευ εὐθύνης». Παραστατικὴν εἰκόνα ἐν τῇ ζωῇ τῆς ἄνω θεωρίας ὀφείλομεν εἰς τὸν συγγραφέα τοῦ ἀνθρωπίνου κτήνους (la bête humaine) E. Zola. Οὗτος ζωγραφεῖ τὸν γόνον ἀκολάστου γενεαλογικοῦ δένδρου, προσπαθοῦντα ματαίως νὰ ἀντιδράσῃ εἰς τὸ κληρονομικὸν φονικὸν ὁρμέμφυτον καὶ διαπιστοῦντα μετὰ συναισθήσεως φρίκης, ὅτι τὸ τελευταῖον τοῦτο ὁλονὲν γιγαντοῦται ἐν ἑαυτῷ. Τοιουτοτρόπως καταλήγει οὗτος εἰς τὸν φόνον τῆς φίλης του ἄνευ μίσους καὶ ἄνευ οἱασδήποτε ἀφορμῆς.

2. Τὴν θεωρίαν ταύτην ἐζήτησε νὰ ἀνασκευάσῃ, ὑπὸ τὸ κράτος τῶν αὐτῶν ψυχολογιῶν τῆς κτήσεως, ἡ ἀκολουθήσασα ἐντελῶς ἀντίθετον κατεύθυνσιν θεωρία τοῦ ἐ π ι κ τ ή τ ο υ (Empirismus). Αὕτη, ὑποστηρίζουσα ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἔρχεται εἰς τὸν κόσμον πλήρως ἀνέτοιμος, οἱονεὶ ἄγραφος χάρτης (tabula rasa), εἰσδεχόμενος ἐν τῇ ἐπιγενεστέρᾳ ζωῇ του μικρὸν κατὰ μικρὸν ἅπαν τὸ ψυχικὸν καὶ ἠθικὸν περιεχόμενον αὐτοῦ καὶ ἐπικαλουμένη οὐχὶ πλέον τὸν νόμον τῆς κληρονομικότητος, ἀλλὰ τὸν ἀντίθετον «νόμον τοῦ περιβάλλοντος», θεωρεῖ ὅτι ἡ ἀγωγὴ κέκτηται ἀπέραντον δύναμιν.

Κατὰ φυσικὴν συνέπειαν θεμελιοῦται ὑπὸ τῆς θεωρίας τοῦ ἐπικτήτου τὸ μὲν αἰσιοδοξία διὰ τὸ μέλλον τῶν ἐγκληματησάντων ἀνηλίκων, τὸ δὲ ἡ ἠθικὴ εὐθύνη αὐτῶν. Φυσικόν, διότι οὗτοι, θύματα ὄντες τῆς δυνάμεως τοῦ κακοῦ, ἣν ἤσκει τὸ δυσμενὲς ἄχρι τοῦδε περιβάλλον ἐν ᾧ διεβίωσαν, δύνανται πλέον νὰ διασωθῶσι διὰ τῆς ἐξασφαλίσεως ἐν τῷ μέλλοντι νέων ὅρων ἀγαθοῦ περιβάλλοντος, ἰδίως δὲ ὅρων νέας ἀγωγῆς, ἀγαθῆς, ἀσκούσης δύναμιν καλοῦ. 'Αφ' ἑτέρου, ἐφ' ὅσον οἱ ἀνήλικοι δὲν πιέζονται ἀπὸ ἀναγκαστικῶς ἐπηρεαζουσῶν ἐμφύτων κακῶν, ὁρμῶν, δύνανται καὶ ὀφείλουσι νὰ ἐπιλέξωσι τὴν ὁδὸν τῆς ἀρετῆς, ὄντες ἠθικῶς ὑπεύθυνοι διὰ πᾶσαν ἐκ ταύτης ἐκτροπήν.

3. 'Η ὑπὸ τὸ κράτος τῶν αὐτῶν ψυχολογιῶν τῆς κτήσεως διαμορφωθεῖσα ἐνδιάμεσος σ υ γ κ λ ί ν ο υ σ α θεωρία (Konvergenzgedanke κατὰ τὸν W. Stern) διατείνεται, ὅτι ὁ ἄνθρωπος, ὢν προϊὸν τῆς τε κληρονομικότητος καὶ τοῦ περιβάλλοντος, δὲν ἔρχεται εἰς τὸν κόσμον εἴτε ἕτοιμος, εἴτε ἀνέτοιμος, ἀλλ' ἔρχεται ἁπλῶς ἔχων ὡρισμένας προδιαθέσεις (ἀγαθάς, πονηρὰς ἢ μιγαδικάς). 'Υφιστάμεναι προδιαθέσεις δὲν δύνανται νὰ καταργηθῶσι. Νέαι προδιαθέσεις δὲν δύνανται νὰ δημιουργηθῶσιν. 'Εκ τῶν ἐν λόγῳ δὲ προδιαθέσεων δύνανται ἔνιαι μέν, ἐὰν εὐνοηθῶσιν ὑπὸ τοῦ περιβάλλοντος, νὰ ἀναπτυχθῶσιν, ἐν μείζονι ἢ ἐλάσσονι ἐκτάσει, ἕτεραι δὲ νὰ

ἀναχαιτισθῶσιν, οὐχὶ καταργούμεναι, διότι, ὡς ἤδη ἐλέχθη, τοῦτο δὲν εἶναι δυνατόν, ἀλλ' ἁπλῶς κατακοιμιζόμεναι. Ἐπομένως ἀπὸ συμφώνου πρὸς τὴν θεωρίαν ταύτην, ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀνθρώπου συνιστᾷ χημικὸν κρᾶμα, εἶδος χημικῆς συνθέσεως ἐκ στοιχείων τῆς κληρονομικότητος καὶ ἐκ στοιχείων τοῦ περιβάλλοντος.

Κατὰ ταῦτα ἡ ἐκτεθεῖσα συγκλίνουσα θεωρία γίνεται πηγὴ περιωρισμένης αἰσιοδοξίας διὰ τὴν τύχην τῶν ἀνηλίκων ἐγκληματιῶν, θεμελιοῖ δὲ περιωρισμένην ἠθικὴν εὐθύνην αὐτῶν. Εὔλογον, διότι οἱ ἀνήλικοι εἶναι, κατὰ τὴν θεωρίαν ταύτην, ἐπιδεκτικοὶ βελτιώσεως μόνον κατὰ τοσοῦτον, καθ' ὅσον ἐπιτρέπει τοῦτο ἡ φαυλότης τῶν κληρονομικῶν των προδιαθέσεων, ἥτις ὅμως φαυλότης εἶναι δυστυχῶς λίαν πιθανή, δεδομένου ὅτι πρόκειται περὶ ἀτόμων ἐγκληματησάντων. Ἀφ' ἑτέρου, ἐφ' ὅσον οἱ ἐγκληματήσαντες ἀνήλικοι δεσμεύονται μερικῶς, οὐχὶ βεβαίως ἐξ ἑτοίμων κακῶν ἰδιοτήτων, ἀλλ' ὀπωσοῦν ἐκ κακῶν προδιαθέσεων, δύνανται νὰ θεωρηθῶσιν ὡς περιωρισμένως ἠθικῶς ὑπεύθυνοι διὰ τὰς παρεκτροπὰς αὐτῶν.

4. Εἰδικώτεραι ἀντιλήψεις τῶν θεωριῶν τῶν ἐμφύτων ἰδιοτήτων ἢ τῶν προδιαθέσεων διδάσκουσιν εἴτε: α) ὅτι πᾶς ἄνθρωπος ἔρχεται εἰς τὸν κόσμον ἔχων πανοῦργον φύσιν, ἐνδεχομένως πανούργους προδιαθέσεις, εἴτε β) ὅτι ἔρχεται εἰς τὸν κόσμον ἔχων ἀγαθὴν φύσιν, ἐνδεχομένως ἀγαθὰς προδιαθέσεις.

Εἰς τὴν πρώτην ὁμάδα ἀπαισιοδόξων διὰ τὸ ἠθικὸν ποιὸν τῶν ἐρχομένων εἰς τὸν κόσμον ἀνθρώπων, καταλέγονται οἱ ὁμιλοῦντες περὶ «τοῦ ἀνθρώπου, αὐτοῦ τοῦ κτήνους». Ὁμοίως ἀπαισιόδοξοι εἶναι οἱ La Bruyère καὶ Dapanloup, οἵτινες στερρῶς φρονοῦντες ὅτι οἱ παῖδες τῶν ἀνθρώπων ἔρχονται εἰς τὸν κόσμον ὄντες «ἐκ φύσεως διεφθαρμένοι», ἀπαρνοῦνται οἱανδήποτε ἀποτελεσματικότητα καὶ εἰς αὐτὴν ἔτι τὴν πλέον ἐπιμεμελημένην διαπαιδαγώγησιν. Εἰς τὴν αὐτὴν ὁμάδα τῶν ἀπαισιοδόξων διὰ τὸ ἠθικὸν ποιὸν τῶν ἐρχομένων εἰς τὸν κόσμον ἀνθρώπων ἀνήκει βεβαίως καὶ ὁ Βραχμανισμός, ἐφ' ὅσον δογματίζει ὅτι ἡ ζωὴ παντὸς ἀνθρώπου ἐπὶ τῆς γῆς εἶναι κόλασις τῆς ἐκ γενετῆς ἁμαρτωλῆς ψυχῆς του, εἶναι ἀπότισις ἐνόχου βίου, τὸν ὁποῖον ὁ ἄνθρωπος διῆλθεν ἄλλοτε ἐπὶ τῆς γῆς καὶ ἤδη διὰ τῆς μετεμψυχώσεως καλεῖται νὰ συνεχίσῃ πρὸς ἐξιλέωσιν.

Εἰς τὴν δευτέραν κατηγορίαν, τὴν τῶν αἰσιοδόξων διὰ τὸ ἠθικὸν ποιὸν πάντων τῶν ἐρχομένων εἰς τὸν κόσμον ἀνθρώπων, ἀνήκουσιν ἐπὶ παραδείγματι οἱ ὑποστηρίζοντες ὅτι ὁ ἄνθρωπος, ὢν ἐκ φύσεως καλός, διαφθείρεται εἶτα ὑπὸ τοῦ πολιτισμοῦ. Ἡ ἠθικὴ διαφθορὰ ἐκλαμβάνεται οἱονεὶ ὡς «νόσημα τοῦ πολιτισμοῦ» (Zivilisation Krankheit). Ὑπὸ τὴν ἔννοιαν ταύτην αἴφνης ὁ Jean Jacques Rousseau διδάσκει ὅτι πάντα ὅσα ἐξέρχονται ἐκ τῆς χειρὸς τοῦ Δημιουργοῦ, ἄρα καὶ οἱ ἄνθρωποι, εἶναι καλά, ἐκπίπτουσι δὲ μόνον διὰ τοῦ διαφθείροντος πολιτισμοῦ. Ὁ Rousseau ἀπαιτεῖ ὡς ἐκ τούτου ἀπὸ τὴν ἀγωγήν, ὅπως ἐπαναφέρῃ αὐτὴ τὴν πρωτόγονον φύσιν (retour à la nature), ἥτις μόνη συγκεντροῖ τὸ ἀγαθόν. Ὑπὸ παρομοίαν ἔννοιαν ἀκούομεν πολλαχόθεν σήμερον ἐκφερομένην τὴν ἄποψιν ὅτι οἱ χωρικοί, ζῶντες κατὰ φύσιν, εἶναι πλέον ἀγνοὶ καὶ ἄδολοι τῶν διεφθαρμένων ἀστῶν.

Τρίτη γνώμη, ἐνδιάμεσος, ἀποκρούουσα ὅτι πάντες οἱ ἄνθρωποι γεννῶνται συλλήβδην κακοὶ ἢ ὅτι πάντες οἱ ἄνθρωποι γεννῶνται συλλήβδην καλοί, ὑποστηρίζει ἁπλῶς ὅτι ἓν μὲν τμῆμα τῶν ἀνθρώπων γεννᾶται φύσει ἢ προδιαθέσει κακόν, ἕτερον δὲ τμῆμα γεννᾶται φύσει ἢ προδιαθέσει καλόν.

Ἐνταῦθα ἀνήκει ἐπὶ παραδείγματι ἡ Ἰταλικὴ Σχολὴ τοῦ Ποινικοῦ Δικαίου, ἡ ἀνθρωπολογική, ὑποστηρίζουσα ὅτι παρὰ τὰς φυλὰς τῶν τιμίων ἀνθρώπων ὑφίστανται καὶ αἱ φυλαὶ τῶν ἀτίμων καὶ ἐγκληματικῶν ἀνθρώπων, συνιστῶσαι ἰδιαιτέραν παραλλαγὴν τοῦ γένους τῶν ἀνθρώπων (ἰδιαίτερον species generis humani.) Τὴν ὕπαρξιν φυλῆς ἐγκληματικῶν τύπων ἀνθρώπων (typo criminale) συνδυάζει ὁ ἱδρυτὴς τῆς σχολῆς πρὸς τὸν ἀταβισμόν, τ.ἔ. τὴν προγονιστικὴν κληρονομικότητα, ἐφ' ὅσον διατείνεται, συσχετίζων τὸ θέμα καὶ πρὸς τὴν Δαρβίνειον θεωρίαν τῆς ἐξε-

λίξεως, ὅτι οἱ ἐγκληματίαι ἐμφανίζουσι τὰς ἰδιότητας καὶ τὰ ἄγρια ἔνστικτα τῶν πρωτογενῶν ἀνθρώπων, ὄντες οἱονεὶ «ἄγριοι περιπλανηθέντες ἐν τῷ ἡμετέρῳ πολιτισμῷ». Ἡ 'Ιταλικὴ Σχολὴ διὰ τῶν τοιούτων δοξασιῶν της ἀνακαλεῖ ἀπὸ τοῦ τάφου αὐτοῦ τὸ μεμακρυσμένον παρελθόν, δίδουσα ζωὴν εἰς τὰς ἐξαφανισθείσας σκιὰς τῶν προανθρώπων.

Εἰς τὴν ἐνδιάμεσον ταύτην θεωρίαν ὁμοίως θεωρητέα ὡς καταλεγομένη καὶ ἡ νεωτέρα δόξα (εἰς ἣν ἀνήκει καὶ ὁ Κ. Γ. Γαρδίκας), ἥτις δέχεται ὅτι ἐν τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων, παρὰ τὴν ὁμάδα τῶν σωματικῶς καὶ ψυχικῶς ὑγιῶν ἀνθρωπίνων προσωπικοτήτων, ἥτις κέκτηται ὅλα τὰ ἐφόδια ἵνα ζήσῃ τιμίως, ἀπαντᾶται καὶ μία ἄλλη ὁμὰς ψυχοσωματικῶς ὑπολελειμμένων ἀτόμων, ἥτις, ὡς ἔχουσα ἧσσονα ἐφόδια, ἄρα ἧσσονα ἱκανότητα ἀντιστάσεως ἐν τῷ τραχυτάτῳ ὑπὲρ τῆς ἐπιβιώσεως ἀγῶνι, εὐχερέστερον δύναται νὰ ἐξολισθήσῃ μέχρι τοῦ ἐγκλήματος καὶ τῆς διαφθορᾶς. Ἐν τῇ τελευταίᾳ ταύτῃ περιπτώσει γίνεται λόγος περὶ «ἐγκληματικῆς προδιαθέσεως».

'Αλλ' ὁμοίως βεβαίως θεωρητέα ὡς ἀνήκουσα εἰς τὴν ἐνδιάμεσον ταύτην κατεύθυνσιν καὶ ἡ τακτικὴ τῆς εὐγονίας τῆς ἀρχαιότητος, ἥτις προέβαινεν εἰς ἐξολόθρευσιν τῶν ὑπολελειμμένων νηπίων, δι' ἃ προεβλέπετο δυστυχὴς τύχη ἐν τῇ ζωῇ ἀποβαίνουσα βλαπτικὴ διά τε τὴν ἰδίαν ἀτομικήν, ἀλλ' ἐκ παραλλήλου καὶ διὰ τὴν γενικὴν εὐτυχίαν τοῦ συνόλου τῆς ἀνθρωπίνης κοινότητος. Δὲν ἔχει ἄδικον ὁ Εὐάγγελος Δ. Θεοδώρου («'Ιστορία τοῦ Χριστιανικοῦ Πολιτισμοῦ» 'Αθῆναι 1950 σ. 27) χαρακτηρίζων ὡς στίγμα τοῦ βίου τῶν ἀρχαίων 'Ελλήνων καὶ τῶν Ρωμαίων τὴν βρεφοκτονίαν καὶ νηπιοκτονίαν. «Τὸ νεογέννητον, κατὰ τοὺς νόμους τοῦ Σόλωνος, πίπτει ἀπὸ τῆς νηδύος τῆς μητρὸς εἰς τοὺς πόδας τοῦ πατρός του. Καὶ ἂν μὲν ὁ πατὴρ κύψῃ καὶ τὸ λάβῃ εἰς τὰς χεῖρας, σημεῖον ὅτι ἐφείσθη τῆς ζωῆς του· ἐὰν δὲ ἀποστρέψῃ ἀπ' αὐτοῦ τὸ πρόσωπόν του, σημεῖον ὅτι τὸ βρέφος πρέπει ἢ νὰ ἐκτεθῇ εἰς τὰ ὄρνεα ἢ νὰ φονευθῇ διὰ χειρὸς ἀνθρώπου». 'Αλλὰ καὶ κατὰ τοὺς νόμους περὶ εὐγονίας τοῦ Λυκούργου οἱ ἀρχαῖοι Σπαρτιᾶται ἐξεσφενδόνιζον εἰς τὸ βάραθρον τοῦ Ταϋγέτου (ἀποθέτας), δηλ. τὸν Καιάδα, τὰ ὑπολελειμμένα παιδία. Διαφέρουσαι αἱ Πρακτικαὶ 'Ομιλίαι εἰς τὰ Κυριακὰ Εὐαγγέλια τοῦ Κωνσταντίνου Κ. Καλλινίου ('Αθῆναι 1930 σελ. 342) περὶ οὗ καὶ Ε.Δ. Θεοδώρου, αὐτόθι, σχετικαὶ πρὸς τὰ τοῦ Πλάτωνος καὶ 'Αριστοτέλους πολιτικὰ παραγγέλματα. Κατὰ ταῦτα: «ἡ πολιτεία ἔπρεπε νὰ ἀποκαθαίρεται ἀπὸ πᾶν περιττεῦον διὰ νὰ ἐξασφαλίζῃ εἰς ἑαυτὴν τὴν εὐδαιμονίαν... Ἡ νηπιοκτονία ἄρα ἦτο ἀναγκαία χειρουργικὴ πρᾶξις, εἰς τὴν ὁποίαν ἀπῄτει τὸ συμφέρον τοῦ Μινωταύρου τῆς Πολιτείας, εἰς τὸ ὁποῖον ἔπρεπε νὰ θυσιάζωνται καὶ τὰ ἁπλούστερα τῶν αἰσθημάτων». 'Αλλὰ καὶ κατὰ τὸ ρωμαϊκὸν δίκαιον ὁ πατὴρ ἐκέκτητο δικαίωμα ζωῆς ἢ θανάτου τῶν παιδίων (vitae necisque potestas), ἐνῷ ἐξ ἄλλου διάταξις τῆς Lex XII Tabularum ἀναφέρεται εἰς θανάτωσιν τῶν παραμεμορφωμένων ἢ κακεκτικῶν τέκνων. Ὁ αὐτὸς Ε. Θεοδώρου (αὐτόθι σ. 28) ἀναφέρει καὶ τὴν χαρακτηριστικὴν διὰ τὴν ὠμὴν αὐτῆς εἰλικρίνειαν μαρτυρίαν τοῦ φιλοσόφου Σενέκα ὁμολογοῦντος ὅτι: «τιμωροῦμεν διὰ θανάτου τοὺς κακούργους, ὡς παίομεν διὰ ροπάλου τοὺς λυσσῶντας κύνας, φονεύομεν τοὺς ἐξηγριωμένους ταύρους, πνίγομεν τὰ θηρία καὶ τὰ ἀδύνατα καὶ ἀνάπηρα νήπια».

Ὁμοίως ἐνταῦθα ἀνήκει ὁ ριζικὸς ἀριστοκρατισμὸς Friedrich Nietzche, ὅστις ἀντελαμβάνετο τὸ κοινωνικὸν σύνολον ὡς ἀπαρτιζόμενον ἐκ δύο διακεκριμένων ὁμάδων, ἤτοι ἔνθεν μὲν τοῦ πλήθους τῶν φύσει δούλων ἀνθρώπων, ἔνθεν δὲ τῶν ὀλίγων ἐκλεκτῶν οἵτινες τείνουσι νὰ ἐξελιχθῶσιν εἰς «ὑπεράνθρωπους». Ὡς ἰδιότητας τῶν ὑπεράνθρώπων ὁ Νίτσε θεωρεῖ τὴν ἱκανότητα ἐλευθέρας δημιουργίας, εὐθυμίαν, φωτεινὸν τοῦ πνεύματος, εὐγένειαν, θραύουσαν δύναμιν, ἀφοβίαν, σκληρότητα πρὸς ἑαυτὸν καὶ πρὸς τοὺς συνανθρώπους, ψυχικὴν ἀλγολαγνείαν καὶ νεκρότητα

«ἠθικῶν» συναισθημάτων, ἱκανότητα κατευθύνσεως τῶν περιστάσεων καὶ τῆς ζωῆς.

Ἀπὸ ὡρισμένης ἀπόψεως νομίζομεν ὅτι εἰς τὴν ἐνδιάμεσον θεωρίαν ἀνήκει καὶ ἡ χορεία ἀφ' ἑνὸς τῶν ὑποστηριξάντων ἐν τῷ ἀπωτέρῳ ἢ ἐγγυτέρῳ παρελθόντι τὸν θεσμὸν τῆς δουλείας καὶ ἀφ' ἑτέρου τῶν σήμερον ἐμφανιζομένων ὡς δῆθεν ἠθικῶς πεπολιτισμένων καὶ ὑποστηριζόντων τὸν θεσμὸν τῶν ἀποικιῶν, ὑπὸ τὴν ἐλεεινὴν δικαιολογίαν ὅτι ἄλλοι μὲν τῶν ἀνθρώπων, ἐλέῳ καταγωγῆς, εἶναι δῆθεν ἐπίλεκτοι καὶ ἀνωτέρας τάξεως, ἄλλοι δὲ εὐτελεῖς καὶ δευτερευούσης ἀξίας ἄνθρωποι, ὡς ὁ κόσμος τῶν δούλων ἐν τῷ παρελθόντι καὶ ὁ κόσμος τῶν ὑπὸ ζυγὸν εὑρισκομένων δυστυχῶν «ἀποικιακῶν λαῶν» ἐν τῇ συγχρόνῳ ἐποχῇ.

Τετάρτη γνώμη, καὶ αὕτη ἐνδιάμεσος, ἀποκρούουσα καὶ ὅτι πάντες οἱ ἄνθρωποι γεννῶνται συλλήβδην κακοὶ καὶ ὅτι ἄλλοι μὲν γεννῶνται κακοί, ἄλλοι δὲ καλοί, διδάσκει ἀντιθέτως ὅτι ἅπαντες οἱ ἄνθρωποι ἔρχονται εἰς τὸν κόσμον ὄντες ταυτοχρόνως ἐν μέρει καλοὶ καὶ ἐν μέρει κακοί. Τοιαύτη λ.χ. εἶναι ἡ γνώμη ἐκείνων, οἵτινες ὑποστηρίζουσιν ὅτι ἕκαστος ἄνθρωπος ἔχει ἐν ἑαυτῷ ἀντιθέτους ἀντιρρόπους ἰδιότητας, ἐξ ὧν αἱ μὲν καλαὶ καὶ κακαὶ εἶναι ἐμφανεῖς αἱ δὲ ἀντιρρόπως μιγαδικαί εἶναι λανθάνουσαι καὶ ἀσυνείδητοι εἰς τὸ ἄτομον.

Ὁμοίως ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ ἡ γνώμη τῶν ὑποστηριζόντων διχασμὸν τῆς προσωπικότητος, ἐξ ὧν ἡ μία καλὴ καὶ ἡ ἑτέρα κακή. Κατὰ τὴν ἀντίληψιν ταύτην ὑφίσταται ἀνθρωπολογικὴ δυαρχία, ἐκλαμβάνουσα τὸν ἄνθρωπον ὡς πεδίον πάλης δύο ἀντιθέτων δυνάμεων, ἤτοι τῆς κακῆς καὶ εὐτελοῦς προσωπικότητος τῶν ὁρμῶν καὶ τῶν ἐπιθυμιῶν ἐξ ἑνὸς καὶ τῆς ἠθικῆς συνειδήσεως καὶ τοῦ ἠθικοῦ ἐγὼ ἐξ ἑτέρου.

β) Ψυχολογία τῆς χρήσεως.

Ἀποκρούοντες τὰς ἄνω ψυχολογίας τῆς κτήσεως καὶ φρονοῦντες ὅτι αὗται ἐποίησαν τὴν πλάνην ἀήθειαν τείνομεν, ἐπὶ τῇ ἐλπίδι τοῦ βελτίονος, νὰ συνταχθῶμεν πρὸς τὴν γραμμὴν τῶν καλουμένων «ψυχολογιῶν τῆς χρήσεως», δηλονότι πρὸς τὰς πρεσβευούσας ὅτι ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου ἔλαβεν ἀπὸ τῆς χειρὸς τοῦ Δημιουργοῦ δημιουργικὴν δύναμιν, τὴν ὑπὸ τοῦ Ἀριστοτέλους διασημανθεῖσαν «ἐντελέχειαν». «Δι' ὃ ἡ ψυχὴ ἐστιν ἐντελέχεια ἡ πρώτη σώματος φυσικοῦ δυνάμει ζωὴν ἔχοντος». Συγγενὴς καὶ ὁ νέος προσανατολισμὸς τῆς Βιολογίας, ὥστε ὁ J. Huxley νὰ ὁμιλῇ περὶ τῆς ἀξίας τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς, «ἥτις δὲν εἶναι ἁπλοῦν παίγνιον τῶν φυσικοχημικῶν νόμων, ἀλλ' ἔχει σκοπὸν καὶ βάθος».

Αἱ ψυχολογίαι τῆς χρήσεως ἐπικουροῦνται καὶ ὑπὸ τῆς νεωτάτης στροφῆς τῆς ἐπιστήμης τῆς Ἰατρικῆς πρὸς τὴν κατεύθυνσιν τῆς καλουμένης Ἰατρικῆς τῆς Προσωπικότητος (Médécine de la personne). Ἀληθῶς μέχρι τῆς χθὲς εἰσέτι ἡ ἰατρική, περιοριζομένη μόνον εἰς φυσιολογικὴν καὶ ὀργανικὴν βάσιν, ἦτο ὑλιστική. Ἐν τέλει ἡ ἀνεπάρκειά της ἐξηνάγκασε ταύτην νὰ ἀναζητήσῃ καὶ αὕτη τὴν δημιουργικὴν δύναμιν τῆς ψυχῆς, μεταβληθεῖσα ἔκτοτε εἰς Ἰατρικὴν Πνευματικήν. Τοιουτοτρόπως, κατὰ παραστατικὴν ἔκφρασιν, ἐπῆλθε κατανόησις «μιᾶς φωνῆς, ἡ ὁποία προέρχεται ἀπὸ ἕνα κόσμον, τὸν ὁποῖον δὲν δυνάμεθα νὰ συλλάβωμεν, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δὲν δυνάμεθα νὰ ἐπιδράσωμεν, ἀλλ' ὑφιστάμεθα τὴν ἐπίδρασίν του. Εἶναι ὁ κόσμος τοῦ πνεύματος, ὄχι τοῦ ἰδικοῦ μας περιωρισμένου πνεύματος, τοῦ ὁποίου εἴμεθα πλάσματα. Τοῦ πνεύματος, τὸ ὁποῖον ἁπλῶς ἐκδηλοῦται ἐν ἡμῖν, ὄχι ὡς ἀπόρροια τῶν αἰσθήσεων καὶ ἀπόψεών μας, ἀλλὰ ὡς κάτι, τὸ ὁποῖον διαφωτίζει τὰς αἰσθήσεις, τὰς ἀπόψεις καὶ τὰς ἐνεργείας μας καὶ ἐπιθυμεῖ νὰ προβάλῃ δι' αὐτῶν ἐν τῇ παντοδυναμίᾳ του».

Ὑπὸ τὸ πρῖσμα τοῦτο τῶν ψυχολογιῶν τῆς χρήσεως, πᾶς ἄνθρωπος ὑφίσταται μὲν τὴν ἐπίδρασιν ἐσωγενῶν καὶ ἐξωγενῶν παραγόντων, ἤτοι ἔνθεν μὲν τοῦ παράγοντος τῆς κληρονομικότητος καὶ τῶν συγγενῶν καταστάσεων, ἔνθεν δὲ τοῦ παράγοντος τοῦ περιβάλλοντος, κέκτηται ὅμως τὴν δημιουργικὴν δύναμιν τῆς ψυχῆς του, ἥτις ἐπιτρέπει αὐτῷ, ὅπως διαμορφοῖ ὁ ἴδιος τὸν χαρακτῆρα, τὴν συμπεριφοράν του,

καὶ γενικῶς τὴν στάσιν του ἔναντι τῶν προβλημάτων τῆς ζωῆς. 'Απελευθεροῦται ἄρα ἡ ἀνθρωπίνη ψυχὴ τῶν δεσμῶν τῆς αἰτιοκρατίας καὶ τονίζεται ἐν ταὐτῷ ἡ ἀπόλυτος ἠθικὴ εὐθύνη τῶν παρεκτρεπομένων. 'Εξ ἑτέρου διανοίγεται αἰσιόδοξος προοπτικὴ διὰ τὴν τύχην τῶν ἀνηλίκων ἐγκληματιῶν, ἐφ' ὅσον οὗτοι, διαφωτιζόμενοι, δύνανται χάρις εἰς τὴν δημιουργικὴν δύναμιν τῆς ψυχῆς των νὰ διασκορπίσωσιν καὶ ἐγκαταλείψωσιν τὸν παλαιὸν ἄνθρωπον καὶ τὴν ἀντικοινωνικὴν αὐτῶν συμπεριφορὰν καὶ νὰ μορφώσωσι νέαν κοινωνικῶς ὠφέλιμον κοσμοθεωρίαν καὶ νέον ὑγιὲς πρόγραμμα ζωῆς.

Τοιαύτη ἐστὶν καὶ ἡ θεωρία τῆς «ἀνακαλυψάσης τὴν ψυχὴν» κατὰ παραστατικὴν ἔκφρασιν 'Ατομικῆς Ψυχολογίας, τῆς ἀνηκούσης εἰς τὸν κύκλον τῶν Ψυχολογιῶν τοῦ Βάθους (Psychologies de la profondeur) καὶ ἱδρυθείσης ὑπὸ τοῦ ἀειμνήστου μεγάλου σοφοῦ Alfred Adler. 'Η Σχολὴ αὕτη τῆς 'Ατομικῆς Ψυχολογίας εἰσάγει καὶ αὕτη τὴν δημιουργικὴν δύναμιν τῆς ψυχῆς, ἣν ἀποκαλεῖ «die schäpferische Kraft der Seel», ταυτίζουσα ταύτην πρὸς τὴν δύναμιν τῆς ψυχῆς τοῦ ἀνθρώπου πρὸς ἀνάπτυξιν καὶ τελειοποίησιν. Σχετικῶς ὁ ἡμέτερος σεβαστὸς καὶ ἐπίλεκτος διδάσκαλός μου, τέως ἐκπαιδευτικὸς σύμβουλος κ. Χαρ. Γκιτάκος, πρὸς ὃν τρέφομεν εὐγνώμονα ἀγάπην, μνημονεύει τὴν παραστατικὴν πρὸς τοὺς ἀνθρώπους ἀπευθυνομένην διδασκαλίαν τοῦ διασήμου ψυχιάτρου (Περιοδ. «'Ατομικὴ Ψυχολογία», τόμος ΣΤ', 1937, σ. 122): «"Ανθρωπε, εἶσαι ὄν πνευματικόν, ἀπρόσιτον καὶ ἀνεξιχνίαστον ὡς πρὸς τὴν πνευματικήν σου οὐσίαν, δὲν ἐπιτρέπεται ὅμως εἰς σὲ νὰ ἑρμηνεύῃς τὰ ψυχικὰ φαινόμενα, ἀναζητῶν αὐτὰ εἰς χημικὰς ἀλλοιώσεις καὶ μηχανικὰς κινήσεις τῆς φαιᾶς οὐσίας τοῦ ἐγκεφάλου σου, δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ἑρμηνεύῃς αὐτὰ χωρὶς τὴν προϋπόθεσιν τῆς ὑπάρξεως τῆς ψυχῆς, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ τὸ κυριώτερον συστατικὸν τῆς ὑπάρξεώς του. "Ανθρωπε εἶσαι ἐνιαία προσωπικότης, ἤτις δύνασαι ἐλευθέρως νὰ σκέπτεσαι, ἐλευθέρως νὰ θέτῃς σκοπούς, ἐλευθέρως νὰ ἐκλέγῃς μέσα καὶ ἐλευθέρως νὰ ἐργάζεσαι διὰ τὴν πραγματοποίησιν αὐτῶν... 'Αλλὰ...μὴ λησμόνει, ἄνθρωπε, ὅτι εἶσαι ὑπεύθυνος, ἀπολύτως ὑπεύθυνος διὰ τὰς πράξεις σου. Καὶ ὅμως θέλεις νὰ δρᾷς ἀνευθύνως χωρὶς νὰ δέχεσαι τὸν ἀντίκτυπον τῶν ἐνεργειῶν σου. Τρέμεις, ταλαίπωρε ἄνθρωπε, νὰ ἀναλάβῃς τὰς εὐθύνας ἐπὶ τῶν ὤμων σου. Τρέμεις, ταλαίπωρε ἄνθρωπε, νὰ ἀντιμετωπίσῃς γυμνὴν τὴν ἀλήθειαν καὶ ἀντικρύζεις αὐτὴν μὲ προσωπίδας καὶ ἐπινοεῖς συστήματα θρησκευτικά, πολιτικά, κοινωνικά, ἠθικὰ διὰ νὰ ἀπαλλάξῃς τὸν ἑαυτόν σου τῆς εὐθύνης. Τί εἶναι τὸ σύστημα τοῦ πεπρωμένου (τῆς εἱμαρμένης ἢ τῆς ἀνάγκης ἢ τῆς μοιρολατρείας) ἢ μία προσπάθεια ἀπαλλαγῆς ἀπὸ τῆς εὐθύνης; Τί εἶναι τὸ σύστημα τοῦ ἀπολύτου προορισμοῦ...Τί εἶναι ἡ ἑρμηνεία τῶν ψυχικῶν φαινομένων μὲ τὰς ὑλιστικὰς θεωρίας σου παρὰ προσπάθεια ἀπαλλαγῆς ἐκ τῆς εὐθύνης; Τί εἶναι τὸ δόγμα τῆς κληρονομικότητος, τοῦ ὁποίου τόσην κατάχρησιν κάμνεις καὶ τὸ ὁποῖον σὲ μετέβαλε εἰς ἀληθῆ τυμβωρύχον, νὰ ἀναζητῇς ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν εἰς τοὺς τάφους τῶν προγόνων σου τοὺς ὑπευθύνους τῶν ἐγκλημάτων σου;... Τί εἶναι ἡ θεοποίησις τῶν ὁρμῶν σου, ὁ διχασμὸς τοῦ ἐγὼ εἰς ἀνώτερον καὶ κατώτερον, ἡ ἐπακολουθοῦσα μεταξύ των πάλη, παρὰ μία προσπάθεια ἀπαλλαγῆς ἐκ τῆς εὐθύνης; 'Ελησμόνησες, ὦ ἄνθρωπε, ὅτι αἱ ὁρμαί σου τελοῦν πάντοτε ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ ἐγώ, ὅτι εἰς τὸ ἐγὼ ἀναφέρονται πᾶσαι αἱ λειτουργίαι τοῦ ἀνθρώπου, ὅτι... αἱ ὁρμαί σου ἐξεγείρονται, καταστέλλονται ἢ τίθενται εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ ἐγώ σου πρὸς πραγματοποίησιν ὡρισμένων σκοπῶν ὑπ' αὐτοῦ τεθειμένων. Καὶ ὅμως δὲν ἐδίστασες νὰ παρουσιάσῃς τὰς ὁρμάς σου ὡς παντοδυνάμους θεότητας, κυβερνώσας τὸ ἐγώ σου, καὶ ἐν ὀνόματι τῶν παντοδυνάμων τούτων θεοτήτων νὰ διαπράττῃς ἀληθῆ ἐγκλήματα!...»

(Συνεχίζεται)

Η ΜΕΤΑΧΕΙΡΙΣΙΣ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΙΝΩΝ ΠΤΩΜΑΤΩΝ ΠΡΟΣ ΔΙΔΑΚΤΙΚΟΥΣ ΣΚΟΠΟΥΣ

Ὑπὸ κ. **ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ Γ. ΚΑΤΣΑ**
Τ. Καθηγητοῦ τῆς Ἰατροδικαστικῆς

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ

1. Ἀνατομὴ πτωμάτων πρὸς διδασκαλίαν τῆς ἀνατομικῆς τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος.
2. Ἀνατομὴ πτωμάτων διὰ παθολογο-ἀνατομικὰς ἐρεύνας.

***

Εἰς τὰ ὑπ' ἀρ. 66ον καὶ 67ον φύλλα τῶν «Ἀστυνομικῶν Χρονικῶν» ἐδημοσιεύσαμεν μελέτην ὑπὸ τὸν τίτλον: «Ἡ ἀνὰ τοὺς αἰῶνας μεταχείρισις τῶν νεκρῶν». Ἐν τῇ μελέτῃ ταύτῃ ἐξητάσαμεν τὴν τύχην τοῦ πτώματος, διάφορον οὖσαν κατὰ τοὺς διαφόρους αἰῶνας καὶ τοὺς διαφόρους λαούς. Ἠσχολήθημεν: 1) διὰ τὴν ἔκθεσιν τῶν πτωμάτων πρὸς βορὰν ὑπὸ ζώων, 2) διὰ τὴν ὑπὸ ἀνθρώπων πτωματοφαγίαν, 3) διὰ τὴν ταφὴν τοῦ πτώματος, 4) τὴν καῦσιν καὶ ἀποτέφρωσιν, 5) τὴν ταρίχευσιν, 6) τὴν διάλυσιν τοῦ πτώματος διὰ καυστικῶν φαρμάκων, 7) τὴν μουμιοποίησιν καὶ σαπωνοποίησιν τοῦ πτώματος.

Ἀπὸ σκοποῦ παρελείψαμεν νὰ ἀσχοληθῶμεν μὲ τὴν μεταχείρισιν τῶν πτωμάτων πρὸς διδασκαλίαν τῆς Ἀνατομικῆς, τῆς Παθολογο-ἀνατομικῆς καὶ τῆς Ἰατροδικαστικῆς, τοῦτο δὲ ἵνα νῦν δώσωμεν τὴν ἀπαιτουμένην εὐρύτητα ἐκθέσεως θέματος λίαν ἐνδιαφέροντος.

Κατὰ τοὺς ἀρχαίους χρόνους, ἡ ἀνατομία τοῦ ἀνθρωπίνου πτώματος ἐθεωρεῖτο μέγα θρησκευτικὸν ἁμάρτημα καὶ βαρέως ἐτιμωροῦντο οἱ ἀνατέμνοντες ἀνθρώπινον πτῶμα, ἀνδρὸς ἢ γυναικός, ἐλευθέρου ἢ δούλου. Ἡ ἀπαγόρευσις αὕτη παρεκώλυσε τοὺς ἀρχαίους Ἕλληνας ἰατροὺς τοῦ νὰ ἐπιτελέσουν προόδους, τὰς ὁποίας τὸ ἔξοχον αὐτῶν πνεῦμα θὰ ἠδύνατο νὰ κατορθώσῃ. Ἐγνώριζον βεβαίως ὁπωσδήποτε οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες ἰατροὶ Ἀνατομικήν, ἐκ παρατηρήσεων ἐπὶ ζώων, εἴτε ἐπίτηδες πρὸς παρατήρησιν φονευομένων, εἴτε τῶν διανοιγομένων πρὸς οἰωνοσκοπίαν, συχνοτάτην τότε.

Ἦρκεσε μικρά τις ἀναστολὴ τῆς ἀπαγορεύσεως νεκροτομῶν ἐν Αἰγύπτῳ, κατὰ τοὺς Πτολεμαϊκοὺς χρόνους (300—250 π.χ.), ὅπως οἱ Ἐρασίστρατος, Ἡρόφιλος καὶ ἄλλοι ἐνεργήσουν ἀνατομὰς πτωμάτων ἀνθρώπων, πιθανώτατα καταδικασθέντων εἰς θάνατον καὶ προαγάγωσιν ἐπισήμως τὴν Ἰατρικήν.

Τὴν ἀπαγόρευσιν τῆς ἀνατομῆς πτωμάτων ἀνθρώπων ἀπεδέχθη ἡ Χριστιανικὴ Ἐκκλησία καὶ δὴ ἡ κατὰ τὸν μεσαίωνα πανίσχυρος Καθολικὴ Ἐκκλησία, διὸ οὐδεὶς ἰατρὸς ἐτόλμα νὰ ἀνατάμῃ ἀνθρώπινον πτῶμα πρὸς σπουδὴν τῆς Ἀνατομικῆς. Ὑποστηρίζεται μάλιστα ὅτι ὁ μέγας ἀνατόμος Vesalius (1514—1564) κατεδικάσθη ὑπὸ τοῦ Πάπα, διότι ἐνήργησεν ἀνατομὰς πτωμάτων ἀνθρώπων, νὰ μεταβῇ εἰς Ἱερουσαλὴμ καὶ προσκυνῶν τοὺς Ἁγίους τόπους νὰ τύχῃ συγχωρήσεως. Λέγεται δὲ ὅτι ὁ Vesalius ἐπανερχόμενος ἐκ τοῦ ταξιδίου ἠσθένησε, διὸ ἀπεβίβασαν αὐτὸν εἰς Ζάκυνθον, ὅπου καὶ ἀπέθανε. Ἄλλοι ὅμως ὑποστηρίζουν ὅτι ὁ Vesalius αὐτοβούλως ἐταξίδευσεν εἰς τοὺς Ἁγίους Τόπους καὶ οὐχὶ κατ' ἐπιταγὴν τοῦ Πάπα.

Βαθμηδὸν, συσταθέντων διαφόρων Πανεπιστημίων καὶ διδασκομένης συστηματικώτερον τῆς ἰατρικῆς ὕλης, κατεφάνη ἡ ἐκ τῆς ἀτελοῦς γνώσεως τῆς Ἀνατομικῆς βλάβη καὶ ἤρχισαν παρεχόμενα, μετὰ φειδοῦς ἐν ἀρχῇ, εἰς τὰ διάφορα Πανεπιστήμια (Γαλλίας—Ἰταλίας—Γερμανίας—Ὁλλανδίας—Ἀγγλίας) πτώματα ἀνθρώπων,

ἀλητῶν συνήθως ἄνευ συγγενῶν ἢ τῶν καταδικασθέντων εἰς θάνατον, πρὸς διδασκαλίαν τῆς Ἀνατομικῆς.

Τὰ πτώματα τότε, ἂν καὶ ἦσαν πολυαριθμότερα ἢ πρότερον, δὲν ἦσαν ἐπαρκῆ ὅπως ἱκανοποιήσωσι τὰς ἀνάγκας τῆς διδασκαλίας καὶ κορέσωσιν, οὕτως εἰπεῖν, τὴν δίψαν τῶν φοιτητῶν πρὸς σπουδὴν τῆς Ἀνατομικῆς, διὸ ἀνεπτύχθη ἐμπόριον προμηθείας πτωμάτων. Ἐπιχειρηματίαι διάφοροι, οἱ ἀποκληθέντες resurretionistes δηλ. νεκροκλόποι, μετέβαινον νύκτωρ εἰς τὰ νεκροταφεῖα καὶ ἔκλεπτον πτώματα ἀτόμων, προσφάτως ἐνταφιασθέντων καὶ τῶν ὁποίων τοὺς τάφους εἶχον ἐπισημάνει ἀπὸ τῆς ἡμέρας. Τὰ πτώματα ἐπωλοῦντο εἰς τοὺς Καθηγητὰς τῆς Ἀνατομικῆς ἢ τοὺς φοιτητὰς τῆς Ἰατρικῆς. Τὰ κέρδη, ὡς φαίνεται, ἦσαν μεγάλα, διὸ συχνὴ ἦτο ἡ ἀνόρυξις τάφων καὶ ἡ κλοπὴ πτωμάτων. Τοῦτο ὅμως προεκάλεσε τὴν ἐπέμβασιν τῆς Ἀρχῆς, φρουραὶ δὲ τῶν νεκροταφείων κατέστησαν ἐπικίνδυνον διὰ τοὺς τυμβωρύχους τὴν εἴσοδον κατὰ τὴν νύκτα εἰς τὰ νεκροταφεῖα, πρὸς ἀνόρυξιν τάφων καὶ κλοπὴν πτωμάτων. Τότε πολλοὶ ἐπιχειρηματίαι προμηθείας πτωμάτων, ὑπὸ τοῦ μεγάλου κέρδους ὠθούμενοι ἀπετέλεσαν συμμορίας ἀνθρωποκτόνων, πρὸς μόνον τὸν σκοπὸν τῆς πωλήσεως τῶν πτωμάτων τῶν φονευομένων εἰς τιμὰς ὑψηλάς, εἰς Καθηγητὰς καὶ φοιτητὰς τῆς Ἰατρικῆς.

Τοιαύτη διάσημος συμμορία—μεταξὺ ἄλλων—ἐν Λονδίνῳ ὑπῆρξεν ἡ τοῦ Bruce. Οὗτος ὅταν συνελήφθη ἀπεκάλυψεν ὅτι ἡ συμμορία του εἶχε φονεύσει πολλὰς δεκάδας ἀνθρώπων, τὰ πτώματα δὲ τούτων εἶχε πωλήσει εἰς ἔχοντας ἀνάγκην σπουδῆς τῆς Ἀνατομικῆς τοῦ ἀνθρώπου Καθηγητὰς ἢ φοιτητάς.

Ἡ συμμορία τοῦ Bruce, ἐφόνευε τοὺς ἀνθρώπους παραμονεύουσα αὐτοὺς κατὰ σκοτεινὰς νύκτας καὶ εἰς ἀσυχνάστους ὁδοὺς πτωχῶν συνοικιῶν τοῦ Λονδίνου. Ἐφόνευε δὲ τοὺς ἀνθρώπους διὰ πνιγμονῆς, κατορθουμένης εἴτε διὰ τῆς αἰφνιδίας προσκολλήσεως ἐπὶ τοῦ προσώπου προσωπίδος πισσωμένης, εἴτε δι' αἰφνιδίου ἀνορθώσεως τῶν ἐξωτερικῶν ἐνδυμάτων τοῦ θύματος πρὸς τὴν κεφαλὴν καὶ ἀποκλεισμὸν οὕτω στόματος καὶ ρινός, ἐξ οὗ ἡ ἐκ πνιγμονῆς ἀσφυξία.

Ἡ δικαίως ἐνεργηθεῖσα ἀπηνὴς δίωξις τῶν τυμβωρύχων καὶ ἀνθρωποκτόνων ἐπιχειρηματιῶν, περιώρισε τὸν ἀριθμὸν τῶν διὰ τὰ Πανεπιστήμια πρὸς διδασκαλίαν τῆς Ἀνατομικῆς διατιθεμένων πτωμάτων καὶ ἤγειρεν ἀπαιτήσεις Καθηγητῶν καὶ φοιτητῶν, ὅπως διατίθενται πρὸς σπουδὴν τῆς Ἀνατομικῆς τὰ πτώματα τῶν ἐν τοῖς νοσοκομείοις ἀποθνησκόντων, ἄνευ δὲ συγγενῶν πτωχῶν ἀλητῶν κατὰ τὸ πλεῖστον, ἀγνώστου ταυτότητος πολλάκις. Καὶ ἡ διάθεσις τοιούτων πτωμάτων ἐπετράπη βαθμηδὸν εἰς πάντα τὰ Πανεπιστήμια πάντων τῶν Κρατῶν.

Ἡ ὠφελιμότης τῆς ἀνατομῆς τῶν ἀνθρωπίνων πτωμάτων κατεδείχθη οὐχὶ μόνον διὰ τὴν κατανόησιν τῆς ἀνατομικῆς τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν σπουδὴν τῶν παθολογο-ανατομικῶν ἀλλοιώσεων, τὰς ὁποίας ἐπιφέρουσιν αἱ νόσοι κατὰ τὰ διάφορα ὄργανα, ὡς ἐπίσης καὶ διὰ τὴν σπουδὴν τῆς Ἰατροδικαστικῆς.

Ἐξετάσωμεν ὅθεν ἰδιαιτέρως τοὺς τρεῖς τούτους σκοποὺς τῆς ἀνατομῆς τῶν πτωμάτων, ἔχοντες ὑπ' ὄψιν καὶ τὰ παρ' ἡμῖν συμβαίνοντα.

1. Ἀνατομὴ πτωμάτων πρὸς διδασκαλίαν τῆς ἀνατομικῆς τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος.

Ὡς εἴπομεν, ἡ πλήρης ἐπίγνωσις τῆς ἀνατομικῆς κατασκευῆς τοῦ σώματος ἀποτελεῖ τὸν βασικώτερον κλάδον τῶν ἰατρικῶν σπουδῶν. Ἄνευ πλήρους ἐπιγνώσεως τῆς ἀνατομικῆς δὲν δύναται νὰ κατανοηθῇ ἕτερος βασικὸς κλάδος, ἡ Φυσιολογία, δηλαδὴ ἡ ἐπίγνωσις τῶν λειτουργιῶν αἱ ὁποῖαι ἐπιτελοῦνται κατὰ τὰ διάφορα ὄργανα καὶ ὁ συνδυασμὸς τῆς λειτουργίας τῶν διαφόρων ὀργάνων πρὸς ἀλλήλας. Οὔτε ὅμως οἱ διάφοροι κλάδοι τῆς Ἰατρικῆς καὶ δὴ οἱ τῆς Χειρουργικῆς θὰ ἀνεπτύσσοντο, ἄνευ τῆς πλήρους ἐπιγνώσεως τῆς ἀνατομικῆς. Ἡ διδασκαλία ὅμως τοῦ μαθήματος τού-

του, ἐὰν περιορισθῇ—ὡς ἄλλοτέ ποτε—εἰς προφορικὴν ἀνάπτυξιν τῆς ἀνατομικῆς τῶν διαφόρων ὀργάνων, ἔστω καὶ διὰ τῆς ἐπικουρίας ἐπιδείξεως πινάκων, θὰ εἶναι ἀπολύτως ἀνεπαρκὴς πρὸς κατανόησιν τῶν ἀπαιτουμένων. Μόνον ἡ ἐπὶ τοῦ ἀναταμέντος πτώματος διδασκαλία καὶ ἡ ἐπὶ πτωμάτων ἄσκησις τῶν φοιτητῶν δίδει τὴν ἀπαιτουμένην γνῶσιν. Τοῦτο κατενοήθη, ὡς εἴπομεν, παλαιόθεν καὶ ἡ προμήθεια πτωμάτων διηυκολύνθη ὑπὸ τοῦ Νόμου καὶ οὕτω ἐξέλιπε τὸ μυσαρὸν ἐπάγγελμα τῶν τυμβωρύχων.

Αἱ ἀνάγκαι τῶν Πανεπιστημίων δι'ἐπάρκειαν πτωμάτων, ὥθησαν τὰ Κράτη εἰς τὴν παραχώρησιν πρὸς ταῦτα τῶν ἐν τοῖς Νοσοκομείοις ἀποθνησκόντων πτωχῶν, ἀλητῶν κατὰ τὸ πλεῖστον, διὰ τοὺς ὁποίους οὐδεὶς συγγενὴς ἢ φίλος παρουσιάσθη διὰ νὰ ἀναλάβῃ τὴν ταφὴν τοῦ πτώματος. Πλειστάκις δὲ πρόκειται περὶ ἀτόμων ἀγνώστου ταυτότητος. Ἐὰν ὅμως συγγενὴς τις ἢ φίλος ζητήσῃ νὰ μὴ ἀποσταλῇ τὸ πτῶμα εἰς τὸ Ἀνατομεῖον, ἐν περιπτώσει ἀνεχείας τοῦ αἰτοῦντος, τὸ πτῶμα δὲν ἀποστέλλεται εἰς τὸ Ἀνατομεῖον ἀλλὰ παραδίδεται εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Δήμου, ἥτις ἔχει ἀναλάβει τὴν μεταφορὰν τοῦ πτώματος εἰς τὸ Νεκροταφεῖον, ἔνθα θάπτεται μὲ τὰς κεκανονισμένας θρησκευτικὰς τιμάς. Ὑπάρχουν δὲ περιπτώσεις καθ' ἃς πτώματα ἀγνώστων καὶ ἀζητήτων ἀτόμων ἀπεστάλησαν εἰς τὸ Ἀνατομεῖον πρὸς ἄσκησιν τῶν φοιτητῶν, μεθ' ἡμέρας ὅμως ἢ καὶ μῆνας ἐνίοτε προσελθόντων συγγενῶν τὰ πτώματα παρεδόθησαν εἰς αὐτούς, ἐὰν βεβαίως δὲν εἶχον πλήρως ἀναταμῇ.

Ἐπὶ τοῦ σημείου τούτου ἀναφέρομεν, ὅτι τὰ εἰς τὸ Ἀνατομεῖον ἀποστελλόμενα πτώματα ταριχεύονται καταλλήλως, οὕτως ὥστε διατηροῦνται ἐπὶ μακρὸν καὶ εἶναι ἐνδεχόμενον νὰ παραδοθοῦν ἀλώβητα εἰς τοὺς συγγενεῖς των, ἐὰν βεβαίως δὲν προηγήθη ἄσκησις ἐπ' αὐτῶν τῶν φοιτητῶν.

Παρ' ἡμῖν, κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη τῆς συστάσεως τοῦ ἐν Ἀθήναις Πανεπιστημίου, ἡ διδασκαλία τῆς Ἀνατομικῆς καὶ διὰ τὴν ἔλλειψιν Ἀνατομικοῦ Ἐργαστηρίου καὶ διὰ τὴν σχεδὸν ἀνυπαρξίαν ἀζητήτων πτωμάτων, περιωρίζετο κυρίως εἰς μόνην τὴν προφορικὴν διδασκαλίαν καὶ τὴν ἐπίδειξιν πινάκων, μέσων ἀνεπαρκῶν ὡς εἴπομεν. Ὁ κατὰ τὸ 1883 ὅμως ἐκλεγεὶς καθηγητὴς τῆς Ἀνατομικῆς Λουκᾶς Παπαϊωάννου, κατώρθωσε νὰ παραχωρηθῇ πρὸς διδασκαλίαν τῆς Ἀνατομικῆς τὸ νῦν Νεκροτομεῖον τοῦ Ἰατροδικαστικοῦ Ἐργαστηρίου, πρὸς ἄλλους σκοποὺς χρησιμοποιούμενον μέχρι τότε καὶ ἐν αὐτῷ ἤρχισαν νὰ ἀσκοῦνται ἐμπράκτως οἱ φοιτηταὶ τῆς Ἰατρικῆς.

Ὁ αὐτὸς καθηγητὴς ἐνήργησε καὶ κατὰ τὸ 1888 ἐξεδόθη Β.Δ., δι' οὗ ἐπεβάλλετο ὅπως πᾶν ἀζήτητον πτῶμα παραδίδεται εἰς τὸ Ἀνατομεῖον πρὸς ἄσκησιν τῶν φοιτητῶν. Τὴν τοιαύτην ἀπαρχὴν τοῦ Παπαϊωάννου, ἐβελτίωσαν οἱ κατόπιν Καθηγηταὶ τῆς Ἀνατομικῆς καὶ νῦν παρὰ τὸ πλῆθος τῶν φοιτητῶν κατορθοῦται ἡ ἐπὶ πτωμάτων πλήρης ἄσκησις τούτων.

Τὰ ἐν τῷ Ἀνατομείῳ ἀνατμηθέντα πτώματα, παραδίδονται μετὰ τὸ πέρας τῆς ἐπ' αὐτῶν διδασκαλίας εἰς εἰδικὴν ὑπηρεσίαν, πρὸς μεταφορὰν εἰς τὸ Νεκροταφεῖον καὶ ταφὴν ἐν αὐτῷ.

Κατὰ τὰς δοθείσας μοι πληροφορίας, ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐν τῷ Ἀνατομείῳ ἀνατεμνομένων πτωμάτων ἀνέρχεται κατ' ἔτος εἰς 150.

2. Ἀνατομὴ πτωμάτων διὰ παθολογο-ἀνατομικὰς ἐρεύνας.

Ἡ ἀνατομὴ τῶν κατὰ φύσιν ἀτόμων διδάσκει τὴν κατὰ φύσιν ἐμφάνισιν τῶν διαφόρων ὀργάνων. Ἐπελθούσης ὅμως νόσου τινὸς καὶ προσβληθέντος ὑπ' αὐτῆς ἑνὸς ἢ πλειόνων ὀργάνων, ἡ κατὰ φύσιν ἐμφάνισις τῶν προσβληθέντων ὀργάνων διαταράσσεται. Αἱ ἐπελθοῦσαι δὲ μεταβολαί, καλῶς μελετώμεναι, ἀποτελοῦν κάλλιστον ὁδηγὸν διὰ τὴν πλήρη κατανόησιν τῶν ἐκ τῆς νόσου ἀναπτυχθεισῶν ἀλλοιώ-

σεων τῶν ὀργάνων. Ἡ μελέτη δὲ τῶν ἀλλοιώσεων τούτων ἀποτελεῖ τὴν Παθολογικὴν Ἀνατομικήν, ἀπαραίτητον πλέον κλάδον τῆς πλήρους ἰατρικῆς μορφώσεως τῶν φοιτητῶν τῆς Ἰατρικῆς, ἀλλὰ καὶ τῶν ἰατρῶν κατόπιν. Ἄνευ τῆς ἐπιγνώσεως τῆς Παθολογικῆς Ἀνατομικῆς, ἡ μόρφωσις τοῦ ἰατροῦ θὰ εἶναι ἐλλιπής.

Ἔχει δὲ ἡ Παθολογικὴ Ἀνατομικὴ δύο κλάδους, τὸν τῆς μακροσκοπικῆς (δηλ. δι' ἁπλοῦ ὀφθαλμοῦ) περιγραφῆς τῶν ἐκ τῆς νόσου ἀλλοιώσεων τῶν διαφόρων ὀργάνων καὶ τὸν τῆς μικροσκοπικῆς ἐξετάσεως ἢ ἱστολογικῆς. Τοῦ πρώτου κλάδου, τοῦ τῆς μακροσκοπικῆς ἐξετάσεως, τὰ σπέρματα ἀνευρίσκονται ἀπὸ τῶν ἀρχαίων ἤδη Ἑλλήνων ἰατρῶν. Ἡ μικροσκοπικὴ ἢ ἱστολογικὴ ὅμως ἐξέτασις εἶναι ἐφεύρημα τῶν τελευταίων αἰώνων. Ἀρχίσασα ἀπὸ τοῦ περιφήμου Morgagni (1761 μ.Χ.) ἐβελτιώθη βαθμηδόν, βελτιουμένης τῆς κατασκευῆς τῶν μικροσκοπίων καὶ διαρκῶς αὐξανομένων τῶν γνώσεων ἐπὶ τῆς ὑφῆς τῶν ἱστῶν καὶ τῶν κυττάρων αὐτῶν.

Ἀλλὰ καὶ πειραματικῶς ἀνεπτύχθη ἡ Παθολογικὴ Ἀνατομική, διὰ τῆς διὰ διαφόρων μέσων ἀναπτύξεως διαφόρων νοσηρῶν ἐκδηλώσεων τῶν διαφόρων ὀργάνων καὶ παρακολουθήσεως τούτων ἀπὸ τοῦ πρώτου αὐτῶν σταδίου μέχρι τοῦ τελικοῦ, πρὸς τὸν θάνατον ἢ τὴν ἴασιν.

Ἀπέβη, δὲ ἡ Παθολογικὴ Ἀνατομικὴ ὁ κάλλιστος διαφωτιστής, εἴτε τῶν κατὰ τὴν διαδρομὴν νόσου τινὸς συμβαινόντων καὶ τῶν συνεπειῶν τούτων, εἴτε καὶ ὡς ἀποκαλύπτουσα νόσον μὴ διαγνωσθεῖσαν ἐν ζωῇ. Εἶναι δὲ πολυάριθμοι σχετικῶς αἱ περιπτώσεις, καθ' ἃς ἐν ζωῇ δὲν ἐτέθη διάγνωσις, εἴτε διότι ὁ πάσχων οὐδαμῶς ἐξητάσθη ὑπὸ ἰατροῦ ἢ ἀτελῶς ἐξητάσθη, εἴτε διότι ἡ ἐκ τῆς νόσου ἀναπτυχθεῖσα κλινικὴ εἰκὼν ἦτο ἀκατανόητος, παρὰ τὴν μεγάλην πεῖραν τῶν ἐξεταζόντων ἰατρῶν καὶ παρὰ τὰ νῦν ἄφθονα ἐργαστηριακὰ βοηθήματα. Εἶναι ὅμως ἀνάγκη, οὐχὶ διὰ λόγους περιεργείας, οὐδὲ συμπληρώσεως τῆς στατιστικῆς, νὰ καθορίζεται ἐπακριβῶς ἡ αἰτία τοῦ θανάτου καὶ διὰ λόγους ὑγειονολογικοὺς καὶ οἰκογενειακοὺς εἰσέτι. Τοῦτο δὲ μόνον διὰ τῆς Παθολογικῆς Ἀνατομικῆς, μακροσκοπικῆς καὶ μικροσκοπικῆς, κατορθοῦται, διὸ ἐπιβάλλεται ἐνδελεχὴς ἐξέτασις τοῦ πτώματος καὶ προβαίνουν εἰς τὰ Νοσοκομεῖα εἰς τὴν νεκροτομὴν τῶν πτωμάτων πρὸς σκοποὺς παθολογο-ἀνατομικούς. Τοῦτο ὅμως δὲν κατορθοῦται πάντοτε, διότι οἱ συγγενεῖς, ἐκ συναισθηματικῶν λόγων ὠθούμενοι, δὲν συγκατατίθενται διὰ τὴν ἐνέργειαν νεκροτομίας, ἄνευ δὲ τῆς ἀδείας τῶν συγγενῶν οὐ μόνον ὁ ἡμέτερος νόμος, ἀλλὰ καὶ ἄλλων Κρατῶν, μᾶλλον προηγμένων, τιμωρεῖ τὸν νεκροτομήσαντα ἰατρόν. Πολλάκις πρὸ ἐπειγούσης ἐπιστημονικῆς ἀνάγκης ἰατροὶ Νοσοκομείων ἐνήργησαν κρύφα τὴν νεκροτομίαν πτώματος, ἵνα ἐξετάσωσι καὶ παραλάβωσι σπλάχνα πρὸς ἱστολογικὴν ἐξέτασιν. Τοιαύτη ὅμως ἐξέτασις, κρύφα ἐνεργουμένη, ὑπολείπεται τῆς ἐν ἀνέσει. Τυχὸν δὲ ἀποκαλυπτομένη ἡ κρύφα ἐνεργηθεῖσα νεκροτομία, γίνεται ἀφορμὴ καταγγελίας κατὰ τῶν ἰατρῶν καὶ πολλαὶ καταδικαστικαὶ ἀποφάσεις ἐξεδόθησαν κατὰ ἰατρῶν Νοσοκομείου, τῶν βοηθῶν των, ἀλλὰ καὶ τῆς Διευθύνσεως τοῦ Νοσοκομείου. Ἀλλαχοῦ δὲν σπανίζουν αἱ ἐκ τοιούτου λόγου καταδίκαι τῶν ἰατρῶν, πρότυπον δὲ τοιούτων ἀποτελεῖ ἀπόφασις τοῦ Γερμανικοῦ δικαστηρίου τῆς πόλεως Bonn, δημοσιευθεῖσα παρ' ἡμῖν εἰς τὸ Ἰατρικὸν περιοδικὸν «Κλινικὴ» (ἔτος 1931 σ. 710). Κατὰ τὴν περίπτωσιν ταύτην ἰατροὶ διενεργήσαντες ἄνευ ἀδείας τῶν γονέων νεκροτομὴν παιδίου, κατηγγέλθησαν καὶ διὰ τὸν προκύψαντα ἐκ τῆς ἀποκαλύψεως νευρικὸν κλονισμὸν τῆς μητρὸς τοῦ παιδίου κατεδικάσθησαν εἰς βαρὺ σχετικῶς πρόστιμον.

Ἡ ἀντίρρησις τῶν συγγενῶν πρὸς τὴν ἐνέργειαν νεκροτομίας εἶναι συνηθεστάτη καὶ οὕτω παρακωλύεται ἡ διαφώτισις τῶν ἰατρῶν διὰ τὰ αἴτια τοῦ θανάτου. Ἀλλαχοῦ, ἴσως καὶ παρ' ἡμῖν, ἠθέλησαν νὰ ἐκβιάσωσιν ἐκ τῶν προτέρων τοὺς συγγενεῖς διὰ τὴν συγκατάθεσίν των, ἀναγράφοντες εἰς τὰς ἀδείας εἰσαγωγῆς τῶν ἀσθε-

νῶν εἰς τὸ Νοσοκομεῖον, ὅτι τοῦτο ἔχει δικαίωμα νεκροτομίας τῶν τυχὸν ἀποθνησκόντων. Εὐνόητον ὅτι τὸ τοιοῦτον ψυχολογικῶς εἶναι ἀνάρμοστον, ὡς ὑποδεικνύον εἰς τὸν πάσχοντα καὶ τοὺς συγγενεῖς του τὸ ἐνδεχόμενον τοῦ θανάτου.

Οὕτω παραμένει κλειστὸν, οὕτως εἰπεῖν, τὸ βιβλίον τῆς διαγνώσεως τῆς νόσου τοῦ ἀρρώστου, ἂν οὕτως ἀπέθανεν ἐξ αἰτίας μὴ διαγνωσθείσης, τοῦτο δὲ πρὸς βλάβην τῆς ἰατρικῆς μαθήσεως, τῆς ἀκριβοῦς στατιστικῆς, τῆς οἰκογενείας τοῦ θανόντος, πρὸς τὴν ὁποίαν πολλάκις τὰ εὑρήματα τῆς νεκροτομίας παρέχουν ὠφελίμους πληροφορίας διὰ τὴν ὑγείαν τῶν συγγενῶν τοῦ θανόντος.

Καὶ μόνον ὅμως ἐὰν ἡ ἀνάγκη τῆς ἰατρικῆς ἐκμαθήσεως παρώθει πρὸς παθολογο-ἀνατομικὴν ἐξέτασιν τοῦ πτώματος, θὰ ἔπρεπεν ἡ νεκροτομία τῶν θανόντων νὰ ἐπιτρέπεται ἐλευθέρως, κατασιγαζομένων τῶν εὐλόγων ἀνθρωπίνων συναισθημάτων τῆς ὑπὸ τοῦ θανάτου τοῦ συγγενοῦς πληγείσης οἰκογενείας του. Ἐσφαλμένως θεωρεῖται ὑπὸ πολλῶν, ὅτι ἡ αἴτησις τῶν ἰατρῶν πρὸς νεκροτομίαν τοῦ θανόντος προκαλεῖται ἀπὸ ἐλατήρια ἁπλῆς περιεργείας. Ἀφ' ὅτου ἐπεξετάθη ἡ Παθολογικὴ Ἀνατομική, ἡ ἐν γένει Ἰατρικὴ πράγματι προώδευσε, τοῦτο δὲ ἀπέβη πρὸς ὄφελος τῆς Κοινωνίας, ἀμέσως ἐνδιαφερομένης διὰ πᾶσαν πρόοδον τῆς Ἰατρικῆς. Θὰ ἔπρεπε δὲ οἱ πληγέντες συγγενεῖς νὰ συλλογίζωνται, ὅτι διὰ τὸν θανόντα καλλίτερον καὶ θεαρεστότερον μνημόσυνον εἶναι, ὅτι διὰ τῆς ἀνατομῆς τοῦ πτώματός του ἐβοήθησε τοὺς ἰατροὺς καὶ διὰ τῆς ἀναπτύξεως αὐτῶν τὴν Κοινωνίαν ὁλόκληρον, ἴσως δὲ ἀμεσώτερον αὐτοὺς τούτους τοὺς συγγενεῖς του.

Οἱ λόγοι ὅμως οὗτοι δὲν γίνονται ἀντιληπτοὶ ὑπὸ τῶν συγγενῶν τοῦ θανόντος, ὡς ἐκ τῆς συγχύσεως ὑπὸ τῆς ὁποίας κατέχονται διὰ τὴν ἀπώλειαν ἀγαπητοῦ προσώπου. Μόνον μακρὰ διαφωτιστικὴ προπαγάνδα θὰ ἠδύνατο νὰ κατασιγάσῃ τὰ συναισθήματα τῶν συγγενῶν τοῦ παθόντος καὶ γενικευομένης ὁπωσδήποτε τῆς κατανοήσεως τῆς ὑπὲρ πάντων ὠφελιμότητος τῶν νεκροτομιῶν, θὰ ἠδύνατο νὰ ἐπιβληθῇ αὕτη διὰ νόμου, ὁσάκις οἱ ἰατροὶ κρίνωσι ταύτην ἀπαραίτητον. Τότε αἱ ἀντιρρήσεις θὰ κατεσιγάζοντο, ὅπως δὲν ὑπάρχουν νῦν ἀντιρρήσεις ὁσάκις πρόκειται περὶ νεκροτομιῶν διατασσομένων, συμφώνως πρὸς τὸν νόμον, δι' ἰατροδικαστικοὺς σκοπούς. Ἐπὶ ἑκατοντάδων ἀποστελλομένων εἰς τὸ Νεκροτομεῖον Ἰατροδικαστικοῦ ἐργαστηρίου κατ' ἔτος πτωμάτων, σπανιώτατα οἱ συγγενεῖς τούτων ἔφερον ἀντιρρήσεις διὰ τὴν ἐνέργειαν νεκροτομίας, κατὰ κανόνα ἄλλως τε μὴ εἰσακουσθείσας.

Τῆς ἐλευθερίας πρὸς ἐνέργειαν νεκροτομίας δι' ἰατροδικαστικοὺς σκοποὺς ἐπωφελοῦνται ἐνίοτε τὰ Νοσοκομεῖα παρ' ἡμῖν, μὴ χορηγοῦντα ἄδειαν ταφῆς καὶ χαρακτηρίζοντα τὴν περίπτωσιν ὡς χρήζουσαν ἰατροδικαστικῆς ἐξετάσεως, ἀποστέλλουσι τὸ πτῶμα εἰς τὸ Νεκροτομεῖον. Ἡ τοιαύτη ὅμως ὑποκρυπτομένη ἐνέργεια, κατ' ἀνάγκην ἐνεργεῖται εἰς ἐξαιρετικὰς περιπτώσεις, καθ' ἃς οἱ ἰατροὶ τῶν Νοσοκομείων ἠσθάνθησαν ἐπιτακτικὴν τὴν ἀνάγκην τῆς διαφωτίσεώς των διὰ παθολογο-ἀνατομικῆς ἐξετάσεως τοῦ πτώματος. Διὰ τοιαύτης ὅμως ἐξετάσεως, δηλαδὴ παθολογο-ἀνατομικῆς, ἀποκαλύπτονται εἰς περιπτώσεις θεωρηθείσας ἄνευ ἐνδιαφέροντος, ἐξαιρετικῶς ἐνδιαφέρουσαι πληροφορίαι, αἵτινες θὰ ἀπεκρύπτοντο μὴ ἐνεργουμένης παθολογο-ἀνατομικῆς ἐξετάσεως τοῦ πτώματος.

Εὐχῆς ὄθεν ἔργον θὰ ἦτο ἂν καθίστατο εὐχερὴς ἡ νεκροτομία, ὁσάκις οἱ ἰατροὶ θεωρήσουν ταύτην ἀναγκαίαν. Πρὸς τοιαύτην ὅμως γενίκευσιν, ἀπαιτεῖται ἡ συγκατάθεσις τοῦ κοινοῦ καὶ τοῦτο μόνον διὰ καταλλήλου προπαγάνδας καὶ ἀναπτύξεως τῆς διὰ τὴν κοινωνίαν ὠφελιμότητος τῶν νεκροτομιῶν θὰ ἠδύνατο νὰ θεσπισθῇ. Σκοπὸν δὲ προπαγάνδας εἴχομεν συντάσσοντες τὸ παρὸν ἄρθρον.

(Συνεχίζεται)

Η ΘΑΝΑΤΙΚΗ ΠΟΙΝΗ

Ὑπὸ κ. **ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΚΙΝΝΑ**
τ. Ἀρχηγοῦ Ἀστυν. Πόλεων

Εἰς τὸ προσκήνιον καὶ πάλιν τὸ ζήτημα τῆς ἐπιβολῆς ἢ μὴ τῆς θανατικῆς ποινῆς κατὰ τῶν ἐγκληματιῶν.

Τοῦτο ἀπησχόλησεν αὐτὴν τὴν φορὰν τὴν Ἀγγλικὴν Βουλὴν τῶν Κοινοτήτων, ὅπου μετὰ πολλὰς συζητήσεις, καθ' ἃς διχογνωμίαι ἐξεδηλώθησαν ὡς πρὸς τὸ σκόπιμον τῆς ἐπιβολῆς τῆς ποινῆς τοῦ θανάτου καὶ μακρὸς καὶ ἐπίπονος ἀγὼν διεξήχθη διὰ τὴν κατάργησιν τῆς ποινῆς ταύτης, ἐψηφίσθη ἡ κατάργησίς της περὶ τὰ μέσα Φεβρουαρίου τρέχοντος ἔτους.

Ὁ Ἀγγλικὸς ὅμως πολιτισμὸς ἐμφανιζόμενος ὡς ἀντιτιθέμενος εἰς τὴν ἄποψιν, καθ' ἣν ἡ Πολιτεία ἐκδικεῖται τὸν ἐγκληματίαν διὰ τῆς ποινῆς τοῦ θανάτου, δὲν εἶναι πραγματικός, εἶναι ἀσυνεπὴς καὶ ἀπόδειξις τούτου εἶναι αἱ εἰς θάνατον καταδίκαι, ὄχι πλέον ἐγκληματιῶν ἀλλ' ἀνθρώπων—τῶν Κυπρίων—μαχομένων κατὰ τοῦ Ἀγγλικοῦ δεσποτισμοῦ, ἀγωνιζομένων διὰ τὴν ἐλευθερίαν των.

Μετὰ τὴν κατάργησιν ὅμως τῆς θανατικῆς ποινῆς, ἡ Ἀγγλικὴ Κυβέρνησις, ὡς ἀνεγράφη εἰς τὰς ἐφημερίδας, σκέπτεται σοβαρῶς νὰ ἐπαναφέρῃ καὶ πάλιν πρὸς συζήτησιν τὸ θέμα, ἐνῷ ὑπὸ τὸ ἐπικρατοῦν πνεῦμα τῆς προσφάτως καταργηθείσης θανατικῆς ποινῆς, πρῶτος κατεδικάσθη εἰς θάνατον, κατὰ τὴν εἰδησεογραφίαν, ὁ Πολωνικῆς καταγωγῆς δολοφόνος Γιὰν Μοστουτζέμπα. Ὁ Ἄγγλος δικαστὴς ἀνέγνωσε τὴν καταδικαστικὴν ἀπόφασιν, εἰς ἣν περιλαμβάνεται ἡ κατωτέρω λίαν χαρακτηριστικὴ φρᾶσις: «.....ὅπως κρεμασθῆτε ἀπὸ τὸν λαιμὸν μέχρις ὅτου ἀποθάνετε.....»

Τὸ θέμα τῆς διατηρήσεως ἢ καταργήσεως τῆς θανατικῆς ποινῆς, ἔχει ἐγείρει ἀπὸ μακροτάτων χρόνων πολλὰς καὶ ζωηρὰς συζητήσεις. Τὸ 1764, ὁ Ἰταλὸς ποινικολόγος Καῖσαρ Βεκάρια, ἐξέδωσε τὸ πολύκροτον ἔργον του, «περὶ ἀδικημάτων καὶ ποινῶν» μεταφρασθὲν εἰς τὴν Ἑλληνικὴν ὑπὸ τοῦ Ἀδαμαντίου Κοραῆ. Ὁ Βεκάρια, εἰς τὸ ἔργον του αὐτὸ ἐπολέμησε τὰς βαρβάρους ποινὰς τοῦ μεσαίωνος, ὡς καὶ τὴν ποινὴν τοῦ θανάτου, θεωρῶν ὅτι ἡ κοινωνία διὰ τῆς ποινῆς ταύτης καταχρᾶται τοῦ δικαιώματός της νὰ ἀμυνθῇ ἐναντίον τῶν ἐγκληματιῶν καὶ φρονῶν ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἐπιβάλλεται τοιαύτη ποινή, καθόσον ὁ θάνατος αὐτὸς οὔτε ἀναγκαῖος οὔτε ὠφέλιμος εἶναι. Τοιαύτην ἐπίδρασιν εἶχε τὸ ἀνωτέρω σύγγραμμα τοῦ Βεκάρια, ὥστε ὁ Βολταῖρος δὲν ἐδίστασε νὰ τὸ χαρακτηρίσῃ ὡς τὸν ἀληθινὸν κώδικα τῆς ἀνθρωπότητος.

Τὸ ζήτημα τῆς ἐπιβολῆς ἢ μὴ τῆς ποινῆς τοῦ θανάτου, ἀπετέλεσεν ἀντικείμενον συζητήσεώς του ὑπὸ τῶν νομοθετικῶν σωμάτων πολλῶν Κρατῶν, ἀλλὰ καὶ πολλῶν συγγραφέων καὶ κοινωνιολόγων. Οἱ συνηγοροῦντες ὑπὲρ αὐτῆς θεωροῦν πολὺ δικαίαν τὴν κεφαλικὴν ποινήν, διότι τὸ ἄτομον ἀποτρέπεται ἀπὸ τὴν διάπραξιν τοῦ ἐγκλήματος καὶ προφυλάσσεται οὕτω καὶ διότι ἡ Πολιτεία ἐνδιαφερομένη ὑπὲρ τοῦ κοινωνικοῦ βίου, ὀφείλει νὰ προστατεύῃ αὐτόν.

Τινὲς ἐπικαλοῦνται, διὰ νὰ ὑποστηρίξουν τὴν θανατικὴν ποινήν, τὸ λεγόμενον εἰς τὴν Παλαιὰν Διαθήκην «ὁ ἐκχέων αἷμα ἀνθρώπου, ἀντὶ τοῦ αἵματος αἷμα αὐτοῦ ἐκχυθήσεται»· ὁ Μωσαϊκὸς νόμος προβλέπει τὴν θανατικὴν ποινὴν διὰ τὴν ἀνθρωποκτονίαν. Ἡ Χριστιανικὴ ὅμως θρησκεία δὲν φαίνεται νὰ ὑποστηρίζῃ τὴν ἄποψιν τῆς διατηρήσεως τῆς ποινῆς αὐτῆς, ἀφοῦ εἰς τὴν μετάνοιαν καὶ τὴν ἠθικὴν βελτίωσιν τοῦ ἀδικήσαντος ἀτόμου ἀποβλέπει. Ὁ Χριστός, ἀπαντῶν πρὸς τοὺς Φαρισαίους, οἱ ὁποῖοι καταλαβόντες τὴν μοιχαλίδα ἐθεώρουν αὐτὴν ἀξίαν τιμωρίας διὰ λιθοβο-

λισμοῦ, εἶπεν: «Ὁ ἀναμάρτητος ὑμῶν πρῶτος τὸν λίθον ἐπ' αὐτῇ βαλέτω».

Ἐπιτυγχάνει ἆρά γε ἡ ποινὴ τοῦ θανάτου νὰ ἐκφοβίσῃ τοὺς μέλλοντας νὰ ἐγκληματίσουν, ὥστε νὰ τοὺς ἀποτρέψῃ ἀπὸ τὴν τέλεσιν ἐγκλήματος καὶ οὕτω ἐξασφαλισθῇ ἡ κοινωνία ἀπὸ τοὺς κακούργους; Ὅταν ἕνας, διὰ λόγους π.χ. ἐκδικήσεως, ἀποφασίσῃ νὰ φονεύσῃ, ἔχει κατὰ νοῦν τὴν κεφαλικὴν ποινήν; Ὁ κατεχόμενος ὑπὸ τοῦ πάθους αὐτοῦ σκέπτεται τὴν ποινὴν τοῦ θανάτου; Ὁ κατεχόμενος ὑπὸ τοῦ πάθους τῆς ἐκδικήσεως, βεβαίως, πρέπει νὰ γίνῃ ἀποδεκτὸν ὅτι δὲν εὑρίσκεται εἰς ψύχραιμον κατάστασιν, ἐκ τούτου δὲν ἀναμετρᾷ τὰς ἐκ τῆς πράξεώς του συνεπείας. Ἡ σκέψις του περιορίζεται εἰς τὸ πῶς θὰ κατορθώσῃ νὰ μὴ λογοδοτήσῃ καὶ τὸ πάθος ὑπερισχύει, ἡ δὲ ποινὴ τοῦ θανάτου δὲν τὸν ἐκφοβίζει.

Ἐκ τοῦ ἀτομικοῦ χαρακτῆρος ἑκάστου ἀτόμου, ἐξαρτᾶται ἡ ἐπίδρασις τὴν ὁποίαν δύναται νὰ ἀσκήσῃ ἢ ὄχι ἐπ' αὐτοῦ ἡ θανατικὴ ποινή, καθ' ὃν χρόνον τὸ ἄτομον αὐτὸ διαπράττει τὸ ἔγκλημα. Δυνατὸν ὁ εἷς νὰ μὴ δειλιᾷ ἀντικρύζων οἱονδήποτε κίνδυνον καὶ αὐτὸν ἀκόμη τὸν θάνατον, ἐνῷ ἕτερος εἶναι δυνατὸν νὰ παρακωλυθῇ εἰς τὸ νὰ ἐγκληματίσῃ.

Ἐκτὸς τοῦ ἀτομικοῦ χαρακτῆρος τοῦ ἀνθρώπου, ὅστις δύναται νὰ ἀμβλύνῃ τὴν ἐντύπωσιν τὴν προκαλουμένην ἀπὸ τὴν ποινὴν τοῦ θανάτου, ἐντεῦθεν δὲ νὰ μειώσῃ τὴν ἐκφοβιστικὴν δύναμιν τῆς ποινῆς ταύτης καὶ ἄλλα αἴτια ἐπιφέρουν τὴν ὡς ἄνω ἀμβλυνσιν, ὡς ἡ ἐλπὶς τῆς διαφυγῆς καὶ ἀτιμωρησίας καὶ κατ' ἐξοχὴν ἡ ἐνδεχομένη ἀπονομὴ χάριτος, μετὰ τὴν καταδίκην. Ἡ τελευταία αὕτη πλουσίως παρέχεται εἰς τὴν σύγχρονον ἐποχὴν καὶ ὁ ἀριθμὸς τῶν χαρίτων πλεονάζει ἀπὸ τὸν τῶν ἐκτελέσεων τῶν θανατικῶν ποινῶν. Πρὸς δὲ τὰ κατὰ τὴν διαδικασίαν ἐν τοῖς κακουργιοδικείοις προτεινόμενα ἐλαφρυντικὰ διὰ τὸν ἐγκληματήσαντα, μειώνουν τὴν ἀξίαν τῆς θανατικῆς ποινῆς, ὡς ἐκφοβιστικοῦ μέσου τοῦ ἐγκλήματος.

Ἡ Πολιτεία ἐνδιαφερομένη διὰ τὴν ὁμαλὴν κοινωνικὴν συμβίωσιν τῶν ἀτόμων, εὑρίσκεται οὕτως εἰπεῖν ἐν ἀμύνῃ ἔναντι τῶν ἐγκληματιῶν. Ἡ Πολιτεία ὅμως ὅταν καταδικάζῃ τὸν κακοῦργον εἰς θάνατον, δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς ἐν ἀμύνῃ εὑρισκομένη, διότι ἡ ὑπ' αὐτῆς ἐπιβαλλομένη ποινὴ ἀνταποκρίνεται ἐπὶ τετελεσμένης πλέον προσβολῆς τῆς ἐννόμου τάξεως, τοῦ δικαίου.

Δὲν δύναται ἡ Πολιτεία νὰ θεωρηθῇ ἀμυνομένη, διότι ὡς γνωστὸν ἡ ἄμυνα προϋποθέτει προσβολὴν ἐπικειμένην καὶ ἡ Πολιτεία δὲν εἶναι ἀπαράσκευος νὰ ἀποκρούσῃ. Εὑρίσκεται ἕτοιμος καὶ ἔχουσα τὰ μέσα πρὸς ἀπόκρουσιν. Εἶναι αἱ διωκτικαὶ Ἀρχαί, εἶναι αἱ φυλακαί.

Ἡ θανατικὴ ποινὴ δὲν πρέπει νὰ ἀποκλεισθῇ τελείως, ὅτι εἶναι ἡ πλέον κατάλληλος νὰ ἐμποδίσῃ τὴν ἐν τῷ μέλλοντι διάπραξιν ἐγκλημάτων. Ἡ ἰδέα τοῦ θανάτου δύναται πολλάκις νὰ ἐμποδίσῃ τὸν ἐγκληματίαν ἀπὸ τὸ ἔγκλημα, ἀλλὰ διὰ τῆς ἐπιβολῆς καὶ ἐκτελέσεως τῆς θανατικῆς ποινῆς ὁ βελτιωτικὸς σκοπός της ἐπὶ τοῦ καταδικασθέντος δὲν πραγματοῦται.

Ὁ μέγας ποινικολόγος Ch. Lucas, θεωρεῖ ὡς σκοπὸν τῆς ποινῆς τὴν ἀναμόρφωσιν τοῦ καταδίκου, εἶναι δὲ οὗτος κατ' αὐτὸν ὁ οὐσιώδης καὶ θεμελιώδης χαρακτὴρ τῆς ποινῆς. Ὁ Σενέκας, ὡς σκοπὸν τῆς ποινῆς θεωρεῖ τὴν ἀναμόρφωσιν, τὴν διδαχὴν καὶ τὴν ἐκφόβισιν.

Ἀναδιοργανούμενου τοῦ συστήματος τῶν φυλακῶν καὶ τῶν ἄλλων ἀσφαλιστικῶν τῆς κοινωνίας μέσων, σκοπούντων τὴν ἠθικὴν ἀναμόρφωσιν τῶν καταδίκων, ἐφ' ὅσον βεβαίως ἤθελε γίνῃ ἀποδεκτὸν ὅτι καὶ ὁ κακοῦργος δύναται νὰ βελτιωθῇ, ὡς ἐκ τῆς πείρας τοῦτο δύναται νὰ ἐξαχθῇ, ἡ κατάργησις τῆς θανατικῆς ποινῆς δὲν δύναται νὰ ἀποκρουσθῇ.

Ἐκ στατιστικῶν ἐξάγεται, ὅτι εἰς χώρας εἰς ἃς κατηργήθη ἢ ἠχρηστεύθη ἡ θανατικὴ ποινή, δὲν παρουσιάσθη αὔξησις τῶν ἐγκλημάτων.

Ὁ Γερμανὸς ποινικολόγος Mittermaier, εἰς μονογραφίαν του «ἡ θανατικὴ ποινή», γράφει: «Καμμία ἄλλη ἀπὸ ὅλας τὰς θεωρίας δὲν φαίνεται ἱκανὴ ὡς δικαιο-

λογητικὴ τῆς θανατικῆς ποινῆς, παρὰ ἡ καλουμένη ἀπόλυτος, ἡ θεωρία τῆς Δικαιοσύνης».

Ἐκ στατιστικῶν δεδομένων, ἐφ' ὧν ἐστηρίχθη ὁ Mittermaier, συνάγει οὗτος ἐν τῇ ὡς ἄνω μονογραφίᾳ του, ὅτι οἱ μεγαλύτεροι κακοῦργοι τιμωρούμενοι διὰ μιᾶς εὐλόγου ποινῆς δύνανται νὰ βελτιωθοῦν.

Ἡ ποινὴ τοῦ θανάτου καὶ ἡ ἐκτέλεσίς της ἔχει ἓν σπουδαιότατον ἐλάττωμα, ὅτι δὲν δύναται νὰ ἐπανορθωθῇ ἐάν ποτε ἐβεβαιοῦτο ὅτι κακῶς ἐπεβλήθη εἰς ἄτομόν τι ὁ θάνατος, ὡς ποινή. Ὑπάρχουσι πολλὰ παραδείγματα δικαστικῶν πλανῶν, καθ' ἃ ἐθανατώθησαν ἄτομα ἀθῷα.

Ὁ Γάλλος στρατηγὸς καὶ πολιτικὸς Λαφαγιέτ, ὅστις κατὰ τὴν Γαλλικὴν ἐπανάστασιν τοῦ 1789 διεκήρυξεν ἀπὸ τοὺς πρώτους εἰς Βερσαλλίας τὰ δικαιώματα τοῦ ἀνθρώπου καὶ τοῦ πολίτου, διεκήρυττε: «Δὲν θὰ παύσω νὰ ζητῶ τὴν κατάργησιν τῆς θανατικῆς ποινῆς, ἐφ' ὅσον δὲν μοὶ ἀποδειχθῇ τὸ ἀλάνθαστον τῆς ἀνθρωπίνης κρίσεως».

Ὁ Σουηδὸς συγγραφεὺς d' Olivercoua, εἰς τὸ σύγγραμά του «La peine de mort», λέγει ὅτι ἐὰν συνενοῦντο ὅλοι οἱ χείμαρροι τοῦ ἀθῴου αἵματος, τοῦ ρεύσαντος ἐν ὀνόματι τοῦ νόμου, θὰ ἐφρικιῶμεν.

Ἡ καταδίκη εἰς θάνατον, τὸ 1761, ὑπὸ τοῦ ἐν Τουλούζῃ Παρλαμέντου Γάλλου τινός, διαμαρτυρομένου τὸ θρήσκευμα, κατηγορηθέντος ὅτι ἐφόνευσε τὸν υἱόν του διότι ἀπέκλινε πρὸς τὸν καθολικισμόν, ἐνῷ βραδύτερον ἀπεδείχθη ὅτι δὲν εἶχε διαπράξει τὸν φόνον ὁ πατήρ, ἔδωσεν ἀφορμὴν εἰς τὸν Βολταῖρον νὰ δημοσιεύσῃ τὴν διατριβήν του «Prix de la justice et de l' humanité».

Τὸν Μάρτιον ἐ.ἔ. οἱ E.M., N.T. καὶ I.K. κηρύσσονται ἀθῷοι, ὅτι δὲν ἐφόνευσαν τὸν Ἀθ. Μ., ἀπὸ τοὺς ἐνόρκους τοῦ κακουργιοδικείου Σύρου. Οἱ ἀνωτέρω τὴν 24 Δ/βρίου 1949 εἶχον κηρυχθῇ ἔνοχοι διὰ τὸν φόνον τοῦ Ἀθ. Μ., δικασθέντες ἀπὸ τὸ κακουργιοδικεῖον Μυτιλήνης καὶ μάλιστα οἱ δύο εἶχον καταδικασθῇ εἰς θάνατον καὶ ὁ τρίτος εἰς ἰσόβια δεσμά. Οἱ ἀνωτέρω, τὸ πρῶτον δικασθέντες, εἶχον κηρυχθῇ ἀθῷοι ἀπὸ τοὺς ἐνόρκους τοῦ κακουργιοδικείου Χίου, ὥστε τὴν πρώτην φορὰν ἀθῷοι, τὴν δευτέραν εἰς θάνατον, τὴν τρίτην ἀθῷοι. Ἐὰν οἱ καταδικασθέντες εἰς θάνατον, ὡς ἀνωτέρω, εἶχον ἐκτελεσθῇ, πῶς ἡ πλάνη τοῦ δικαστηρίου Μυτιλήνης θὰ ἐπανορθοῦτο;

Ὑπάρχει ἡ τάσις εἰς τὰς πλείστας χώρας νὰ περιορισθῇ ἡ ἐπιβολὴ τῆς ποινῆς τοῦ θανάτου καὶ ἐκ τῆς τοιαύτης τάσεως παρουσιάζεται ἡ ποινὴ αὕτη ὡς μὴ κρινομένη ἐπωφελὴς διὰ τὸν περιορισμὸν τοῦ ἐγκλήματος.

Μόνον τότε θὰ ἦτο αὕτη δικαιολογημένη ἀπολύτως, ὅταν εἰδικαὶ περιπτώσεις συνέτρεξαν ὑπὸ τὰς ὁποίας τὸ ἔγκλημα συνετελέσθη καὶ ὁ ἐγκληματίας λόγῳ τοῦ ἐγκληματικοῦ του βίου ἔδει νὰ κριθῇ ἐξοβελιστέος ἐκ τῆς κοινωνίας.

Ἐξ ἀφορμῆς τῶν συζητήσεων εἰς τὴν Ἀγγλικὴν Βουλὴν περὶ καταργήσεως τῆς θανατικῆς ποινῆς, ἐγένετο σχετικὴ στατιστική, ἐκ τῆς ὁποίας ἀπεδείχθη ὅτι ἐκ τῶν χωρῶν τῆς δυτικῆς Εὐρώπης μόνον ἡ Γαλλία, ἡ Ἱσπανία καὶ ἡ Ἑλλὰς διατηροῦν ἀκόμη τὴν ποινὴν τοῦ θανάτου. Εἰς τὸ Βέλγιον ὑφίσταται θεωρητικῶς ἡ θανατικὴ ποινή, μετατρεπομένη εἰς ἰσόβια δεσμά. Εἰς τὴν Δυτικὴν Γερμανίαν κατηργήθη τὸ 1949 διὰ Συνταγματικῆς διατάξεως. Εἰς τὴν Ἰταλίαν κατηργήθη τὸ 1889.

Ὁ Μουσσολίνι ὅμως κατήργησε τὸν σχετικὸν νόμον, ὅτε δὲ ἀνετράπη τὸ φασιστικὸν καθεστὼς κατηργήθη καὶ πάλιν ἡ θανατικὴ ποινή, τὸ 1948 καὶ ἐπιβάλλεται μόνον εἰς ἐγκληματίας πολέμου. Εἰς τὰ κράτη τοῦ σιδηροῦ παραπετάσματος δὲν ἔχει καταργηθῇ. Τὸ 1848 κατηργήθη τὸ πρῶτον εἰς τὰ Δουκᾶτα τοῦ Ὁλδεμβούργου, τοῦ Ἀνὰλ καὶ τοῦ Νασσὼ ἐν Γερμανίᾳ καὶ εἰς Ἅγιον Μαρῖνον ἐν Ἰταλίᾳ.

Εἰς ἄλλας χώρας, ὡς εἰς τὴν Ἰαπωνίαν, μελετᾶται ἡ κατάργησις τῆς θανατικῆς ποινῆς. Ὁ Καναδᾶς ὁμοίως πρόκειται νὰ τὴν καταργήσῃ, πρὸς τοῦτο εἰδικὴ κοινοβουλευτικὴ ἐπιτροπὴ μελετᾷ τὴν σκοπιμότητα τῆς ποινῆς ταύτης.

Ἀπὸ τοῦ 1867, ὅτε ὁ Καναδᾶς ἀνεκηρύχθη ἀνεξάρτητον κράτος, ἐπὶ 1380 περιπτώσεων καταδίκης εἰς τὴν ποινὴν τοῦ θανάτου, αἱ 501 μετετράπησαν εἰς ἰσόβια δεσμά.

Παρ' ὅλους τοὺς λόγους, οἱ ὁποῖοι συντρέχουν εἰς τὴν κατάργησιν τῆς θανατικῆς ποινῆς, ἡ μετὰ μεγάλης εὐκολίας ἐκτέλεσις ἐν Ἑλλάδι ἀκόμη καὶ σήμερον ἀνθρωποκτονιῶν καὶ ἡ μὴ ὕπαρξις φυλακῶν τοιούτων, αἵτινες ἐν τῷ συνόλῳ των νὰ ἀνταποκρίνωνται διὰ τῆς λειτουργίας των εἰς τὸν κοινωνικόν των προορισμόν, ἀναγόμενον εἰς τὴν βελτίωσιν τοῦ καταδίκου, πρέπει νὰ ἀποκλείσουν τὴν κατάργησιν τῆς θανατικῆς ποινῆς ἐν Ἑλλάδι.

Αἱ φυλακαί, ὡς ἔχουσι νῦν ἐν Ἑλλάδι, ἀντὶ νὰ σωφρονίζωσι τὸν ἐγκληματίαν τουναντίον διαφθείρουν ἔτι μᾶλλον αὐτόν. Ὁ ἐγκληματίας ἐξερχόμενος τῶν φυλακῶν δὲν κατέχεται ὑπὸ τοῦ φόβου τῆς εἰσαγωγῆς του εἰς τὴν φυλακήν, οὐδὲ παρουσιάζεται βελτιωμένος, ἀλλὰ τουναντίον πολλάκις δεικνύει ἔφεσιν πρὸς νέον ἔγκλημα. Ὅταν ἐτίθετο εἰς ἐφαρμογὴν ἐν Σουηδίᾳ ὁ νέος Ποινικὸς Νόμος, ὁ Βασιλεύς της ἐδήλωσεν ὅτι συμφωνεῖ μετὰ τοῦ σοφοῦ Mittermaier, παρατηρήσαντος ὅτι ἡ ἔκδοσις Ποινικοῦ Νόμου δὲν ἀποτελεῖ τὸ τέλειον, ἂν δὲν ἔχῃ ληφθῇ πρόνοια πῶς θὰ ἐφαρμοσθῇ οὗτος.

Ὁ τρόπος τῆς μεταχειρίσεως τῶν ἐν ταῖς φυλακαῖς κρατουμένων καὶ ἡ ὀργάνωσις τῶν φυλακῶν, ἀπετέλεσε τὸ θέμα τῶν συζητήσεων εἰς τὸ συνελθὸν ἐν Ἀγγλίᾳ τὸν Μάρτιον τοῦ 1954 ἐγκληματολογικὸν συνέδριον, εἰς τὸ ὁποῖον ἔλαβον μέρος δι' ἀντιπροσώπων ὑπαλλήλων φυλακῶν καὶ ἐγκληματολόγων αἱ χῶραι: Γαλλία, Ὁλλανδία, Βέλγιον, Αὐστραλία, Κεϋλάνη, Δανία, Φινλανδία, Δυτ. Γερμανία, Ἰνδίαι, Ἰαπωνία, Ἰορδανία, Νορβηγία, Σουηδία, Ἡν. Πολιτεῖαι καὶ ἡ Ἑλλάς.

Ἡ ἐκτέλεσις τῆς θανατικῆς ποινῆς γίνεται κατὰ διαφόρους τρόπους εἰς τὰ διάφορα Κράτη. Ἐν Γερμανίᾳ π.χ. γίνεται μὲ πέλεκυν, ἐν Γαλλίᾳ μὲ λαιμητόμον, ἐν Ἡνωμέναις Πολιτείαις μὲ ἠλεκτροπληξίαν.

Ἐν Ἑλλάδι διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς θανατικῆς ποινῆς, ἐχρησιμοποιήθη κατὰ τὸ παρελθὸν ἡ λαιμητόμος. Ὁ τρόπος οὗτος τῆς ἐκτελέσεως ἐνομοθετήθη παρ' ἡμῖν διὰ τοῦ Ποινικοῦ Νόμου τοῦ 1832. Διὰ τοῦ ἀπὸ 28 Ἰουνίου 1846 Νόμου, προσετέθη καὶ ἡ διὰ τοῦ τυφεκισμοῦ ἐκτέλεσις τοῦ καταδικασθέντος εἰς θάνατον, προϋπάρχοντος καὶ τοῦ τυφεκισμοῦ, πρὸ τῆς χρησιμοποιήσεως τῆς λαιμητόμου. Ἡ διὰ λαιμητόμου ἐκτέλεσις κατηργήθη καὶ παραμένει σήμερον ἡ διὰ τυφεκισμοῦ.

Εἰς τὴν Γεν. Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως τοῦ 1830, δημοσιεύεται ἔκθεσις ἐκτελέσεως τινὸς διὰ τυφεκισμοῦ, πρὸ τῆς εἰσαγωγῆς τῆς λαιμητόμου. Ἡ ἔκθεσις αὕτη ἔχει ὡς ἀκολούθως:

Ἔκθεσις Κεφαλικῆς Ποινῆς

Ἐκτελεσθείσης ἐν Καλαμάτᾳ τὴν 17 Νοεμβρίου 1830.

Κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. Λ ἐγκληματικὴν ἀπόφασιν τοῦ κατὰ τὴν κάτω Μεσσηνίαν Πρωτοκλήτου Δικαστηρίου τῆς 4 Νοεμβρίου 1830.

Ὁ Δημήτριος Κασιμάκος, Σπαρτιάτης, ἐτῶν 35, ἦτο συντροφοναύτης εἰς τὸ «Ἰόνιον», πλοῖον τοῦ ἐκ Κυθήρων Θεοδωρῆ Λογοθέτου, κατὰ τὸ 1826, ὅτε ἀνεχώρησε τὸ πλοῖον αὐτὸ ἀπὸ Σύρον εἰς Μεθώνην, φέρον ἐπιβάτας τὴν Ραλοῦν σύζυγον τοῦ Αἰνίτου Δημητρίου Μαλιώτα, τὸν υἱὸν αὐτῆς Μιχαλάκην καὶ τὴν ὑπηρέτην της Λασκαράκην. Καθ' ὁδὸν πλησίον τῶν Ἐλαφονήσων, ὁ πλοίαρχος καὶ οἱ ναῦται ἐφόνευσαν τοὺς εἰρημένους τρεῖς ἐπιβάτας καὶ διήρπασαν τὰ χρήματα καὶ τὰ πράγματά των.

Ὁ Δημήτριος Κασιμάκος, εἷς τῶν κακουργησάντων, συλληφθεὶς ὑπεβλήθη εἰς τὸ ἀνῆκον Δικαστήριον καὶ διὰ τῆς ὡς ἄνω μνησθείσης ἀποφάσεως κατεδικάσθη εἰς θάνατον, ἀποδειχθεὶς ἔνοχος φονοπειρατείας.

Ὁ κατάδικος δι' ἀναφορᾶς του ἀπὸ πρώτης Σεπτεμβρίου 1830 πρὸς τὴν Α. Ε. ἐξῃτήσατο τὴν χάριν, ἀλλ' ἡ Κυβέρνησις ἀπήντησεν ὅτι δὲν δύναται νὰ παρα-

χωρήσῃ χάριν διὰ τοιαῦτα ἐγκλήματα. Ὅθεν τὸ δικαστήριον διέταξε τὴν ἐκτέλεσιν τῆς εἰρημένης ἀποφάσεώς του, ἥτις ἐξετελέσθη κατὰ τὴν ἐφεξῆς ὑπ' ἀριθ. 716 ἀναφορὰν τῆς Ἀστυνομίας Καλαμάτας.

Ἑλληνικὴ Πολιτεία
Πρὸς τὸν Διοικητὴν Καλαμάτας καὶ Νήσιου
Ὁ Πρ. Ἀστυνόμος Καλαμάτας

Κατὰ τὴν ἔννοιαν τῆς ὑπ' ἀριθ. 851 προσκλήσεως τῆς Διοικήσεως ταύτης καὶ τοῦ ἐπισυναπτομένου ἀντιγράφου τῆς διαταγῆς τοῦ Δικαστηρίου, προσκαλέσας τὸν ἀρχηγὸν τῆς ἐνταῦθα πολιτικῆς Φρουρᾶς καὶ ἀπελθὼν μετ' αὐτοῦ τὴν χθεσινὴν μετὰ τὴν μεσημβρίαν, ἅμα ἐγχειρισθείσης μοι τῆς αὐτῆς προσκλήσεως, εἰς τὸ ἐνταῦθα δεσμωτήριον, παρέλαβον τὸν ἐν αὐτῷ κατάδικον Δημ. Κασιμάκον καὶ φρουρούμενον παρ' ὅλης τῆς ἐκτελεστικῆς δυνάμεως καὶ παρὰ τοῦ περὶ οὗ εἴρηται ἀρχηγοῦ, ὡδήγησα αὐτὸν εἰς τὸ δικαστήριον· ἐκεῖ ὁ Πρόεδρος τοῦ Δικαστηρίου ἀνέγνωσεν εἰς αὐτὸν τὴν πρᾶξιν, δι' ἧς ἀπορρίπτεται ἡ τῆς χάριτος αἴτησις νουθετήσας καὶ προτρέψας τὸν ἄνθρωπον κατὰ τὸ ἐνόν, ὅπως ἀφοσιωθῇ εἰς τὸ ἔλεος Τοῦ Παντοδυνάμου· ἐπομένως τούτου πλησιάσας εἰς τὸν κατάδικον, ἐπ' αὐτῷ τούτῳ διορισθεὶς πνευματικὸς πατὴρ Ἀρχιμανδρίτης Γεράσιμος ἱερομόναχος, φέρων τὴν ἱερατικήν του στολὴν καὶ μὲ τὸν Σταυρὸν εἰς τὰς χεῖρας τὸν καθωδήγησε τὰ ἑκότα· μετὰ τὴν πρᾶξιν ταύτην δὲ συνοδεύσαντες αὐτὸν κατὰ τὸν ὅμοιον τρόπον μεταφέραμεν εἰς ἱερὸν Ναὸν τοῦ Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου, ἔνθα εἰσελθὼν αὐτὸς καὶ ὁ παρακολουθῶν ἱερεὺς διετάχθησαν ἀκολούθως οἱ στρατιῶται νὰ περικυκλώσωσι τὴν Ἐκκλησίαν, φυλάττοντες ἀκριβῶς τὰς θύρας τῆς εἰσόδου καὶ ἐξόδου.

Ἔμεινε λοιπὸν ὁ κατάδικος εἰς τὴν Ἐκκλησίαν χθὲς μετὰ μεσημβρίαν καὶ ἐφεξῆς δι' ὅλης τῆς νυκτός, ἐξομολογούμενος εἰς τὸν ἱερέα τὰ ἁμαρτήματά του καὶ προσευχόμενος ἀδιακόπως μέχρι τῆς σήμερον τὸ πρωΐ.

Τότε πλειοτέραν αἰσθαντικὴν παράταξιν, διέταξα νὰ σημάνωσιν ὅλους τοὺς ἱεροὺς κώδωνας, καθ' ὃν τρόπον συνειθίζεται εἰς τὸν ἐνταφιασμὸν τῶν θνησκόντων καὶ ταυτοχρόνως μὲ τὸ κτύπημα τῶν κωδώνων εἰς τὸν τόπον τῆς καταδίκης τὴν παλαιὰν ἐπικαλουμένην Μητρόπολιν καὶ παλαιὰ μνήματα, συνακολουθοῦντος καὶ τοῦ ἱερέως καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς ὁδοιπορίας, ἀφοῦ προηγουμένως διήλθομεν διὰ τῆς ἀγορᾶς ἔχοντες περιεστοιχισμένον καλῶς, τὸν κατάδικον παρ' ὅλης τῆς ὁπλοφόρου φρουρᾶς.

Ἐκεῖ ἐκαθέσθη ὁ κατάδικος ἐπὶ τοῦ προετοιμασθέντος τάφου, παραινούμενος μὲ ὅλην τὴν ζέσιν παρὰ τοῦ ἱερέως καὶ ἀφοῦ ἐκαλύφθησαν οἱ ὀφθαλμοί του, τρεῖς ἐκ τῶν στρατιωτῶν πυροβολήσαντες κατὰ τῆς κεφαλῆς του τὸν ἐθανάτωσαν εἰς τὴν στιγμήν. Τοιουτοτρόπως δὲ τελειωθείσης τῆς ἐκτελέσεως τῆς ποινῆς, ὁ ἱερεὺς ἐνεταφίασε αὐτὸν μὲ τὰς ἀπαιτουμένας θρησκευτικὰς τελετάς.

Ἀλλ' εἰς τὴν ὁποίαν διευθύνω εἰς τὸ Δικαστήριον τοῦτο κατὰ χρέος ἔκθεσιν τῆς εἰρημένης κεφαλικῆς ἐκτελέσεως, δὲν δύναμαι νὰ ἀποσιωπήσω τὴν γενναιότητα τοῦ καταδίκου, ὅστις καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς παρατάξεως δὲν ἔδειξε τὴν παραμικρὰν δειλίαν τοῦ θανάτου, ἀλλ' ἐφαίνετο σχεδὸν ὅλως ἀδιάφορος, νουθετῶν τὸ πλῆθος τῶν παρακολουθούντων θεατῶν νὰ λάβωσι παράδειγμα ἀπὸ τὸν ἑαυτόν του καὶ νὰ ζῶσι τιμίως εἰς τὸν κοινωνικὸν τοῦτον βίον διὰ νὰ μὴ γίνωσι μέτοχοι τῆς τύχης του.

Ἐν Καλαμάτᾳ τῇ 17 Νοεμβρίου 1830
Ὁ Ἀστυνόμος Ζ. Μαρατᾶς

Ὁ ἀναγνώστης τῶν «Ἀστυνομικῶν Χρονικῶν» ἐκ τοῦ περιεχομένου τῆς ἄνω ἐκθέσεως, πληροφορεῖται ὁποία διαδικασία ἐγίνετο προκειμένου νὰ ἐκτελεσθῇ διὰ τυφεκισμοῦ καταδικασθεὶς εἰς θάνατον, κατὰ τοὺς πρώτους μεταπελευθερωτικοὺς χρόνους τῆς Ἑλλάδος, ὡς καὶ περὶ τῆς διατυπώσεως σχετικῆς ἀστυνομικῆς ἀναφορᾶς.

Ο ΙΠΤΑΜΕΝΟΣ ΝΤΕΝΤΕΚΤΙΒ

—Ένα νέον είδος ἀγώνων τῶν ἀστυνομικῶν κατὰ τῶν ἐγκληματιῶν, ἀπὸ τὸ ἕνα ἕως τὸ ἄλλο ἄκρο τοῦ κόσμου—

Τοῦ Lawrence Lader, κατὰ μετάφρασιν ἀπὸ τὸ περιοδικὸν Reader's Digest (τ. Μαρτίου, 1956), ὑπὸ Ἀστυνόμου Α΄ κ. **ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΜΟΡΟΥ**

Πίσω ἀπὸ τὰ σιδηρόφρακτα παράθυρα τῆς ἀποθήκης πρὸς φύλαξιν πολυτίμων φορτίων, τοῦ ἀερολιμένος Λονδίνου, ἕνα πρωϊνὸ τῆς 29 Ἰουλίου 1948, ἐφυλάσσοντο χρυσὸς εἰς ράβδους καὶ διαμάντια ἀξίας 960.000 δολλαρίων.

Τὴν 1ην π.μ. ἀκριβῶς, ἕνα φορτηγὸ αὐτοκίνητο τράβηξε πρὸς τὸ μέρος τῆς ἀνωτέρω ἀποθήκης. Ὀκτὼ ἄνδρες ξεπήδησαν ἀπὸ αὐτό. Ἕνας συνεργὸς των διευκόλυνε αὐτοὺς νὰ μποῦν μέσα στὴν ἀποθήκη. Τρεῖς φύλακες προφανῶς βαρειὰ ναρκωμένοι ἐκοιμῶντο στὰ καθίσματά των. Ὁ ἀρχηγὸς τῆς συμμορίας ἅρπαξε τὰ κλειδιὰ ἀπὸ τὸν ἕνα φύλακα ποὺ ἐκοιμᾶτο καὶ τράβηξε πρῶτος διὰ τὸ ὑπόγειο ὅπου ἐφυλάσσετο ὁ θησαυρός.

Τὴ στιγμὴ αὐτὴ ἐπρόκειτο νὰ διαπραχθῇ μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ φανταστικὲς καὶ πρωτάκουστες λῃστεῖες τῶν ἡμερῶν μας, ἂν ὁ Donald Fish, ὁ ἀρχηγὸς τῆς Ἀσφαλείας τῆς Βρεττανικῆς Ὑπερποντίου Ἀεροπορικῆς ἑταιρίας δὲν εἶχε στήσει μιὰ παγίδα τόσο τολμηρὴ καὶ ἐπικίνδυνη, ὅσο καὶ ἡ σχεδιασθεῖσα λῃστεία.

Τρεῖς ἑβδομάδες ἐνωρίτερα, ἕνας ὑπάλληλος τῆς ἀποθήκης ὀνόματι Smith εἶχε ἀναφέρει στὸ Fish, ὅτι ἕνας γνωστός του μὲ τὸν ὁποῖον εἶχε κάμει μαζὶ φυλακὴ στὴ Γερμανία κατὰ τὸ διάστημα τοῦ πολέμου, τὸν ἐπλησίασε καὶ τοῦ ἐπρότεινε νὰ βοηθήσῃ αὐτὸν καὶ τοὺς συντρόφους του σὲ μιὰ σχεδιασθεῖσα λῃστεῖα τῆς ἀποθήκης πολυτίμων φορτίων.

Ὁ Fish συνεβούλευσε τὸν Smith ν' ἀκολουθήσῃ τὰς ὁδηγίας τῆς συμμορίας.

Τότε, κατὰ τὴν ὁρισθεῖσα νύκτα, ὁ Fish μαζὶ μὲ 13 ἀστυνομικοὺς τῆς Scotland-Yard ἐκρύφθησαν πίσω ἀπ' τὰ κιβώτια καὶ τοὺς πάγκους, μέσα στὴν ἀποθήκη.

Σύμφωνα μὲ τὴν παράδοση τῆς Βρεττανικῆς Ἀστυνομίας, οἱ ἀστυνομικοὶ ἦσαν ἄοπλοι καὶ ἔφεραν μόνο ξύλινα γκλόμπς, πρᾶγμα ποὺ θὰ ἦταν λίαν ἐπικίνδυνο, ἂν οἱ λῃσταὶ ἦσαν ὡπλισμένοι. Οἱ λῃσταὶ ἔφεραν μαζί τους ἀπὸ ἕνα βαρὺ λοστό.

Οἱ ἀστυνομικοὶ ξεπήδησαν ἀπὸ τὶς κρύπτες τους καὶ τότε συνήφθη μιὰ σκληρὴ πάλη, ποὺ διήρκεσεν ἐπὶ 20' τῆς ὥρας.

Τὸ μόνο ποὺ θυμᾶμαι, εἶναι οἱ κραυγὲς καὶ τὰ τριξίματα τῶν γκλὸμπς καθὼς καὶ τὰ κτυπήματα τῶν λοστῶν μέσα σ' αὐτὸ τὸ πανδαιμόνιο, λέγει ὁ Fish.

Ὅταν ἡ συμπλοκὴ τελείωσε, ὅλοι οἱ συμμορῖτες ἦσαν ξαπλωμένοι κάτω, ἀνίκανοι πλέον νὰ ἀντισταθοῦν.

Οὗτοι ἐστάλησαν στὴ φυλακὴ μὲ 71 χρόνια φυλάκιση ἐν συνόλῳ.

Ὁ Fish ποὺ ὡς ἔργο ἔχει τὸ πῶς τὰ πολύτιμα φορτία θὰ φθάσουν στὸν προορισμό τους ἀεροπορικῶς, ἐν πλήρῃ ἀσφαλείᾳ, εἶναι ὁ ἀρχηγὸς τῆς Ἀσφαλείας τῆς Βρεταννικῆς Ὑπερποντίου Ἀεροπορικῆς Ἑταιρίας (BOAC) ἀπὸ τὸ 1945. Ἐδῶ καὶ λίγα χρόνια μερικὲς ἀεροπορικὲς Ἑταιρεῖες προσέλαβαν ἀξιωματικοὺς ἀσφαλείας. Μέχρι τότε ὁ Fish ἦταν μοναδικὸς στὸ εἶδός του. Αἱ πτήσεις του στὴ BOAC καλύπτουν 76.931 μίλια. Πετῶντας ἀπὸ τὸ Λονδῖνο στὴ Νιγηρία ἢ στὴν Αὐστραλία, ἔχει τὴ σταθερὴ ἐλπίδα νὰ τεθῇ εἰς τὰ ἴχνη ἑνὸς ἐγκλήματος. Ὡς ὁ περισσότερον μετακινούμενος ἀστυνομικὸς ἔχει γίνει γνωστὸς καὶ πολὺ δικαίως, βεβαίως, ὡς «Ἰπτάμενος Fish».

Ἡ BOAC μεταφέρει φορτία ἀξίας περισσότερον ἀπὸ 150 ἑκατομμύρια δολ-

λάρια κάθε χρόνο, εἰς ράβδους χρυσοῦ, διαμάντια, ἀντιβιωτικὰ φάρμακα, ἐξαρτήματα μηχανῶν, ἀτομικὰς πρώτας ὕλας, ὅπως τὰ ἰσότοπα κλπ.

Ἡ ἀσφαλὴς φρούρησις αὐτῶν ἀποτελεῖ ἕνα σκληρὸ καὶ δύσκολο πρόβλημα. Τὰ περισσότερα ἀεροπλάνα φέρουν ἕνα μικρὸ κιβώτιο ἀσφαλείας, πρὸς φύλαξη τῶν πολυτίμων φορτίων, γιατὶ λόγῳ τοῦ βάρους ποὺ ἔχουν τὰ ἀσφαλῆ θησαυροφυλάκια, κανένα ἀεροσκάφος δὲν φέρει τοιοῦτον.

Τὸ φορτίο περνᾷ ἀπὸ δωδεκάδες χεριῶν ὥσπου νὰ φθάσῃ στὸν προορισμό του, ὅπως τῶν φορτωτῶν, ἐκφορτωτῶν, ἐρευνητῶν, φυλάκων κλπ.

Ἂν ἕνα φορτίο ἐξαφανισθῇ στὸ δρόμο ἀπὸ Λονδίνου μέχρι τῆς Αὐστραλίας, ὁ Fish πρέπει νὰ ἐρευνήσῃ δρόμο 12.000 μιλίων. Παρ' ὅλη τὰ σοβαρὰ ἐμπόδια ποὺ παρουσιάζονται στὸ ἔργο του, ὁ Fish ἔχει ὀργανώσει ἕνα δραστικὸ καὶ ἀποτελεσματικὸ σύστημα ἀσφαλείας.

Ὁ Fish εἶναι ἕνας ψηλός, ὡραῖος ἄνδρας 58 ἐτῶν, κομψότατα ἐνδεδυμένος καὶ ἔχει τὴν ἐμφάνισιν λονδρέζου χρηματιστοῦ, καθὼς κάθεται στὸ Γραφεῖό του μέσα στὰ γραφεῖα τῆς BOAC, στὸ Ἀεροδρόμιο τοῦ Λονδίνου. Ἡ Φωνή του ὅμως εἶναι σταθερὴ καὶ ἐπιβλητικὴ καὶ ἔχει τὴ δριμύτητα τῶν ἀνθρώπων τῶν πεζοδρομίων τοῦ Λονδίνου, γιατὶ ἄρχισε τὴν καριέρα του ὡς ἀστυφύλαξ τοῦ Τμήματος Τάξεως τοῦ Λονδίνου. Τὸ 1924 προήχθη ἵνα ὑπηρετήσῃ στὴ Σκῶτλαντ-Γυάρντ.

Εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ διασήμους καὶ ἱκανοὺς τεχνικούς, ποὺ ἔχω συναντήσει στὸν κόσμο, λέγει, κάποιος παληὸς του σύντροφος ἀπὸ τὴ Σκῶτλαντ-Γυάρντ. Εἶναι σὲ βαθμὸ ἀφάνταστο μεθοδικός, συλλέγει δὲ ἀκόμη καὶ τὴν πιὸ ἀσήμαντη πληροφορία καὶ ὑπομένει μέχρις ὅτου θὰ εἶναι ἀπολύτως ἕτοιμος νὰ δράσῃ.

Ἡ μνήμη του εἶναι φαινόμενο, καθὼς καὶ ἡ ἐπιμονὴ καὶ ὑπομονή του.

Κάποια ἡμέρα εἶχε μιὰ συζήτηση τυχαίως γιὰ γραμματόσημα, ὁπότε ἕνας φίλος του ἀνέφερε, ὅτι κάποιος ἔμπορος γραμματοσήμων ἀπ' τὸ Λονδῖνο ἐπρόκειτο νὰ κλείσῃ τὸ κατάστημά του καὶ νὰ φύγῃ γιὰ τὴ Νέα Ὑόρκη. Ὁ Fish ἀπετύπωσε στὸ μυαλό του τὸ ὄνομα τοῦ ἐμπόρου. Ὅταν ἐπέστρεψε στὸ Γραφεῖό του, θυμήθηκε ὅτι ὁ ἔμπορος αὐτὸς γραμματοσήμων εἶχε συμμετάσχει σὲ μιὰ πλαστογράφησι γραμματοσήμων, ποὺ ἔγινε πρὶν εἴκοσι ἔτη.

Τὰ Τελωνεῖα εἰδοποιήθησαν ἀμέσως, ὥστε κατὰ τὴν ἀναχώρησή του ἡ ἔρευνα νὰ γίνῃ περισσότερο συστηματική.

Λίγες ἡμέρες ἀργότερα ὁ Fish πῆρε ἕνα τηλεφώνημα.

«Τὸν πιάσαμε τὸ φίλο».

Ὁ ἀνωτέρω ἔμπορος γραμματοσήμων, εἶχε προσπαθήσει νὰ βγάλῃ λαθραίως σπάνια γραμματόσημα, ἀξίας 10.000 δολλαρίων, ποὺ δὲν εἶχε νομίμως δηλώσει.

Τὸ ἔργο καὶ ἡ προσπάθεια τοῦ Fish εἶναι νὰ προλάβῃ, νὰ σταματήσῃ δηλ. τὸν κλέπτη ἢ τὸ λαθρέμπορο, πρὶν δυνηθῇ νὰ κάμῃ ἔστω καὶ ἀπόπειρα.

Αὐτὸ ἔχει μεγάλη ἀξία, γιατὶ ἔτσι θὰ ὑπάρξῃ ἡ ἀπόλυτος, βεβαιότης ὅτι κάθε πολύτιμο φορτίο βρίσκεται ὑπὸ ἀσφαλῆ φρούρηση, σὲ κάθε στιγμὴ καὶ ὅτι θὰ φθάσῃ ἀσφαλὲς στὸν προορισμό του. Γιὰ τὴ μεταφορὰ τῶν πιὸ πολυτίμων φορτίων μεγάλης ἀξίας ὁ Fish ὠργάνωσε μιὰ εἰδικὴ ταχυδρομικὴ ὑπηρεσία, ἀπὸ εἰδικῶς ἐκπαιδευθέντας ταχυδρόμους, ποὺ ταξιδεύουν ἀνωνύμως καὶ ποὺ φέρουν εἰδικὲς βαλίτσες μὲ ἀτσάλινα ἐλάσματα καὶ εἰδικὲς κλειδαριές. Μόνο ὁ Fish καὶ ὁ ταχυδρόμος γνωρίζουν τὸν χειρισμὸν αὐτῶν.

Πρὶν ἀπὸ λίγα χρόνια, ἕνας ἀξιωματικὸς Ἀσφαλείας σ' ἕνα ἀεροδρόμιο τῆς Μέσης Ἀνατολῆς ἀνέφερε, ὅτι τὸ κλειδί του σφηνώθηκε στὴ κλειδαριὰ τοῦ κιβωτίου ἀσφαλείας ἑνὸς ἀεροπλάνου. Ὁ Fish μετακίνησε τότε τὸ κιβώτιο Ἀσφαλείας τὸ ἐφαρμοσμένο στὸ πάτωμα τοῦ ἀεροπλάνου καὶ ἀνεκάλυψε, ὅτι πέντε μικροσκοπικὲς ὀπὲς εἶχαν ἀνοιχθῆ στὴ κλειδαριὰ ὥστε νὰ μπορῇ νὰ ἀνοιχθῇ μ' ἕνα σουγιά. Ἀμέσως ἐπεσκέφθη ὅλα τὰ ἀεροπλάνα τοῦ ἰδίου τύπου καὶ ἀνεκάλυψε πέντε ἀκόμη

κλειδαριὲς νὰ ἔχουν παρόμοιες μικροσκοπικὲς ὀπές. Μιὰ μεγάλη μελετηθεῖσα καὶ σχεδιασθεῖσα ἀπόπειρα κλοπῆς πολυτίμων φορτίων ἐματαιώθη ἔτσι ἐγκαίρως ἀπὸ τὸν Fish. "Οπως διεπιστώθη μετὰ ἀπὸ μερικὲς ἡμέρες ἀπὸ τὴν ἀνάκριση, τὴν κλοπὴ εἶχαν μελετήσει, σχεδιάσει καὶ ἀποφασίσει δύο μηχανικοὶ ἰθαγενεῖς, ποὺ εἶχαν μάθη ὅτι ἐπρόκειτο σὲ λίγες ἡμέρες νὰ γίνῃ μεταφορὰ φορτίου χρυσοῦ.

Στὴν περίπτωση τοῦ «Bangkok» ὁ Fish ἀντιμετώπισε κάτι ποὺ ἀπεκάλεσε «τὸ ἐξυπνότερο σχέδιο λεηλασίας στὶς ἀεροπορικὲς γραμμές».

Τακτικὰ ἐξηφανίζοντο φορτία ἀκριβῶν ὡρολογίων, κατὰ τὴν μεταφορὰν ἀπὸ Λονδῖνο εἰς Μπανγκόγκ. Τὰ κιβώτια ἀσφαλείας ἠλέγχοντο σ' ὅλους τοὺς σταθμοὺς στὴ διαδρομή. 'Ακόμη καὶ ὅταν ἔφθαναν στοὺς παραλήπτας, τὰ κιβώτια ἦσαν γεμάτα μὲ πέτρες καὶ ἄχρηστα ἀντικείμενα, ποὺ παρουσίαζαν τὸ ἴδιο ἀκριβῶς βάρος μὲ τὰ ὡρολόγια.

Στὸ Μπανγκὸγκ οἱ πράκτορες τοῦ Fish ἔκαμαν μιὰ προσεκτικὴ μελέτη καὶ ἔρευνα τῶν κιβωτίων. 'Ανεκάλυψαν τότε, ὅτι οἱ κλέπτες εἶχαν κόψει ἕνα ξύλινο φάτνωμα τοῦ κιβωτίου μ' ἕνα λεπτὸ πριόνι, ποὺ προσήρμοζε ἐπακριβῶς στὸ μέγεθος τῆς ἐτικέττας φορτώσεως.

Οὗτοι ἀφοῦ ἔκλεπταν τὸ περιεχόμενο, κολλοῦσαν πάλι προσεκτικὰ τὴν ἐτικέττα. «Τέτοια δουλειὰ ἀπαιτεῖ χρόνο», εἶπε ὁ Fish καὶ ἔβγαλε τὸ συμπέρασμα, ὅτι πρέπει νὰ ἔχῃ γίνῃ ἡ κλοπὴ στὸ Μπαγκόγκ, ὅπου παρέμειναν τὰ κιβώτια στὴν ἀποθήκη ὅλη τὴ νύκτα.

'Ο Fish ἔθεσε τὴν ἀποθήκην ὑπὸ τὴν ἄγρυπνον παρακολούθηση τοῦ Douglas Buchanan. Κάθε βράδυ ὁ Buchanan ἐκρύπτετο σὲ μιὰ μακρυνὴ γωνιὰ τῆς ἀποθήκης καὶ παρακολουθοῦσε ὅλη τὴ νύχτα. Ἦταν μιὰ ἀνιαρὴ ἐπαγρύπνηση, λέγει οὗτος. «Τὸ στάλαγμα τοῦ νεροῦ ἀπὸ τὸ ἄνω κελὶ μὲ ἐνευρίαζε σὲ βαθμὸ ἀφάνταστο». «Κάθε γρατσούνισμα ποὺ ἄκουγα ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ἐνόμιζα ὅτι εἶναι ὁ κλέπτης, ἀλλὰ ἦσαν ποντίκια». Τέλος τὴν 6η νύκτα ὁ Buchanan εἶδε μέσα στὸ σκοτάδι νὰ ἀνοίγῃ μιὰ καταπακτὴ στὸ δάπεδο τῆς ἀποθήκης καὶ νὰ βγαίνῃ ἕνας ἄνδρας. 'Ο Buchanan τὸν συνέλαβε. Ἦταν ἕνας Σιαμαῖος φύλακας. Γιὰ μῆνες αὐτὸς καὶ οἱ σύντροφοί του εἰσήρχοντο στὴν ἀποθήκη ἀπὸ ἕνα ὀχετὸ καὶ συστηματικὰ λεηλατοῦσαν τὰ πιὸ ἐκλεκτὰ φορτία.

'Η ἀνωτέρα ἐκπαίδευσις, οἱ θεωρητικὲς ἀντιλήψεις καὶ ἡ πεῖρα ἑνὸς ἀστυνομικοῦ, ἀποδίδουν πολὺ στὸν ἀγῶνα κατὰ τῶν λαθρεμπόρων.

Πρὶν ἀπὸ λίγα χρόνια στὸ Τόκιο, ὁ Fish ἔτυχε νὰ ρίξῃ μιὰ ματιὰ σ' ἕνα τηλεγράφημα, ποὺ εὑρίσκετο στὸ Γραφεῖο τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ 'Αερολιμένος.

Τὸ τηλεγράφημα ἀπευθύνετο σ' ἕνα ὑπάλληλο ἀπὸ ἕνα ἄλλο ὑπάλληλο τοῦ Λονδίνου, γιὰ μιὰ ἐπικειμένη γαμήλιο τελετή, ποὺ ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ σ' ἕνα ἀπὸ τὰ καλλίτερα Ξενοδοχεῖα τῆς Καλκούτας, κατὰ τοὺς γάμους ἑνὸς ἐμπόρου.

'Απ' αὐτὸ τὸ τηλεγράφημα, ἐγεννήθησαν κάτι ὑπόνοιες στὸ Fish.

«Γιατί, εἶπε μέσα του, ἕνας ὑπάλληλος νὰ τηλεγραφῇ σ' ἕνα ἄλλο ὑπάλληλο γιὰ ἕνα γάμο ποὺ ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ στὴ Κκαλκούτα;» 'Εκτὸς τούτου τὸ ὄνομα τοῦ ἐμπόρου ἐκτύπησε ἄσχημα στὸ μυαλό του. 'Ερευνῶντας διεπίστωσε, ὅτι στὸ ἀναφερθὲν Ξενοδοχεῖον δὲν ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ τὴν ὁρισθεῖσαν νύκτα μιὰ τοιαύτη γαμήλιος τελετή. 'Ακόμη δὲ καθὼς ὑπωπτεύθη ἀρχικῶς, ὁ ἔμπορος ἦταν κάποτε γνωστὸς ὡς ἔμπορος μαύρης ἀγορᾶς χρυσοῦ καὶ κοσμημάτων.

'Ο Fish διέταξε μιὰ αὐστηρὴ παρακολούθηση ἀμφοτέρων τῶν ὑπαλλήλων.

Λίγους μῆνες ἀργότερα, ἡ 'Αστυνομία συνέλαβε κάποιον τὴν ὥρα ποὺ παρελάμβανε διαμάντια ἀξίας 90.000 δολλαρίων, ποὺ μετεφέρθησαν προφανῶς ἐκ Καλκούτας στὴ Νέα 'Υόρκη.

Τὴν ἑπομένη νύκτα συνελήφθησαν δύο μαυραγορῖτες, κοντὰ στὸ ἀεροδρόμιο τοῦ Λονδίνου, μὲ διαμάντια ἀξίας 60.000 δολλαρίων. 'Η σπεῖρα αὐτή, διεπιστώθη

ἀπὸ τὴν ἀνάκριση, εἶχε διενεργήσει λαθρεμπόριο διαμαντιῶν ἀξίας πολλῶν ἑκατομμυρίων δολλαρίων, σὲ πέντε χρόνια.

Ἡ ἀτελείωτος ἐπαγρύπνησις τῶν πρακτόρων τοῦ Fish φέρει εἰς φῶς σπάνια ἴχνη, ποὺ μποροῦν νὰ ὁδηγήσουν εἰς νέας ἀποκαλύψεις διεθνοῦς λαθρεμπορίου.

Πρὸ 2ετίας, ἕνας βοηθός του στὴν Ἄπω Ἀνατολή, ἀνέφερε ὅτι ἀπὸ τὸ Χόγκ-Κόγκ ἐξήχθη ἕνας μεγάλος ἀριθμὸς ὡρολογίων, εἰσαχθέντων λαθραίως στὸ Τόκιο. Ἕνας ἔμπορος τοῦ Χόγκ-Κόγκ εἶχε διαθέσει σὲ 6 μῆνες 130.000 ὡρολόγια.

«Τὰ ὡρολόγια ἀποφέρουν μεγάλα κέρδη», λέγει ὁ Fish, «ἀλλὰ ἔχω τὴν προαίσθηση ὅτι οἱ ἄσσοι λαθρέμποροι παίζουν ἕνα μεγαλύτερο παιγνίδι». Βρήκαμε τότε ἐπιβάτας ποὺ ταξίδευαν τακτικὰ μεταξὺ τῶν δύο πόλεων καὶ ποὺ μετέφεραν ὡρολόγια γιὰ λογαριασμό τους. Πιάσαμε μερικὰ ἀπ' αὐτὰ καὶ ἀνακαλύψαμε ὅτι εἶχαν ἀφαιρέσει τὶς μηχανὲς τῶν ὡρολογίων καὶ τὰ εἶχαν γεμίσει μὲ ἡρωΐνη.

«Τότε ἐπεδόθημεν σὲ συστηματικὲς ἔρευνες ἐξακολουθεῖ ὁ Fish καὶ διαπιστώσαμε ὅτι ἐγίνοντο μεγάλες φορτώσεις ἀπὸ κοῦκλες στὸ Μπανγκόγκ». Σὲ μιὰ ἀπὸ κάθε δέκα κοῦκλες ἀνεκαλύφθη ὅτι ὑπῆρχε ἕνα εἰδικὸ διαμέρισμα γεμᾶτο μὲ ἡρωΐνη.

Ἕνας ἄγρυπνος ὑπάλληλος τοῦ Τμήματος φορτώσεως στὸ Χόγκ-Κόγκ, ἀνεκάλυψε κάποιο ἴχνος σχετικὸ μὲ τὴ δράσι τῶν ἐγκληματιῶν. Εἶχε παρατηρήσει δυὸ τρεῖς ἐλαφρὲς ἀποξέσεις, σὲ πρόσφατα δηλωτικά. Ὁ Fish τότε διέταξε νὰ ἐρευνηθοῦν καὶ ἐξετασθοῦν πάλι ὅλα τὰ δηλωτικὰ ἀπὸ τὶς Ἀρχές, ποὺ ἐξέδωσαν αὐτά. Ἀπὸ τὴν ἐξέταση αὐτή, ἕνα καταπληκτικὸ πρᾶγμα ἦλθε εἰς φῶς. Κανονικὰ φορτία ἀντιβιωτικῶν φαρμάκων, ἀποστελλόμενα ἀπὸ ἕνα Χημικοφαρμακευτικὸ Οἶκο τῆς Νέας Ὑόρκης πρὸς ἕνα φαινομενικὰ καλῆς πίστεως ἔμπορο τοῦ Τόκιο, ποτὲ δὲν ἔφθαναν στὸν προορισμό τους. Ἀντὶ τὰ κιβώτια νὰ προωθοῦνται πρὸς τὸ Τόκιο, κατεκρατοῦντο εἰς τὸ Χόγκ-Κόγκ, ἀφαιροῦντο τὰ ἀντιβιωτικὰ καὶ διωχετεύοντο ταῦτα λαθραίως στὴν Κίνα.

Γιὰ νὰ καλύψουν τὴν κλοπὴ αὐτή, τὰ κιβώτια ἐγεμίζοντο πάλι μὲ ἄχρηστα εἴδη καὶ ἀπεστέλλοντο μὲ ἀλλαγμένα δηλωτικά, πρὸς τὸ Τόκιο, ὅπου ὁ παραλήπτης ἦταν ἕνας συνεργὸς τῆς συμμορίας.

Ἐχρειάσθησαν δυὸ χρόνια νὰ ἀγωνισθῇ ὁ Fish καὶ οἱ συνεργάτες του, γιὰ νὰ συντρίψουν αὐτὴ τὴ σπεῖρα τῶν κλεπτῶν, τὴ μεγαλύτερη στὰ ἀεροπορικὰ χρονικά.

Ἡ Ἀστυνομία ἐπέδραμε σὲ 15 ἐργοστάσια παραγωγῆς ἡρωΐνης στὴν Ἄπω Ἀνατολὴ καὶ συνέλαβε 27 μέλη τῆς σπείρας στὸ Χόγκ-Κόγκ καὶ στὸ Τόκιο.

Τώρα τὰ σχέδια τοῦ Fish γιὰ τὸ μέλλον εἶναι ἡ δημιουργία μιᾶς Μονίμου Διεθνοῦς Ἀεροπορικῆς Ἑνώσεως τῶν Ἀξιωματικῶν Ἀσφαλείας μ' ἕνα Παγκόσμιο Ἀρχηγεῖο, ποὺ θὰ συγκεντρώνῃ πληροφορίες γιὰ τὴ δράση τῶν κακοποιῶν στοὺς Ἀερολιμένας, στὰ ἀεροπλάνα κλπ. καὶ θὰ μπορῇ νὰ δράσῃ ἀμέσως.

«Σκεφθῆτε πόσο δραστικὸ τὸ μέτρο τοῦτο θὰ εἶναι», εἶπε προσφάτως ὁ Fish, «ἂν μιὰ περιγραφὴ τῶν χρησιμοποιουμένων μεθόδων ὑπὸ τῶν κλεπτῶν, ποὺ δροῦν σὲ μιὰ ὡρισμένη ἀεροπορικὴ γραμμή, περιήρχετο εἰς γνῶσιν τῶν ἄλλων Ἀεροπορικῶν Ἑταιριῶν μέσῳ τοῦ Ἀρχηγείου».

Οἱ μεγάλες ἐπιτυχίες τοῦ Fish στὴ Βρεττανικὴ Ὑπερπόντιο Ἀεροπορικὴ Ἑταιρία ἀποδεικνύουν πόσο ἀπαραίτητο καὶ ζωτικὸ εἶναι τὸ σύστημα Ἀσφαλείας σὲ μιὰ Διεθνῆ Ἀεροπορικὴ Ἑταιρία.

Ὑπὸ ANTHONY MARTIENSSEN, κατὰ μετάφρασιν τοῦ Ὑπαστυνόμου Α' κ. ΧΡΗΣΤΟΥ ΠΑΤΣΟΥΡΗ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ

6. Οἰκονομικαὶ ἀπάται.
7. Ἀστυνομικὴ Ὑπηρεσία (ὁμὰς) Ἀπατεώνων.
8. Περίπτωσις οἰκονομικῆς ἀπάτης.

***

6. Οἰκονομικαὶ ἀπάται.

Ἡ ἐξιχνίασις οἰκονομικῶν ἀδικημάτων εἶναι, κατὰ κανόνα, μιὰ λογιστικὴ ἐργασία, διὰ τῆς ὁποίας ἀποσκοπεῖται ἡ διαπίστωσις τῆς παρανομίας καὶ ὁ καθορισμὸς τῶν ἀποδείξεων τοῦ ἀδικήματος, ἀνάμεσα σὲ ἄπειρες στῆλες ἀριθμῶν, συνήθως πολύπλοκες, διαφόρων λογιστικῶν βιβλίων, μπλόκ, ἐπιταγῶν, διπλοτύπων πληρωμῶν, ὥστε δι' αὐτῆς νὰ ἐξακριβωθῇ τί ἀκριβῶς ἔκανε ὁ ἀπατεῶνας. Τέτοια ἐγκλήματα διαφέρουν ἀπὸ τὰ ἄλλα, διότι ὁ δράστης αὐτῶν εἶναι συνήθως ἄνθρωπος μεγάλης μορφώσεως, ὁ ὁποῖος ἔχει σκοπὸν νὰ διαπράξῃ τὴν ἀπάτη του, βαδίζοντας σύρριζα στὸν τοῖχο τῆς νομιμότητος καὶ καλύπτοντας αὐτὴν μὲ πραγματικὴ ἀριστοτεχνία εἰς τὰ χαρτιά. Ἡ πρώτη ματιὰ εἰς ὑπόθεσιν τέτοιας μορφῆς, δίνει τὴν ἐντύπωσιν εἰς τὸν ἀσχολούμενον μὲ τὴν ἐξιχνίασίν της ὅτι ἕνας ἀριθμὸς πράξεων εἶναι μὲ παράτυπος, ὄχι ὅμως καὶ παράνομος. Καὶ ὅταν ὁ ντέτεκτιβ ἀρχίσῃ νὰ «σκάβῃ βαθειὰ» καὶ νὰ εἰσχωρῇ εἰς ὅλας τὰς λεπτομερείας τῶν ὑπόπτων αὐτῶν ἐγγράφων, τότε μόνον ἡ παρανομία τους ἀποκαλύπτεται.

7. Ἀστυνομικὴ Ὑπηρεσία (ὁμὰς) Ἀπατεώνων.

Σήμερα αἱ περισσότεραι οἰκονομικαὶ ἀπάται εἰς τὴν χώραν αὐτὴν ἐξιχνιάζονται ἀπὸ τὴν «Ὁμάδα Ἀπατεώνων» (Fraud Squard) τῆς Σκώτλαντ - Γυάρδ. Ἡ Ὑπηρεσία αὐτὴ ἱδρύθη τὸ 1946, ἀποτελεῖται ἀπὸ ντέτεκτιβ τῆς Μητροπολιτικῆς Ἀστυνομίας, τῆς Ἀστυνομίας τοῦ Σίτυ καὶ ἔχει λάβει μορφὴν Ἐθνικῆς (Σ. Μ. Κεντρικῆς) Ὑπηρεσίας. Αὐτὴ καλεῖται καὶ ἀπὸ τὰ ἄλλα Ἀστυνομικὰ Σώματα διὰ τὴν ἐξιχνίασιν σοβαρῶν ὑποθέσεων, εἰς τὴν περιοχήν των. Οἱ ἀνήκοντες εἰς τὴν Ὁμάδα αὐτὴν ἔχουν ἐκπαιδευθῆ εἰδικῶς εἰς τὸ δίκαιον τῶν Ἑταιριῶν καὶ τὰ λογιστικά, καθὼς ἐπίσης καὶ εἰς τὰς εἰδικὰς ἀπαιτήσεις τῆς ἐγκληματολογικῆς ἐρεύνης περιπτώσεων τῆς φύσεως αὐτῆς. Παρ' ὅλον ὅτι εἶναι ὀλιγάριθμοι-λιγώτεροι ἀπὸ 30—τὸ 1949 ἠσχολήθησαν μὲ περισσότερες ἀπὸ πεντακοσίας ὑποθέσεις ἀπάτης, ποὺ πολλὲς ἀπαιτοῦσαν ὑπομονὴ πολλῶν ἑβδομάδων.

8. Περίπτωσις οἰκονομικῆς ἀπάτης.

Ἀναφέρεται πιὸ κάτω περίπτωσις ἀπὸ τὸ Ἀρχεῖον τῆς «Ὁμάδος ἀπατεώνων», διὰ τὴν ὁποίαν ἐχρειάσθησαν ἀναζητήσεις καὶ ἔρευναι δυὸ μηνῶν. Ἀλλὰ εἰς τὴν περιγραφήν της θὰ δοθῇ ἔμφανσις αὐτῆς ταύτης τῆς ἀπάτης κυρίως καὶ ὄχι τόσον τῆς Ἀστυνομικῆς ἐρεύνης διὰ τὴν ἐξιχνίασίν της.

Ὁ «Α» ἦτο ἕνας μεσῆλιξ, γεννηθεὶς εἰς τὴν Κεντρικὴν Εὐρώπην. Ἐγκατεστάθη εἰς τὴν Ἀγγλίαν πρὶν ἀπὸ πολλὰ χρόνια καὶ ἠσχολεῖτο μὲ μικροεπιχειρήσεις.

Αἱ ἐργασίαι του ὅμως δὲν πήγαιναν καθόλου καλὰ κι' ἔτσι εὑρέθη, λίγο πρὶν ἀπὸ τὸν πόλεμο, καταχρεωμένος. Ἐκηρύχθη εἰς πτώχευσιν καὶ ἡ περιουσία του ἐτέθη

ὑπὸ δημοσίαν διαχείρησιν (Official Receiver). Παρ' ὅλα ὅμως αὐτὰ δὲν ἔχασε τὸ θάρρος του καὶ κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ τελευταίου πολέμου κατέβαλε προσπαθείας νὰ ἐπανακτήσῃ τὴν ἐμπορικήν του προσωπικότητα. Ἔδωσε τὴν ἐντύπωσιν ὅτι πήγαινε καλὰ καὶ πρὶν ἀπὸ τὸ τέλος τοῦ πολέμου κατάφερε νὰ «σκαρώσῃ» μιὰ ὑπολογίσιμον ἐπιχείρησιν οἰνοπνευματωδῶν ποτῶν, παρ' ὅ,τι δὲν εἶχε ἀποκατασταθῇ ἀπὸ τὴν πτώχευσίν του. Αὐτὸ ὅμως δὲν τὸν ἐνδιέφερε καὶ πολύ, διότι οὔτε οἱ ἔμποροι μὲ τοὺς ὁποίους συνεργάζετο οὔτε ἡ Τράπεζα μὲ τὴν ὁποίαν εἶχε δοσοληψίας ἐγνώριζαν τὸ γεγονὸς καὶ ἔτσι εἶχε πίστωσιν πολὺ καλή.

Ἀγόρασε ἕνα θαυμάσιο μοντέρνο διαμέρισμα καὶ ἕνα πολυτελέστατο αὐτοκίνητο καὶ συνεπλήρωσε τὴν «γκαρνταρόμπα του» μὲ τὰ βαρυτιμώτερα ἐνδύματα. Οἱ γνωστοί του τὸν θεωροῦσαν ὡς εὐποροῦντα ἔμπορο καὶ εὐχαρίστως ἀπεδέχοντο τὰς προσκλήσεις του.

Γιὰ λίγο καιρὸ ἀκόμα αἱ ἐργασίαι του πήγαιναν καλά. Ἀλλὰ ἡ πολυδάπανη ζωὴ ποὺ ἔκανε, τὸν ἔρριξε στὰ στοιχήματα καὶ στὰ χαρτιά. Ἄνοιξε ἐπίσης καὶ μιὰ ἄλλη ἐπιχείρησι τηρήσεως λογιστικῶν βιβλίων, ἡ ὁποία, ὅπως εἶπε ἀργότερα, τοῦ στοίχισε μιὰ περιουσία. Εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ τῆς σταδιοδρομίας του ἀπεφάσισε νὰ δῇ τί μπορεῖ νὰ κάνῃ διὰ νὰ βελτιώσῃ τὰ οἰκονομικά του. Τὸ τραπεζιτικὸν σύστημα τῆς Ἀγγλίας εἶναι ἔτσι ρυθμισμένον ὥστε αἱ τραπεζιτικαὶ ἐπιταγαὶ (τσὲκ) νὰ ἐξοφλοῦνται ἀπὸ τὴν Τράπεζα καὶ μετὰ τετραήμερον νὰ χρεώνωνται εἰς τὸν λογαριασμὸν τοῦ γνωστοῦ εἰς τὴν Τράπεζαν ἐκδότου. Ὁ χρόνος αὐτὸς ἔχει καθορισθῇ διὰ τὴν καταβολὴν τῶν χρημάτων, εἰς περίπτωσιν ποὺ ὁ ὑπογράψας δὲν ἔχει ἀντίκρυσμα τῆς ἐπιταγῆς εἰς τὴν Τράπεζαν. Τοῦτο ὅμως δίδει βάσεις καταχρήσεων διὰ πληρωμῶν χωρὶς ἀντίκρυσμα. Ἕνα δεύτερον χαρακτηριστικὸν τοῦ Ἀγγλικοῦ Τραπεζιτικοῦ συστήματος εἶναι ἡ ἐμπιστοσύνη. Ὡρισμένοι Διευθυνταὶ Τραπεζῶν ἔχουν τὸ δικαίωμα ἀπὸ τὴν διοίκησίν των νὰ παρέχουν πίστωσιν εἰς τοὺς πελάτας διὰ ποσὸν ἀνώτερον τοῦ ἀντικρύσματος ποὺ ἔχουν, ἔναντι βεβαίως καταφανῶν ἐγγυήσεων ἢ βεβαιότητός των ὅτι τὸ ποσὸν θὰ καταβληθῇ ἐντὸς μικροῦ χρονικοῦ διαστήματος. Ὁ Διευθυντὴς ἐπὶ πλέον ἔχει διακριτικὴν εὐχέρειαν νὰ καθορίσῃ τοὺς πελάτας ποὺ θὰ πιστώσῃ καὶ τὴν φύσιν τῶν ἐγγυήσεων διὰ τὴν κάλυψιν, ὑποκείμενος μόνον εἰς περιοδικοὺς ἐλέγχους εἰδικῶν ἐπιθεωρητῶν τοῦ Κέντρου.

Τρίτον, πολλοὶ ἐπιχειρηματίαι χρησιμοποιοῦν τὴν γνωστὴν «Ἐμπορικὴν συναλλαγματικὴν» (accomodation cheque) εἰς τὰς ἐργασίας των. Τὸ εἶδος αὐτὸ τῶν ἐπιταγῶν δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο παρὰ ἕνα δάνειον. Ἕνας ἔμπορος π.χ. ποὺ ἐπιθυμεῖ νὰ ἀγοράσῃ ἐμπορεύματα, τὰ ὁποῖα ἐλπίζει νὰ πωλήσῃ ἐπικερδῶς μετὰ ἀπὸ ὀλίγας ἡμέρας καὶ διὰ τὰ ὁποῖα ἀπαιτεῖται ἄμεσος ἐξόφλησις, χωρὶς νὰ ἔχῃ «ρευστὸν χρῆμα» προβλέπων ὅμως, ὅτι θὰ δυνηθῇ νὰ καλύψῃ τοῦτο ἀπὸ τὴν πώλησίν του, εὑρίσκει ἕναν τρίτον παρὰ τοῦ ὁποίου λαμβάνει διὰ τραπεζιτικῆς ἐπιταγῆς τὸ ἀπαιτούμενον ποσόν, πρὸς τὸ ὁποῖον ἐκδίδει ἄλλην ἐπιταγὴν μὲ ἡμερομηνίαν μεταγενεστέραν.

Ὁ «Α» ἐμελέτησε προσεκτικὰ τὰ τρία αὐτὰ βασικὰ σημεῖα τοῦ συστήματος καὶ κατέστρωσε, συμφώνως πρὸς τὰ πορίσματα τῆς μελέτης αὐτῆς, τὸ σχέδιόν του. Ἄρχισε ἐργασίας μὲ ἕνα ὑποκατάστημα μιᾶς τῶν πέντε μεγαλυτέρων Τραπεζῶν τῆς Βρεττανίας καὶ εὑρῆκε τὸν τρόπον νὰ γνωρισθῇ «ἀπὸ κοντὰ» μὲ τὸν Διευθυντή του. Τοῦ ἐξέθεσε λεπτομερῶς τὰ τῆς ἐπιχειρήσεως οἰνοπνευματωδῶν ποτῶν αὐτοῦ καὶ τοῦ ἐξήγησε ὅτι περιμένει μιὰ εὐκαιρία διὰ νὰ τὴν ἐπεκτείνῃ. Ἀκολούθως συνέστησε εἰς τὸν Διευθυντὴν πέντε ἄτομα, τὸν γραμματέα του, τὴν μαγείρισσά του, μιὰ πανδρεμένη θυγατέρα του καὶ δυὸ γνωστούς του, οἱ ὁποῖοι δὲν εἶχαν χρήματα, μὲ σκοπὸν νὰ τοῦ ἐπιτρέψῃ οἰκονομικὴν συνεργασίαν μὲ βάσιν τοὺς τραπεζικοὺς λογαριασμοὺς ἐπ' ὀνόματί των. Τοῦ ἐξήγησε ὅτι αὐτὸ ἦτο μιὰ ἁπλῆ μέθοδος διευρύνσεως τῆς πιστώσεώς του καὶ τὸ μόνον ποὺ θὰ ἔκαναν οἱ πέντε αὐτοὶ θὰ ἦτο νὰ ὑπογράφουν ἐπιταγὰς διὰ λογαριασμόν του, ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρόν. Ὑπεσχέθη ὅτι θὰ καταβάλῃ

κάθε προσπάθεια νὰ ὑπάρχῃ πάντοτε κάλυψις τῶν ἐπιταγῶν αὐτῶν. Ὅλοι οἱ ἐνδιαφερόμενοι συνεφώνησαν καὶ ἔτσι ἄνοιξαν πέντε λογαριασμοὺς εἰς πέντε διαφορετικὰς Τραπέζας. Μόνον ὁ Γραμματεὺς εἶχε μιὰ μικρὰν ὑποψίαν, ἀλλὰ τὴν ἀπέβαλε μὲ τὴν σλέψιν ὅτι ὁ «Α» προσπαθεῖ νὰ κάνῃ τὴ μεγάλη ἐπιχείρηση καὶ νὰ καλύψῃ τοὺς λογαριασμούς του μὲ Ἐμπορικὰς Συναλλαγματικάς.

Ὁ «Α» ἐχειρίζετο τοὺς λογαριασμοὺς αὐτοὺς κανονικῶς, ἀλλὰ δι' ὀλίγους μῆνας καὶ μὲ μεγάλα ποσά, ὥστε ὁ δικός του λογαριασμὸς νὰ παρουσιάζῃ μεγάλη κίνηση, πλέον τοῦ ἑνὸς ἑκατομμυρίου λιρῶν (Σ. Μ. 84.000.000 ν. δραχμάς) παρ' ὅτι τὸ καθαρὸν εἰσόδημά του ἦτο πολὺ μικρόν. Ἐπὶ πλέον ἡ κίνησις χρηματικῶν ποσῶν ἐκ πέντε ἄλλων λογαριασμῶν πρὸς τὸν ἰδικόν του, ἔδωσε τὴν ἐντύπωσι ὅτι ἦτο ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγαλυτέρους ἐπιχειρηματίας. Ὅταν ὁ «Α» ἔκρινε ὅτι ἦρθε ἡ κατάλληλος στιγμή, ἐπεσκέφθη τὸν Διευθυντὴ τῆς Τραπέζης του καὶ τοῦ εἶπε ὅτι σκοπεύει νὰ ἐπεκτείνῃ τὰς ἐργασίας του ἐντὸς τῆς ἑπομένης ἑβδομάδος. Ἐπὶ πλέον τοῦ ἐζήτησε νὰ τοῦ ἀνοίξῃ ἕνα «ὑπ' ἀριθ. 2» λογαριασμὸν μὲ πίστωσιν 10.000 λιρῶν. (Σ. Μ. 840.000 ν. δραχ.). Ὡς ἐγγύησιν κατέθεσεν ἐπιταγὰς τῶν πέντε συνεργατῶν, του, τοῦ ὁποίους ἡ Τράπεζα δὲν ἐγνώριζε. Ὁ Διευθυντής, γνωρίζοντας τὸ ὕψος τοῦ λογαριασμοῦ τοῦ «Α», ἐκτιμῶντας τὴν ἐπιχειρηματική του προσωπικότητα καὶ ἐμπιστευθεὶς εἰς τὰς ἐπιταγὰς ποὺ τοῦ ἐδόθησαν, συνεφώνησε καὶ ἄνοιξε τὸν αἰτηθέντα λογαριασμόν.

Αὐτὸ ἦτο τὸ πρῶτο βῆμα τοῦ «Α» στὴν παρονομία. Ὡς κηρυχθεὶς εἰς τὸ παρελθὸν εἰς πτώχευσιν καὶ μὴ ἀποκατασταθεὶς ἐξ αὐτῆς, δὲν εἶχε δικαίωμα νὰ ἔχῃ πίστωσιν. Ἐπὶ πλέον αἱ ἐγγυήσεις τὰς ὁποίας προσέφερεν ἦσαν εἰκονικαὶ καὶ τὸ ἐγνώριζεν καὶ δὲν εἶχε γνωστοποιήσει τίποτε ἀπ' αὐτὰ εἰς τὸν διευθυντὴ τῆς Τραπέζης.

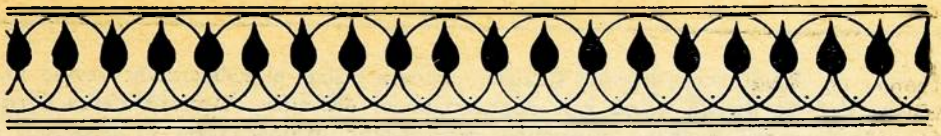
Ὁ «Α» μετὰ ἀπ' αὐτὸ «κατρακυλοῦσε» μὲ ἐπιταχυνομένην ταχύτητα. Ἔχανε εἰς τὰ χαρτοπαίχνια μεγάλα ποσὰ καὶ αἱ οἰκονομικαί του ἀνάγκαι μεγάλωναν. Ἄρχισε νὰ ἐκδίδῃ ἐμπορικὰς συναλλαγματικὰς χωρὶς ἀντίκρυσμα καὶ ἕνας ἀπὸ τοὺς πέντε συνεργάτας του ἔλαβε μιὰ πρόσκλησιν ἀπὸ τὴν Τράπεζά του. Ὁ «Α» τὸν διεβεβαίωσε ὅτι ὅλα πᾶνε καλὰ καὶ ἐξάλυψε τὸ ποσὸν μὲ ἐπιταγὴ ἄλλου συνεργάτου του.

Ὁ Διευθυντὴς τῆς Τραπέζης τοῦ «Α» ἄρχισε νὰ ἀνησυχῇ διὰ τὰ μεγάλα ποσὰ ποὺ ὁ πελάτης του «τραβοῦσε». Ἀλλὰ καὶ πάλι ὁ «Α» τὸν καθησύχασε δεικνύοντάς του μιὰ μεγάλη ἀποθήκη γεμάτη κιβώτια μὲ φιάλες οὐΐσκι καὶ λέγοντας ὅτι ἦσαν δικά του καὶ ὅτι ἐπρόκειτο νὰ τὰ πουλήσῃ εἰς καλὴ τιμὴν ἐκείνας τὰς ἡμέρας σ' ἕνα νυκτερινὸν κέντρον διασκεδάσεως (καμπαρέ). Ὁ Διευθυντὴς τὸν πίστεψε καὶ ὁ «Α» μὲ ἑτοιμότητα τοῦ ἐζήτησε κι' ἄλλη πίστωση. Πράγματι συνέχισε νὰ ἐκδίδῃ ἐπιταγὰς ἐπ' ὀνόματι τῶν συνεργατῶν διὰ ποσῶν 14.000 λιρῶν.

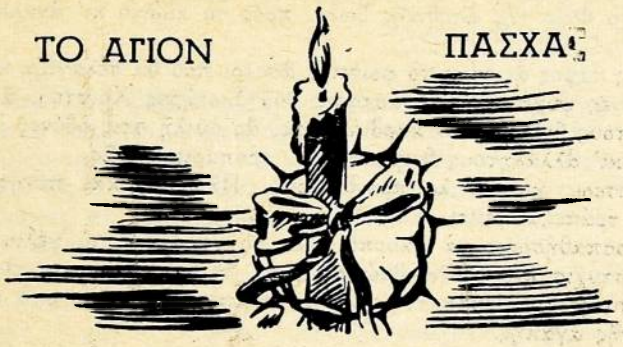
Ἔτσι συνεχίσθη ἡ ὑπόθεσις, ὅταν μετὰ ἀπὸ ἕνα μῆνα εὑρέθη «ἀνοικτὸς» εἰς τὴν Τράπεζάν του, μὲ χρέος 74.000 λιρῶν καὶ 14.000 λιρῶν τῶν ἄλλων. (Σ. Μ. 6.215.000 σὺν 1.136.000 σύνολον 7.352.000 ν. δραχμῶν). Εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ ὁ Διευθυντὴς τῆς Τραπέζης «πάτησε πόδι» καὶ ἠρνήθη τὴν συνέχισιν πιστώσεως. Ἀλλὰ ἦτο ἀδύνατον εἰς αὐτὸν καὶ εἰς τοὺς πέντε συνεργάτας τοῦ «Α» εἰς τὸ στάδιον αὐτὸ νὰ καθορίσουν ἂν εἶχε διαπραχθῇ ἀπάτη ἢ ὄχι. Τὸν ἐθεωροῦσαν ὡς ἕνα πλούσιον, ποὺ δὲν ἔδινε καὶ πολὺ σημασία στὰ χρήματά του καὶ ποὺ θὰ τακτοποιοῦσε τὴν ὑπόθεσή του. Κανένας ἀπὸ τοὺς συνεργάτας του καὶ καμμιὰ Τράπεζα ἀπ' αὐτὲς ποὺ συναλλάσσετο ἐγνώρισε τὴν παραμικρὰ παράνομη λεπτομέρεια τοῦ «κόλπου» του.

Δυστυχῶς ὅμως γιὰ τὸν «Α» ἄρχισε ἡ διαδικασία κηρύξεως εἰς πτώχευσιν ἐναντίον ἑνὸς ἐκ τῶν πέντε συνεργατῶν του—τῆς μαγείρισσας—καὶ κατὰ τὴν ἔρευναν τῆς ὑποθέσεως—σύνολον χρέους της 4.000 λίρας (336.000 ν. δραχμὰς)—ἐφάνη ὁ ρόλος ποὺ αὐτὸς εἶχε διαδραματίσῃ. Ἀπεκαλύφθη ὅτι ἦτο ἕνας πτωχεύσας ἔμπορος καὶ ἐκλήθη ἀκολούθως ἡ «Ὁμὰς Ἀπατεώνων» τῆς Σκωτλαντ-Γυάρδ. Ἡ ἔρευνα διὰ τὴν ἀπάτην αὐτὴν ἦτο μακρὰς διαρκείας καὶ ἐπίπονος, πλὴν ὅμως καρποφόρος, διότι ἡ ὑπόθεσις διελευκάνθη, οἱ συνεργάται του ἐκηρύχθησαν εἰς πτώχευσιν καὶ ὁ «Α» ἐτιμωρήθη μὲ φυλάκισιν τεσσάρων ἐτῶν.

(Συνεχίζεται)

ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΠΑΣΧΑ

Πρὸς τὸ ἀνέσπερον Φῶς

Ὑπὸ Δοκίμου Ὑπαστυνόμου κ. **Δ. ΡΑΪΚΟΥ**

Χθὲς δάκρυα καὶ κοπετοί καὶ ἐπιτάφιοι ὕμνοι. Σήμερα χαρά, ἀγαλλίασις. «Χριστὸς Ἀνέστη». Ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη τῆς γῆς μυριόστομη ἀκούγεται ἡ φωνὴ τῆς Χριστιανοσύνης. Τὸ «Χριστὸς Ἀνέστη» ἀντηχεῖ σ' ὅλη τὴ γῆ, σὰν ἀνοιξιάτικος χαιρετισμός, σὰν τραγοῦδι καὶ σὰν παιᾶνας.

Πάσχα. Ἀνάστασις. Χαρᾶς ἡμέρα. Ἀγάπης ἡμέρα. Ἡμέρα Κυρίου, γιατὶ ἀνέστη Χριστὸς, ὁ λυτρωτὴς τοῦ κόσμου. Ἡ φύσις μυρωμένη σκιρτάει μέσα στὴν πιὸ ὄμορφη ἐποχή. Ὁ οὐρανὸς λάμπει. Ἀνθοστολίζονται τὰ δένδρα. Ἡ Χριστιανοσύνη λαμπροφορεμένη γιορτάζει τὴν νίκη τοῦ Θεανθρώπου.

Τὰ δάκρυα τοῦ πόνου καὶ τῆς ἀπογνώσεως ἀντικαθίστανται τώρα ἀπ' τῆς χαρᾶς τὰ ἀπαστράπτοντα μαργαριτάρια. Ὁ Γολγοθᾶς ἔγινε ἡ Ἀκρόπολις τῆς Χριστιανικῆς θρησκείας, ὁ ἀνέσπερος φάρος τῶν ναυαγῶν τῆς ζωῆς, ἡ σανίδα τῆς σωτηρίας τῶν ἁμαρτωλῶν.

Τὰ χρόνια καὶ οἱ αἰῶνες θὰ περνοῦν. Τὰ πάντα θὰ ἀλλάζουν. Ἀναλλοίωτο ὅμως κι' ἄσβεστο θὰ μένῃ γιὰ πάντα στὸ διηνεκὲς τὸ γλυκόχρωμο τοῦ Παναγίου Τάφου Φῶς. Τὸ μνημεῖο αὐτὸ τῆς ζωῆς τοῦ μαρτυρίου ἀλλὰ καὶ τῆς ὑπέροχης νίκης, θἄναι πάντοτε ἡ καλλίτερη ἀπολογία τῆς χριστιανικῆς ψυχῆς ποὺ σηκώνει μ' εὐχαρίστησι τὸν σταυρὸν καὶ ἀτενίζει πρὸς τὸ λαμπρὸ μέλλον τῆς παντοτεινῆς λυτρώσεως.

Οἱ οὐρανοὶ ἐσκοτίσθησαν, γιὰ νὰ φωτίσῃ σὲ λίγο ἀτέλειωτη τοῦ αἰωνίου Φωτὸς ἡ ἡμέρα, ποὺ στὸ πέρασμα τοῦ πανδαμάτορα χρόνου, δὲν τρεμοσβύνει, δὲν βασιλεύει. Σείσθηκε ἡ γῆ ἐκ θεμελίων, γιὰ νὰ ὑποστοῦν ρήγματα τῶν δαιμονισμένων οἱ ψυχές.

Ψηλὰ στὸ Γολγοθᾶ, ἀνάμεσα σ' ἕνα ἀνόμοιο καὶ ἀκαταλόγιστο πλῆθος, σὲ μιὰ μολυσμένη ἀτμόσφαιρα, γεμάτη βρισιὲς, χλευασμούς καὶ εἰρωνίες, ὁ Θεάνθρωπος, ὁ Σωτὴρ τῆς ἀνθρωπότητος παρέδωκε τὸ πνεῦμά του.

Κλείσθηκε στὸν τάφο ἡ Ζωή, γιὰ νὰ ἐλευθερώσῃ τὶς δουλωμένες στὴν ἁμαρτία ψυχές. Κι' Ἀνέστη ὁ Χριστὸς ἀφοῦ συνέτριψε τοὺς προαιωνίους μοχλοὺς γιὰ νὰ ζωοποιήσῃ κι' ἀναστήσῃ τοὺς ψυχικὰ καὶ σωματικὰ νεκρωμένους.

Τῶν Ἰουδαίων οἱ ἄρχοντες δὲν ἐπλανήθησαν. Εἶδαν τὸ φῶς καὶ θαμπώθηκαν καὶ μὴ μπορῶντας νὰ ἐξηγήσουν τὴν ὑπέροχη κείνη σκηνή, θέλησαν νὰ συκοφαν-

τήσουν τὴ δύναμι τοῦ Φωτὸς Ἐκείνου. Χρόνια τώρα οἱ ἀνθρώπινες γενεὲς πλανῶνται ἀπ' τὰ θαμπὰ φῶτα τῶν ἀρρωστημένων διανοιῶν. Ἀρκετὰ πλέον ἔζησαν ἁλυσοδεμένες τοῦ παχυλοῦ σκοταδιοῦ τῆς ἀγνοίας. Καιρὸς εἶναι νὰ στρέψουν τὰ μάτια πρὸς τὸ Φῶς τῆς ἀληθινῆς ζωῆς, πρὸς τὸ αἰώνιο κι' ἀναλλοίωτο ἀνέσπερο Φῶς.

Ὁ κενὸς τάφος ἂς γίνῃ τὸ φωτεινὸ ἀστέρι ποὺ θὰ σελαγίζῃ καὶ θὰ ἐλκύῃ τὶς παραστρατημένες ψυχές. Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, ἂς εὕρῃ ἀπήχησι στοὺς ἀφωτίστους βυθοὺς τῶν καρδιῶν μας, ἂς ὁμιλῇ στὶς ὀδύνες μας καὶ ἂς κάνῃ τοὺς γοερούς κι' ἀλλάλητους θρήνους μας, τροπάρια χαρᾶς.

Ἀναστάσεως ἡμέρα, λαμπρυνθῶμεν... Πλούσιοι καὶ πένητες, εὐφράνθητε, σήμερον. Ἡ τράπεζα γέμει...

Ἂς προσπαθήσωμε νὰ σκορπίσουμε τὴ χαρὰ καὶ τὸ γέλιο στὰ πικραμένα χείλη τῶν δυστυχισμένων συνανθρώπων μας. Ἂς ἐλαττώσωμε τὶς στερήσεις των μὲ τῆς καλωσύνης τὶς χρυσακτῖνες κι' ἂς συμπαρασταθοῦμε στὸ πόνο τους μὲ τὸ ροδόσταγμα τῆς ἀγάπης.

Ὅσοι πιστοί. Ἂς στρέψωμε τοὺς ὀφθαλμούς μας πρὸς τὸν Οὐράνιον Πατέρα κι' ἂς προσευχηθοῦμε τοῦτες τὶς γιορτάσιμες καὶ λαμπρὲς τῆς Χριστιανοσύνης ἡμέρες. Ἂς ἀκολουθήσωμε τὸ ἀνέσπερο Φῶς, αὐτὸ ποὺ θὰ μᾶς φέρῃ στῆς παντοτεινῆς γαλήνης τὸ λιμάνι.

Μιὰ φωνὴ ἀκούγεται ἀπ' τὸν Πανάγιο τοῦ Θεοῦ Τάφο: **«Ἀγαπᾶτε ἀλλήλους»**. Εἶναι ἡ φωνὴ ποὺ ἀκούγεται στὴ μεγαλύτερη γιορτὴ τῆς Χριστιανοσύνης. Εἶναι τὸ σύμβολο τῆς Χριστιανικῆς θρησκείας. Αὐτὴ τὴν φωνὴ ἂς ἀκολουθήσουμε κι' ἐμεῖς γιὰ μιὰ καλλιτέρα αὔριον τῆς δικῆς μας ζωῆς, τῆς πατρίδος μας ἀλλὰ καὶ αὐτῆς τῆς αἰώνιας Ἑλληνικῆς Φυλῆς.

ΝΕΑ ΕΚΑΤΟΜΒΗ ΙΕΡΕΩΝ

Εἰς τὰ θύματα τῶν κληρικῶν διαφόρων δογμάτων, ποὺ ἐδημιούργησεν ἡ ἀνὰ τὸν κόσμον κομμουνιστικὴ θηριωδία, προστίθενται ἤδη οἱ ἱερεῖς τῆς καταληφθείσης ὑπὸ τῶν ἐρυθρῶν περιοχῆς τῆς Ἰνδοκίνας. Συμφώνως πρὸς τὰ μόλις τώρα συγκεντρωθέντα στοιχεῖα, οἱ ἐκτελεσθέντες ἢ ἀποθανόντες, συνεπείᾳ βασανιστηρίων κληρικοὶ εἰς τὴν Ἰνδοκίναν, προσεγγίζουν τοὺς 5.000. Ἐκ τούτων, 4.500 περίπου ἀνήκουν εἰς τὴν βουδδιστικὴν καὶ ἄλλας θρησκείας, ἐπικρατούσας εἰς τὴν Νοτιοανατολικὴν Ἀσίαν, οἱ δὲ ὑπόλοιποι εἶναι Χριστιανοί. Τὰ ἀνωτέρω στοιχεῖα περιλαμβάνονται εἰς ἐμπεριστατωμένην ἔρευναν Ἑλβετικῆς ἐφημερίδος.

Ο ΚΛΑΣΣΙΚΟΣ ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΝ ΠΟΛΕΩΝ

Ἔκθεσις Ἀστυνόμου Β' κ. Ι. ΚΟΡΡΕ

Διὰ τῆς παρούσης ἐκθέσεως ἐπιδιώκομεν νὰ παρουσιάσωμεν εἰς τοὺς φιλάθλους ἐν γένει, τὰς διαφόρους φάσεις ἀπὸ τὰς ὁποίας διῆλθεν ἡ ἀγωνιστικὴ δραστηριότης ἐν τῇ Ἀστυνομίᾳ Πόλεων, εἰς τὰ ἀγωνίσματα τοῦ Κλασσικοῦ Ἀθλητισμοῦ (Στίβου) καὶ τὴν σημειωθεῖσαν ἐξέλιξιν τῶν τελευταίων ἐτῶν, παραθέτοντες καὶ συνοπτικοὺς πίνακας ἀποτελεσμάτων καὶ ἐπιδόσεων ἀστυνομικῶν ἀθλητῶν, ἀπὸ τοῦ ἔτους 1946 μέχρι 1955.

Α) Περὶ τὰ τέλη τοῦ ἔτους 1945, ἱδρύθη εἰς τὸ Ἀστυνομικὸν Σῶμα, Ὑπηρεσία ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἀθλητισμὸς Ὅμιλος Ἀστυνομίας Πόλεων».

Β) Εἰς τὰς 13 καὶ 14 Ἰουλίου 1946, ἐτελέσθησαν ἐν Ἀθήναις, οἱ Γ' Πανελλήνιοι Ἀγῶνες Στίβου, εἰς οὓς μετέσχε, κατόπιν σχετικῆς προσκλήσεως τοῦ ὀργανωτοῦ, «Παναθηναϊκοῦ Α.Ο.» καὶ τὸ Ἀστυνομικὸν Σῶμα, δι' ὀλιγομελοῦς ἀντιπροσωπευτικῆς ὁμάδος.

Ἐπίσης ἡ Ἀστυνομία μετέσχε δι' ὀλιγομελοῦς ὁμάδος, εἰς τοὺς τελεσθέντας ἐνταῦθα, ὑπὸ τῆς «Α. Ε. Παγκρατίου» τὴν 9 καὶ 10-10-1948, Α' Ἀθλητικοὺς ἀγῶνας Στίβου «Ἀπελευθερώσεως».

Γ) Ἀρχὰς τοῦ ἔτους 1948 ἱδρύθη ἐν Ἀθήναις ἡ «Ἀνωτάτη Συντονιστικὴ Ἐπιτροπὴ Ἀθλητισμοῦ Ἐνόπλων Δυνάμεων» (Α.Σ.Ε.Α.Ε.Δ.) εἰς ἣν συμπεριελήφθησαν ὡς μέλη καὶ τὰ δύο Σώματα Ἀσφαλείας (Β. Χωρ/κὴ—Ἀστυνομία Πόλεων). Ἀπὸ τῆς συστάσεως τῆς Α.Σ.Ε.Α.Ε.Δ., ἄρχεται καὶ ἡ ἐπιμελημένη καὶ συστηματικὴ ὀργάνωσις τοῦ ἐν γένει ἀθλητισμοῦ, εἰς ὅλας τὰς ἀγωνιστικὰς ἐκδηλώσεις του, εἰς τὰ διάφορα Ὅπλα καὶ Σώματα. Ἡ Ἀστυνομία εἰς τοὺς κόλπους τῆς ὁποίας πνέει πάντοτε πνεῦμα προόδου συνεπὴς πρὸς ἀναληφθείσας ὑποχρεώσεις της, εἶχεν ἤδη ἀπὸ τῆς ἱδρύσεως τοῦ Ἀθλητικοῦ Ὁμίλου Α. Π. τὸ ἔτος 1946, ὀργανώσει ἀθλητικὰς ὁμάδας Ποδοσφαίρου, Πετοσφαίρας, Σκοποβολῆς καὶ Πυγμαχίας εἰς τὰς Ἀστυνομικὰς Διευθύνσεις τῶν πόλεων Ἀθηνῶν, Πειραιῶς καὶ Πατρῶν. Εἰς τὸν τομέα τοῦ ἀθλητισμοῦ Στίβου, ἐγένετο μία φιλότιμος προσπάθεια ὀργανώσεως ὁμάδος, κατὰ τὰ ἔτη 1946, 1947 καὶ 1948, ὑπὸ μορφὴν προσωρινότητος κατ' ἀρχήν, μὲ πνεῦμα ὅμως μελλοντικῆς ἀναπτύξεως καὶ μονιμότητος.

Δ) Τὸν Αὔγουστον τοῦ 1948, ἐτελέσθησαν ἐν Ἀθήναις οἱ Α' Πανελλήνιοι Ἀθλητικοὶ Ἀγῶνες Ἐνόπλων Δυνάμεων, ὀργανωθέντες ὑπὸ τῆς Α.Σ.Ε.Α.Ε.Δ. εἰς οὓς μετέσχον καὶ τὰ Σώματα Ἀσφαλείας, διὰ κοινῶν μικτῶν ἀντιπροσωπευτικῶν ὁμάδων (Β. Χωρ/κὴ—Ἀστυνομία Πόλεων). Τὸ πρόγραμμα περιελάμβανε μεταξὺ τῶν ἄλλων ἀγωνισμάτων πρωταθλήματος, (Ποδοσφαίρου, Βόλεϋ, Πυγμαχίας, Σκοποβολῆς κλπ.) καὶ δρόμον 8.000 μέτρων, ἐπὶ ἀμαξιτῆς ὁδοῦ.

Καὶ κατὰ τοὺς Β' Πανελληνίους Ἀγῶνας Ἐνόπλων Δυνάμεων, ἔτους 1949, ἐπραγματοποιήθη τὸ αὐτὸ πρόγραμμα ἀγωνισμάτων τοῦ ἔτους 1948, διὰ δὲ τὸν ἀθλητισμὸν Στίβου, περιελάμβανε ἐκ νέου, μόνον τὸ ἀγώνισμα τοῦ δρόμου 8.000 μέτρων ἐπὶ ἀμαξιτῆς ὁδοῦ, εἰς ὃ ἐτερμάτισε 2ος ὁ ἀστυφύλαξ Παπαγεωργίου Α. Ἡ μόνη συνέχεια τῆς ἀθλητικῆς δραστηριότητος τῆς Α.Σ.Ε.Α.Ε.Δ. κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος (1949), ἦτο ἡ συμμετοχή της, δι' ἐθνικῶν ἀντιπροσωπευτικῶν ὁμάδων, εἰς τοὺς τελεσθέντας τὸν Σεπτέμβριον 1949 ἐν Λονδίνῳ, διεθνεῖς Στρατιωτικοὺς Ἀγῶνας τῆς «Βρεττανικῆς Ἀσπίδος», ὀργανωθέντας ὑπὸ τῆς Β. Ἀγγλικῆς Ἀεροπορίας.

Μεταξὺ τῶν ἄλλων ἀγωνισμάτων εἰς ἃ μετέσχε ἡ Ἑλληνικὴ Ἀποστολή, μέλη τῆς ὁποίας ἦσαν καὶ πλεῖστοι ἀντυνομικοὶ—ἀθληταί, συμπεριελαμβάνετο καὶ τὸ ἀγώνισμα τῶν 5 Ἀγγλικῶν μιλλίων, ἐπὶ φυσικοῦ ἐδάφους (ἀνώμαλος δρόμος),

ὁμαδικὸν καὶ ἀτομικόν. Εἰς τὸ ἀγώνισμα τοῦτο, ἡ Ἑλληνικὴ ὁμὰς ἦτο 5μελής, μέλος τῆς ὁποίας συγκατελέγετο καὶ ὁ ἀστυφύλαξ—Ἀθλητὴς Παπαγεωργίου Ἀνδρέας.

Περὶ τὸν Δεκέμβριον 1949, μετωνομάσθη «ὁ Ἀθλητικὸς Ὅμιλος Α. Π.» εἰς «Ἀθλητικὸν καὶ Καλλιτεχνικὸν Ὅμιλον Α. Π.».

Ε) Εἰς τοὺς Γ' Πανελληνίους Ἀγῶνας Ἐνόπλων Δυνάμεων, Αὔγουστος 1950, ἡ Α.Σ.Ε.Α.Ε.Δ., καθιέρωσε διὰ πρώτην φορὰν καὶ εἰδικὸν πρόγραμμα ἀγωνισμάτων Στίβου, τελεσθέντων ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ Σταδίῳ.

Τό Ἀστυνομικὸν Σῶμα, ἐπὶ τῇ προόψει τῆς συμμετοχῆς του εἰς τοὺς Γ' Πανελληνίους Ἀγῶνας Ε. Δ., συνεκρότησε μόνιμον ὀλιγομελῆ κατ' ἀρχὴν ἀθλητικὸν ὁμάδα Στίβου καὶ μετέσχε εἰς τοὺς ἀγῶνας τούτους ὑπὸ μορφὴν μικτῆς ὁμάδος Σωμάτων Ἀσφαλείας. (Β. Χωρ/κὴ—Ἀστυνομία). Εἰς τὴν γενικὴν βαθμολογίαν τῶν ἀποτελεσμάτων Στίβου, ἡ μικτὴ ὁμὰς τῶν Σωμάτων Ἀσφαλείας, κατετάγη δευτέρα, συγκεντρώσασα 75 βαθμούς, ἐκ τῶν ὁποίων οἱ 60 βαθμοὶ ἐπετεύχθησαν ὑπὸ τῶν ἀστυφυλάκων ἀθλητῶν.

ΣΤ) Τὸ ἔτος 1951 ἐγένετο μέλος τῆς Α.Σ.Ε.Α.Ε.Δ. καὶ τὸ Λιμενικὸν Σῶμα, ὅπερ μετέσχε διὰ πρώτην φορὰν εἰς τοὺς τελεσθέντας ἐν Ἀθήναις (Αὔγουστος 1951) Δ' Πανελληνίους ἀγῶνας Ἐνόπλων Δυνάμεων. Εἰς τοὺς ἐν λόγῳ ἀγῶνας (1951) μετέσχε διὰ τελευταίαν φορὰν τὸ Ἀστυνομικὸν Σῶμα εἰς τὰ διάφορα ἀγωνίσματα τοῦ προγράμματος τῶν ἀγώνων, ὑπὸ μορφὴν μικρῶν ὁμάδων Σωμάτων Ἀσφαλείας (Β. Χωρ/κὴ—Ἀστυνομία). Εἰς τὰ ἀγωνίσματα Στίβου τὰ Σώματα Ἀσφαλείας, κατέλαβον καὶ πάλιν τὴν δευτέραν θέσιν εἰς τὴν γενικὴν βαθμολογίαν, συγκεντρώσαντα τα 81 βαθμούς, ἐξ ὧν οἱ 62 βαθμοί, ἐπετεύχθησαν ὑπὸ ἀθλητῶν τῆς Ἀστυνομίας.

Ἀπὸ τοὺς ἔτους 1952, κατόπιν τῆς προηγηθείσης ἀποφάσεως τῆς ὁλομελείας τῆς Α.Σ.Ε.Α.Ε.Δ., διεχωρίσθησαν τὰ Σώματα Ἀσφαλείας (Β. Χωρ/κὴ—Ἀστυνομία) καὶ συνεκρήτησαν κεχωρισμένως ἕκαστον ἐξ αὐτῶν, ἀμιγῆ ἀθλητικὰ συγκροτήματα (ὁμάδας), μετέχοντα ἐφεξῆς τῶν διαφόρων ἀγώνων Ἐνόπλων Δυνάμεων, ὡς καὶ τὰ λοιπὰ Ὅπλα καὶ Σώματα (Στρατός, Ναυτικόν, Ἀεροπορία, Λιμενικὸν Σῶμα), δι' ἰδίων ὁμάδων, εἰς ὅλας τὰς κατηγορίας τῶν ἀθλημάτων, τοῦ ἑκάστοτε ἀγωνιστικοῦ προγράμματος τῆς Α.Σ.Ε.Α.Ε.Δ. Οὕτω εἰς τοὺς Ε' Πανελληνίους ἀγῶνας Ἐνόπλων Δυνάμεων, Ἰούλιος 1952, ἡ Ἀστυνομία παρέταξε ἀμιγεῖς ἀθλητικὰς ὁμάδας, εἰς ὅλα τὰ ἀγωνίσματα τοῦ προγράμματος, τοῦτο αὐτὸ δὲ συνέβη καὶ διὰ τὰ ἀγωνίσματα Στίβου. Τὸ αὐτὸ ἔτος (1952) ἡ ἡγεσία τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος, κατόπιν τοῦ διαχωρισμοῦ τῆς ἀθλητικῆς δραστηριότητος τῶν Σωμάτων Ἀσφαλείας, συνέστησε παρὰ τῷ Ἀρχηγείῳ Ἀστυνομίας Πόλεων, ἰδίαν ὑπηρεσίαν ὑπὸ τὸν τίτλον «Ὑπηρεσία Σωματικῆς καὶ Πνευματικῆς Ἀγωγῆς Α. Π.» καταργηθέντος τοῦ τίτλου «Ἀθλητικὸς καὶ Καλλιτεχνικὸς Ὅμιλος Α. Π.».

Η) Θεωροῦμεν σκόπιμον διὰ τὴν πληρότητα τῆς παρούσης ἱστορικῆς ἀνασκοπήσεως τῆς ἀθλητικῆς δραστηριότητος τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος, νὰ ἀναφέρωμεν τοὺς διατελέσαντας κατὰ καιροὺς καὶ κατὰ χρονολογικὴν σειράν, Προέδρους καὶ Διευθυντὰς Σωματικῆς Ἀγωγῆς τῆς Ἀστυνομίας, ἀπὸ τῆς καθιερώσεως ἐπισήμως τοῦ ἀθλητικοῦ θεσμοῦ ἐν αὐτῇ, τὸ ἔτος 1945.

—Ἀρχηγοὶ Ἀστυνομίας: 1) Σαμπάνης Α., 2) Σπύρου Ι., 3) Κίνας Ν., 4) Ἔβερτ Α. καὶ 5) Λεονταρίτης Θ.— Ἀστυνομικοὶ Διευθυνταί: 1) Νέρης Ν., 2) Λιαρομμάτης Γ., 3) Πανόπουλος Ι., 4) Κατραμπασᾶς Ν., 5) Πετούνης Ἡρακλῆς, 6) Ἀρχιμανδρίτης Ν., 7) Πετούνης Κ., 8) Κατσούλης Α., 9) Τσάλης Ι., 10) Τσίπης Κ. καὶ 11) Τσαούσης Ν.

Θ) Εἰς τοὺς ἐπισυναπτομένους τῇ παρούσῃ πίνακας ἐπιδόσεων ἀστυνομικῶν ἀθλητῶν, εἰς τὰ διάφορα ἀγωνίσματα Στίβου, καταφαίνεται ἡ ἐξέλιξις ἣν ἔλαβε ἀπὸ τοῦ ἔτους 1946 μέχρι 1955, ὁ κλασσικὸς ἀθλητισμὸς εἰς τὸ Ἀστυνομικὸν Σῶμα. Εἰς τοὺς πίνακας τούτους ἀναφέρονται ὀνομαστικῶς οἱ καλλίτεροι ἀστυνομικοὶ ἀ-

θληταὶ εἰς ἕκαστον ἀγώνισμα Στίβου, μετ' ἐνδείξεως τῆς ἐπιδόσεως ἣν ἐπέτυχε ἕκαστος ἐξ αὐτῶν, εἰς τὰ ἀγωνίσματα τῆς εἰδικότητός του κατ' ἔτος, εἰς ἐπισήμους ἀγῶνας Στίβου. Ἐπίσης ἀναφέρονται περιληπτικῶς τὰ σημαντικώτερα ἀθλητικὰ πεπραγμένα ἑκάστου ἔτους, εἴτε διὰ τῆς συμμετοχῆς ἀντιπροσωπευτικῆς Ἀστυνομικῆς ὁμάδος Στίβου εἰς ἀγῶνας, εἴτε ἄλλου τινὸς σημαντικοῦ ἀθλητικοῦ γεγονότος π.χ. συμμετοχὴ ἀστυφυλάκων ἀθλητῶν, ὡς μέλη Ἐθνικῆς ὁμάδος εἰς τὸ ἐξωτερικὸν κλπ.

Διὰ τὴν πληρότητα ἐπίσης τῆς παρούσης ἐκθέσεώς μας, παραθέτομεν αὐτῇ, μετὰ τὴν σειρὰν τῶν ἐτησίων πινάκων, τῶν ἐπιτευχθέντων ἐπιδόσεων εἰς τὰ διάφορα ἀγωνίσματα Στίβου (1946—1955) καὶ συγκεντρωτικὸν πίνακα τῶν 10 καλλιτέρων ἀστυνομικῶν ἀθλητῶν, εἰς ὅλα ἐν γένει τὰ ἐπισήμως τελούμενα ἀγωνίσματα Στίβου, ἀπὸ τῆς συστάσεως τοῦ Σώματος τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων μέχρι σήμερον, ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν, ὅτι ἡ ἐπίδοσις αὕτη ἐπραματοποιήθη εἰς ἐπισήμους ἀγῶνας, ὁ δὲ ἀναφερόμενος εἰς τὸν πίνακα ἀθλητὴς ἦτο ἐν ἐνεργείᾳ ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος, κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐπιτεύξεως τῆς ἀναφερομένης ἐπιδόσεως.

Ἅπαντα τὰ διὰ τῶν διαφόρων πινάκων ἀναφερόμενα ἀποτελέσματα, ἐπετεύχθησαν εἰς ἐπισήμους ἀγῶνας Στίβου, ἐλήφθησαν δὲ ἐκ τῶν παρὰ τῷ Σ.Ε.Γ.Α.Σ. καὶ Α.Σ.Α.Ε.Ε.Δ. τηρουμένων ἀρχείων, κατόπιν ἐπισταμένης ἐρεύνης εἰς τὰ τηρούμενα αὐτοῖς βιβλία, δελτία καὶ πινάκια ἀποτελεσμάτων ἐπισήμων ἀγώνων.

Ὁ ἀκολουθήσας τῆς ἐρεύνης ἔλεγχος τῶν ἀποτελεσμάτων, ὑπῆρξεν ἀντικειμενικὸς καὶ δίκαιος, ὥστε νὰ εἶναι ἀδιάβλητος ἀπὸ πάσης πλευρᾶς.

Τέλος εἰς τὴν παροῦσαν ἐπισυνάπτομεν καὶ συγκριτικὸν πίνακα τῶν Ἐθνικῶν Ἑλληνικῶν Ἐπιδόσεων (Ρεκὸρ) εἰς τὰ διάφορα ἀγωνίσματα Στίβου, ἀτομικὰ καὶ ὁμαδικά, συγκρινομένας πρὸς τὰς καλλιτέρας ἐπιδόσεις εἰς τὰ αὐτὰ ἀγωνίσματα, ἐπιτευχθείσας παρ' ἀθλητῶν τῆς Ἀστυνομίας, τῶν καλλιτέρων ἐπιδόσεων ἀθλητῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων καὶ Σωμάτων Ἀσφαλείας, αἵτινες ἐπετεύχθησαν εἴτε εἰς Πανελληνίους ἀγῶνας Ἐνόπλων Δυνάμεων, εἴτε εἰς διεθνεῖς Στρατιωτικοὺς ἀγῶνας, ἐνταῦθα ἢ εἰς τὸ ἐξωτερικὸν καὶ τῶν Ρεκὸρ τῶν διεθνῶν Στρατιωτικῶν ἀγώνων, ἐπιτευχθέντων εἰς τοὺς ἀπὸ τοῦ 1946 τελουμένους κατ' ἔτος ἀγῶνας Στίβου τοῦ C.I.S.M. (Συμβούλιον Διεθνοῦς Στρατιωτικοῦ Ἀθλητισμοῦ) παρὰ ξένων ἢ ὁμογενῶν ἀθλητῶν καὶ εἰς οὓς ἀγῶνας μετέσχον πολλάκις καὶ Ἕλληνες στρατευμένοι ἀθληταὶ τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων καὶ Σωμάτων Ἀσφαλείας, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ἀθληταὶ τῆς Ἀστυνομίας.

ΠΙΝΑΞ ΕΠΙΔΟΣΕΩΝ ΕΤΟΥΣ 1946

Δρόμος

100 μ. 1) Βάπτισμας Ι. 11''5, 2) Λεβέντης Ν. 21''1.
200 μ. 1) Βάπτισμας Ι. 23''8, 2) Λεβέντης Ν. 25''2.
400 καὶ 800 μ. : Οὐδείς.
1500 μ. : Λεβέντης Ν. 5'01''4.
5000 μ. : Οὐδείς.
110 μ. μετ' ἐμποδίων: Λεβέντης Ν. 18''9.
200 μ. μετ' ἐμποδίων : Οὐδείς.
400 μ. μετ' ἐμποδίων: Λεβέντης Ν. 61'4.
4Χ100 μ. Σκυταλοδρομία : Ὁμὰς Ἀστυνομίας Πόλεων, 47''8. (Βάπτισμας, Ζῶτος, Γιαννᾶκος, Λεβέντης).

Ἅλμα

Εἰς ὕψος : Λεβέντης Ν. 1.60 μ.
Εἰς μῆκος : 1) Λεβέντης Ν. 5.96 μ., 2) Ζῶτος 5.91 μ.
Τριπλοῦν : Ζῶτος Δ. 12.79 μ.
Ἐπὶ κοντῷ : Οὐδείς.

Δισκοβολία

Ἐλευθέρα: 1) Τρουλινὸς Ε. 43.54 μ., 2) Βρεττὸς Ι. 28.45 μ., 3) Λεβέντης Ν. 23.75 μ.
Ἑλληνική: 1) Τρουλινὸς Ε. 33.97 μ., 2) Βρεττὸς Ι. 28.05 μ.

Σφαιροβολία

Τρουλινὸς Ε. 12.28 μ.

Ἀκοντισμὸς

Λεβέντης Ν. 39.35 μ.

Σφυροβολία

Οὐδείς.

Πένταθλον

Εἰς τὸ Πανελλήνιον Πρωτάθλημα Πεντάθλου ἔτους 1946, ὁ ἀστυφύλαξ Λεβέντης Νικόλαος, κατετάγη 3ος νικητής, συγκεντρώσας 2.177 βαθμοὺς (Παλ. Φιλ. Βαθμολογία) Ἐπιδόσεις: Μῆκος 6.96 μ., Ἀκόντιον 39.35, 200 μ. 25''3, Δίσκος 23.75. Δρόμος 1.500 μ. 5'01''4.

Ἀστυν. Ἀθλητ. Πεπραγμένα 1946

Γ' Παναθηναϊκοὶ Ἀγῶνες Στίβου 1946 τελεσθέντες ἐν Ἀθήναις τὴν 13 καὶ 14-7-46, εἰς Στάδιον.

Διὰ πρώτην φορὰν μετέσχε καὶ ὁ «Ἀθλητικὸς Ὅμιλος Ἀστυνομίας Πόλεων» διὰ 5μελοῦς ὁμάδος, καταταγείσης 3ης εἰς τὴν Βαθμολογίαν, διὰ τοῦ Φινλαδικοῦ Συστήματος συγκεντρώσασα 5.909 βαθμούς. Εἰς τὴν Σκυταλοδρομίαν 4Χ100 μ. κατέλαβε τὴν 3ην θέσιν, ἐπιβληθεῖσα ὁμάδων Συλλόγων Α' κατηγορίας.

ΠΙΝΑΞ ΕΠΙΔΟΣΕΩΝ ΕΤΟΥΣ 1947

Δρόμος

100 μ. : Οὐδείς.
200 μ.: 1) Λεβέντης Ν. 24''7, 2) Βρεττὸς Ι. 27''4.
400 καὶ 800 μ.: Οὐδείς.
1500 μ.: Λεβέντης Ν. 5'10''7.
5000 μ. : Οὐδείς.
110 μ. μετ' ἐμποδίων: Λεβέντης Ν 19''9.
400 μ. μετ' ἐμποδίων: Λεβέντης Ν. 63'1.
4Χ100 μ. σκυταλοδρομία: Οὐδείς.

Ἅλμα

Εἰς ὕψος: 1) Γυφτάκης Δ. 1.65 μ., 2) Λεβέντης Ν. 1.60 μ.
Εἰς μῆκος: 1) Λεβέντης Ν. 5.75 μ., Βρεττὸς Ι. 4.71
Τριπλοῦν καὶ ἐπὶ κοντῷ : Οὐδείς.

Δισκοβολία

Ἐλευθέρα : 1) Τρουλινὸς Ε. 38.28 μ., 2) Βρεττὸς Ι. 34 μ., 3) Λεβέντης Ν. 23.50 μ.
Ἑλληνική: 1) Τρουλινὸς Ε. 36.05 μ., 2) Βρεττὸς Ι. 29.83 μ.

Σφαιροβολία

Τρουλινὸς Ε. 12.87 μ.

Ἀκοντισμὸς

1) Λεβέντης Ν. 38.70 μ., 2) Βρεττὸς Ι. 37.20 μ.

Σφυροβολία

Οὐδείς.

Πένταθλον

1) Λεβέντης Ν. Βαθμοὶ 2.117 (Π.Φ. Βαθμολ.) Κατετάγη (6ος) εἰς τὸ Πανελλήνιον Πρωτάθλημα Πεντάθλου, ἔτους 1947, μὲ τὰς ἑξῆς ἐπιδόσεις: Μῆκος 5.75, μ. Ἀκόντιον 38.70μ., 200 μ. 24''7, Δίσκος 23.50μ. 1500μ. 5'10''7.
2) Βρεττὸς Βαθμοὶ 1.519. Κατετάγη 10ος εἰς Πανελ. Πρωτάθλημα Πεντάθλου ἔτους 1947. Ἐπιδόσεις: Μῆκος 4.71 μ. Ἀκόντιον 37.20 μ. 200 μ. 27.''4. Δίσκος 31.90 μ. 1500 μ.

(Συνεχίζεται)

«...Πάσχα στή σχολή...»

Ξημερώνει...

Ἡ Νύκτα, γεμάτη μυστήριο, ἐξακολουθεῖ νὰ κυριαρχῇ μέσα στὰ ξεθωριασμένα σκοτάδια...

Ὅμως πιὸ 'κεῖ, στὰ μακρινὰ σύνορα τοῦ μαύρου βασιλείου της, οἱ πρῶτοι πολιορκητὲς τῆς Αὐγῆς πηδᾶνε τοὺς φράχτες της ψέλνοντας παράξενα πολεμικὰ θούρια...

Ὅλα τρεμοσβύνουν σὰν νὰ τὰ συνεπαίρνῃ ἕνας ἀόρατος παντοδύναμος σίφουνας... γεμίζουν ρίγη σὰν νὰ φλέγωνται ἀπὸ ψηλὸ πυρετό... Κι' ἁπλώνονται, σχεδὸν ἀκαθόριστα, δίχως σχῆμα, δίχως ἔκφραση, δίχως παράπονα, δίχως ἐλπίδες...ἁπλώνονται μὲ δέος, περικυκλωμένα ἔτσι ἀπὸ τούτη τὴν ἄγρια μάχη τῆς πλάσης...

Σιωπή...

Μιὰ οὐράνια ἀπόκοσμη Σιγαλιὰ ξεχύνεται παντοῦ...

Κλειστά, θεοσκότεινα τὰ σπίτια κάτω ἀπὸ τὸν Παρθενῶνα...

Λὲς κι' ἐρημώθηκεν ἄξαφνα αὐτὴ ἡ μεγάλη πόλη...

Ὁ Ὑπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν κ. Μακρῆς τσουγκρίζει τὸ Πασχαλινὸ αὐγὸ μὲ τὸν Διοικητὴν τῆς Σχολῆς κ. Ἀρχιμανδρίτην.

Οὔτε κουβέντα, οὔτε ἀκόμα ἕνας ψίθυρος, οὔτε ἕνα βῆμα στὸ λιθόστρωτο τοῦ δρόμου...

Μυστήριο!!!

Σὰν νἄγινε ἀναπάντεχα ἡ Δεύτερη Παρουσία...Καὶ σκόρπισε τριγύρω τὴν ἐρημιά... Λὲς κι' ἀπόμεινα ὁλομόναχος πάνω στὴ Γῆ, σὰν τὸν Νῶε μετὰ τὸν κατακλυσμό...

Κάποια καινούργια Κοσμογονία ἴσως νὰ θεμελιώνεται... Γιατὶ ἐτούτη ἡ βαθειὰ κι' ἀπέραντη σιωπὴ εἶναι θρέμμα καὶ γέννημα ἐκείνης τῆς ἀλλόκοτης, τρελ-

λῆς βουῆς ποὺ τόσο ἀπρόσμενα συντάραξε τὴν Κτίση καὶ γέμισε περίεργο οἶστρο τοὺς ἀνθρώπους της, λίγες ὧρες, πρίν, ἐκεῖνα τὰ Μεσάνυχτα, καθὼς σήμαιναν ὅλες μαζί, σ' ἕνα σωρὸ τόνους καὶ ἤχους, ἑκατοντάδες καμπάνες...

'Ο 'Αρχηγὸς κ. Κόκκινος, ὁ κ. Ρακιντζῆς, ὁ κ. Πουλαντζᾶς, ὁ κ. Παπαζαχαρίου, εἰς τὸ Πασχαλινὸν γεῦμα τῆς Σχολῆς.

Τότες οἱ δρόμοι εἶχαν πλημμυρίσει χιλιάδες φωτερὲς πίκες ποὺ κύλαγαν μέσα στὴν νύχτα σὰν ἕνας τεράστιος, ἐπιβλητικὸς χείμαρρος ποὺ ξεχύθηκε στὴ Γῆ, στὴν κάθε γωνιά της, στὸν κάθε χῶρο της...

Μὲ τραγούδια, μὲ φωνές, μ' εὐχές, μὲ βαρελότα, μὲ θόρυβο πολύ, οἱ ἄνθρωποι βάλθηκαν νὰ καλοσωρίσουν τὸν ἐρχομὸ τῆς θρησκευτικῆς ἐκείνης καταιγίδας...

Κι' ὕστερα ἡ βουὴ ἐτούτη μεγάλωσε, μάκρινε, πῆρε σάρκα καὶ ὀστᾶ, ἐκάλυψε τὴν 'Υδρόγειο, σκέπασε τὰ πάντα μέσα σ' ἕνα πανδαιμόνιο χαρᾶς ἐγίνηκε ἕνά ἀσυγκράτητο παντοδύναμο μουρμουρητό...

Μὰ κάποτε, τὴν ὥρα ἀκριβῶς ποὺ μεσουρανοῦσε, ἔσπασε, μαζὶ μὲ χιλιάδες κόκκινα αὐγά, ποὺ τὰ τσούγκριζαν λογηῶν λογηῶν χέρια, πάνω ἀπὸ καλοστρωμένα γιορτινὰ τραπέζια...

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ!!!

Τί; Δὲν τὸ ξέρετε; Δὲν τὸ μάθατε; Δὲν σᾶς τὸ εἶπαν οἱ Μυροφόρες; Δὲν εἴδατε τὸν «λίθον» νὰ μετακινῆται στὸ θεϊκὸ τάφο;

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ!!!

Γιατὶ μοιρολογᾶτε μαυροντυμένες μάννες; Γιατὶ γεμίζεις φρίκη φτωχὲ ἑτοιμοθάνατε; 'Ο θάνατος νικήθηκε. 'Ασταμάτητος ὁ χείμαρρος τῆς Ζωῆς ὥρμησε πρὸς τὴν Αἰωνιότητα, καθὼς ὁ Ναζωραῖος τοῦ Γολγοθᾶ ἔσπασε τὰ θεόρατα φράγματα ποὺ χώριζε ἐμᾶς τοὺς ζῶντες ἀπὸ τοὺς «τεθνεῶτες»...

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ!!!

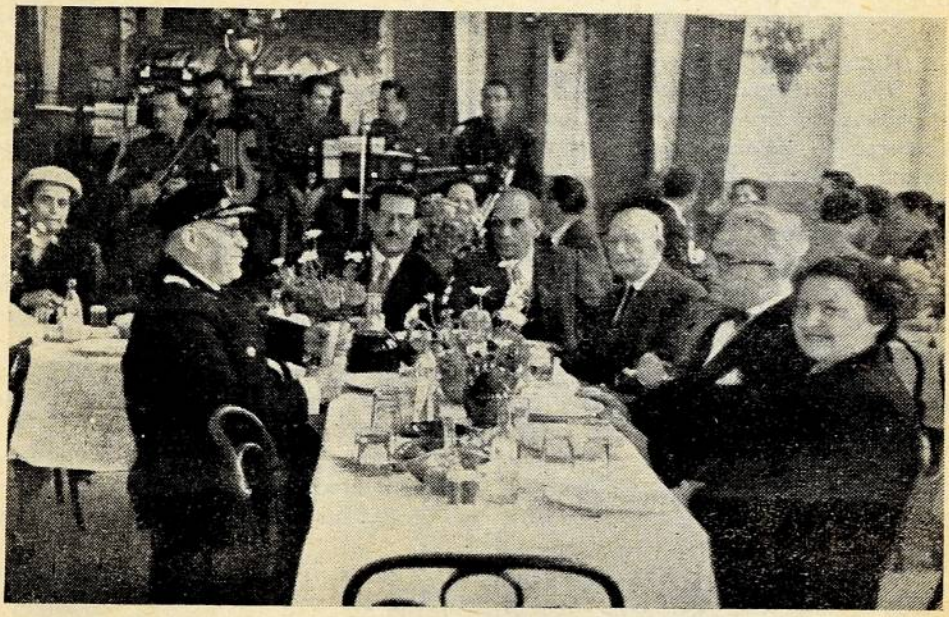
Νὰ ἡ γαλάζια χώρα τῆς 'Αθανασίας, ἐκεῖ κάτω, πίσω ἀπὸ τοὺς σιωπηλοὺς

τάφους τῶν Νεκρῶν...'Ιδέτε την... Μοιάζει μὲ σελίδα παραμυθιοῦ. Εἶναι ἕνας τόπος πανέμορφος πνιγμένος στὰ λουλούδια... 'Εκεῖ δὲν ὑπάρχουν ἄνθρωποι κακοί, οὔτε πόνοι, οὔτε συμφέροντα ἔνοχα... Μονάχα τραγούδια ἀντηχοῦν... Καὶ ὅλα χαμογελοῦν γιὰ Σένα...

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ!!!

Αὐτὴ ἡ καταιγίδα ξέσπασε τὰ Μενάνυχτα στὴν πλάση... Κι' ἐγίνηκαν ὅλα φλύαρα, πῆραν ζωή, ἐμέθυσαν ἀπὸ χαρά, ἀφοῦ γινήκανε 'Αθάνατα... "Ομως τώρα τίποτα πιὰ δὲν ἀκούγεται... Ξανάπεσαν πάλι τὰ πάντα στὴ νυχτερινὴ νάρκη τοῦ ὕπνου...

Μονάχα ἐγὼ στέκω ἄγρυπνος μπροστὰ στὸ μικρὸ παράθυρο τῆς φτωχικῆς καμαρούλας μου, προσπαθῶντας νὰ μαντεύσω τὶ ἔγιναν οἱ ἄνθρωποι ποὺ εἶχαν πλημμυρίσει τοὺς δρόμους τὰ Μεσάνυχτα...

'Ο Κύπριος Βουλευτὴς κ. Λουϊζίδης μετὰ τῆς κυρίας του, ἐτίμησαν τὸ Πασχαλινὸν γεῦμα τῶν ἀστυνομικῶν.

Πασχίζω νὰ μπῶ στὸ ἀκατανόητο νόημα αὐτῆς τῆς γρήγορης ἐναλλαγῆς... Πῶς εἶναι δυνατὸν ἕνας δαιμονισμένος θόρυβος ποὺ σὲ ξεκούφαινε ὧρες πολλές, νὰ γεννήσῃ στὸ τέλος μιὰ φοβερὴ νεκρικὴ Σιγή;;;...

Πῶς εἶναι δυνατὸν τόσα φῶτα νὰ φέρουν ἐτοῦτο τὸ πυκνό, ἀπέραντο Σκοτάδι;;;...

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ!!!

***

Ψιθυριστὰ προφέρω αὐτὲς τὶς δυὸ λέξεις, ἐνῶ ἀντικρύ μου, πάνω στὸ φτωχικὸ γκρίζο εἰκονοστάσιο τοῦ σπιτιοῦ μου, ἡ φλόγα τῆς 'Αναστάσεως σιγοκαίει, μπροστὰ στὸ εἰκόνισμα τῆς Παναγιᾶς...

Πόσο ζεστή, πόσο ὁμορφη, πόσο ρωμαντική, ἀλλὰ καὶ πόσο μυστηριώδης γίνεται ἐτούτη ἡ φλόγα, ὅταν τὴν δέχεσαι νὰ σὲ φωτίζῃ, χωρὶς νὰ στέκεσαι νὰ τὴν ἐρευνήσῃς;!!!

Κι' ἐγὼ δὲν ἐρευνῶ... Μονάχα πιστεύω... Πιστεύω μ' ὅλη μου τὴν καρδιά... Κι' ἡ πίστη μου ἂς μὲ σώσῃ...

Δὲν θὰ ἐπιχειρήσω λοιπὸν νὰ μπῶ σὲ τοῦτα τὰ φριχτὰ "Αδυτα τῶν 'Αδύτων τῆς Χριστιανικῆς φιλοσοφίας καὶ νὰ σᾶς μιλήσω γιὰ τὸ βαθύτερο νόημα τῆς 'Αναστάσεως...

'Εγὼ δὲν εἶμαι φιλόσοφος... Οὔτε βαθυστόχαστος μελετητὴς εἶμαι...

Εἶμαι μονάχα ἕνας ἁπλοϊκὸς, φτωχὸς ἄνθρωπος...

Γι' αὐτὸ θ' ἀφήσω—ὅπως κάνω πάντα—ἄλλους πιὸ σπουδαίους ἀπὸ μένα, πιὸ μεγαλόπρεπους ρήτορες νὰ σᾶς ἐξηγήσουν τὶ κρύβει μέσα της αὐτὴ ἡ ἐκ νεκρῶν ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ μου, καὶ χωρὶς πολλὰ λόγια θὰ σᾶς εὐχηθῶ, ἁπλᾶ—ἁπλᾶ, μὰ μ' ὅλη μου τὴν ἀγάπη : Χρόνια πολλὰ-πολλά, καλά, χαρούμενα κι' εὐτυχισμένα...

Κι' ὕστερα θὰ σκύψω πάνω στὸ ἡμερολόγιο μου νὰ συνεχίσω τὶς σημειώσεις μου...

***

Κυριακὴ τοῦ Πάσχα.

"Ολα γιορτινά, χαρούμενα τριγύρω... 'Η μέρα εἶναι ὄμορφη, κι' οἱ ἄνθρωποι φορᾶνε τὰ πολὺ καλά τους ροῦχα. Αὐτοκίνητα πᾶνε κι' ἔρχονται φορτωμένα. Τὰ κέντρα θὰ κάνουν σήμερα χρυσὲς δουλιές. Κι' ἐγὼ ἔβαλα σήμερα τὰ καλά μου, φρεσκοξυρίστηκα, ἀρωματίστηκα καὶ βγῆκα νωρὶς-νωρὶς ἀπὸ τὸ σπίτι μου...

Θέλετε νὰ σᾶς πῶ ποῦ πηγαίνω; Μὰ νὰ γλεντήσω κι' ἐγὼ λιγάκι... Δὲν τὄχω δηλαδὴ ἐγὼ αὐτὸ τὸ δικαίωμα;...

Μερικοὶ φίλοι μου ἐπέμειναν νὰ πᾶμε σ' ἕνα κέντρο. Εἶχε, λέει, ὄμορφη ὀρχήστρα, καλὸ κρασί, πλούσιους μεζέδες καὶ ἄφθονη περιποίηση...Κάποιος μοῦ πρότεινε νὰ πάω στὸ σπίτι του. Νὰ χορέψουμε ὅλη τὴν ἡμέρα μὲ τὸ πικὰπ τοῦ γραμμοφώνου του.

"Ομως ἐγὼ ἀρνήθηκα. Εἶχα ἀπὸ πολλὲς μέρες ἀποφασίσει ποῦ θὰ πήγαινα, καί, παίρνοντας τὸ λεωφορεῖο ἀπὸ τὸν "Αγιο Λουκᾶ, ἤρθα στὴ Σχολὴ νὰ γιορτάσω μαζὶ μὲ τοὺς συναδέλφους μου, στὸ δικό μου ἀγαπημένο περιβάλλον...

'Η Σχολὴ γιορτάζει...Κι' ἡ γιορτή της ξεπέρασε κάθε ἄλλη...Δίχως ὑπερβολὴ καμμιά, σᾶς λέω τὴν ἀλήθεια. Κι' ἂν ἀμφιβάλετε, καλοί μου, θὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ ἔρθετε ἄλλη φορὰ μαζί μου, γιὰ νὰ βεβαιωθῆτε πόσο ἀληθινὰ εἶναι τὰ λόγια μου...

Τί ἔχει λοιπὸν ἡ Σχολὴ σήμερα; "Ω! Τίποτα. 'Απολύτως τίποτα. Κι' αὐτὸ τὸ τίποτα ἀκριβῶς τῆς δίνει ὁλόκληρη τὴ γοητεία της.

Παραξενεύεστε, ἀγαπημένοι μου; Μὰ μήπως ἀπὸ τὸ χάος δὲν δημιούργησεν ὁ Θεὸς τὸν Κόσμο ὅλο;

Μπορεῖ, λοιπὸν ποὺ λέτε, καμμιὰ φορὰ ἕνα τίποτα ν' ἀντικαταστήσῃ ὅλα τὰ πλούσια ὑλικὰ καὶ νὰ συνθέσῃ ἕνα ἀπερίγραπτο μεγαλεῖο.

Φτάνει μονάχα ὁ συνθέτης του νἄναι ἱκανός. Νἄχῃ δηλαδὴ πίστη, φαντασία, γοῦστο καὶ νὰ ξέρῃ νὰ τοποθετῇ τὸ κάθε πρᾶγμα στὴ θέση του. Αὐτὸ ἔχει ἡ Σχολή. "Εχει τὸν Συνθέτη τῆς καλῆς ποιότητος, τὸν ἐκλεκτὸ σκηνοθέτη, τὸν ἐπιδέξιο τεχνίτη. Καὶ ἀπὸ τὸ τίποτα καὶ μὲ τὸ τίποτα μεταβάλλεται κάθε τόσο καὶ λιγάκι σὲ κομψὸ σαλονάκι ἀριστοκρατικοῦ σπιτιοῦ....

Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ἔχει ἱδρύσει μιὰ Σχολή...τὴ σχολὴ τοῦ ἁπλοῦ καὶ γαλάζιου γούστου, ὅπου ὅλα κινοῦνται γύρω ἀπὸ τὴν καρδιὰ τοῦ ἐπισκέπτη, σὰν ἕνας ὁλόκληρος οὐράνιος κόσμος ὁλοφώτεινος...

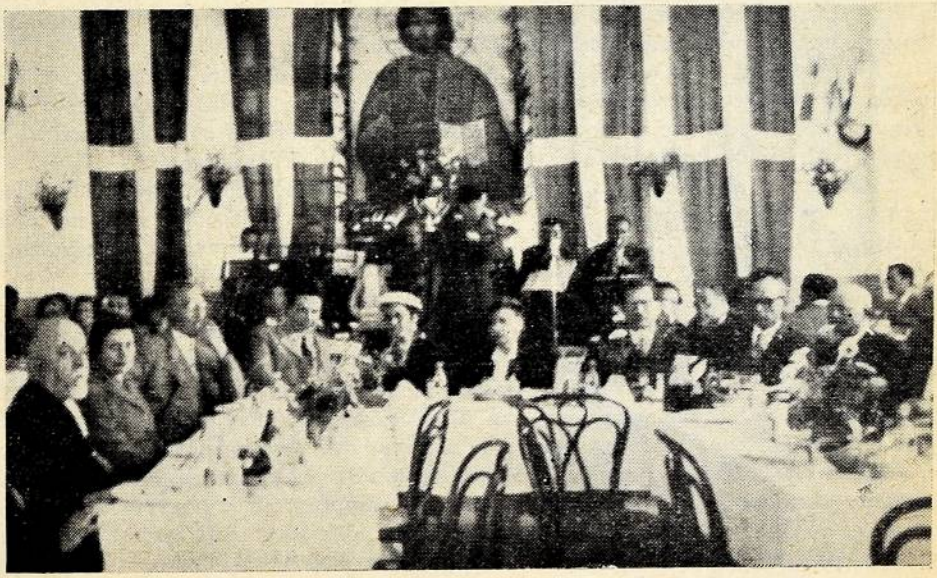
Κι' ὅταν Αὐτὸς ἁπλώνει τὰ χέρια του γιὰ νὰ τακτοποιήσῃ κάτι, συντελεῖται ξαφνικά, ἕνα θαῦμα. Τὰ ὁμορφαίνει ὅλα.

Τολμηρὰ ὀνειροπόλος, λογικὰ ρεαλιστής, εὐγενικὰ ρωμαντικός, μὰ πάνω ἀπ' ὅλα Δ η μ ι ο υ ρ γ ὸ ς ἔχει βάλει τὴ σφραγίδα τῆς Τέχης του πάνω σὲ κάθε τί ἐδῶ μέσα. Καὶ ἡ Σχολὴ παρουσιάζει ἐφέτος πάλι ἕνα γιορτινό, καλλιτεχνικὸ σύνολο,

ἀσύγκριτης ὁμορφιᾶς, ποὺ δὲν ἔχει τίποτα νὰ ζηλέψῃ ἀπὸ τὸ καλλίτερο Ἀθηναϊκὸ Κέντρο πολυτελείας.. Μιὰ ζεστὴ γωνιὰ ποὺ λαμποκοπᾷ καὶ σοῦ δίνει μιὰ τόση χαρούμενη σιγουριὰ καὶ ἄνεση, ὥστε δὲν μπορεῖς κι' ἐσὺ ὁ ἴδιος νὰ καταλάβῃς ποιὸ πρᾶγμα εἶναι ἐκεῖνο ποὺ σὲ κάνει εὐτυχισμένο...

Τίποτα τὸ ἐξεζητημένο στὴ διακόσμηση... Τίποτε τὸ προκλητικὸ στὴ σκηνοθεσία... Ὅλα κοινά, ἀνθρώπινα, ἁπλᾶ-ἁπλᾶ, μὰ καλοβαλμένα...

Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ἀπέδειξε ἄθελά του πόσες καταπληκτικὲς δυνάμεις κρύβει μέσα του καὶ μὲ πόση θαυμαστὴ εὐκολία μπορεῖ νὰ κυριαρχήσῃ πάσω σ' ὁποιοδήποτε τομέα δημιουργίας... Μᾶς ἐξέπληξε τόσες φορὲς στὸ παρελθὸν μὲ καλλιτεχνικὲς ἐπιτυχίες ραφιναρισμένης λεπτότητος, καθιερώνοντας πιὰ μιὰ μεγαλόπρεπη παράδοση στὴν ἱστορία τῶν Ἀστυνομικῶν Σχολῶν... πρόσθεσε ἀναρίθμητους φίλους στὴν Ἀστυνομία καὶ τοὺς μετέβαλε σ' ἐνθουσιώδεις θαυμαστές της, μὲ τὸ περιοδικὸ καὶ μὲ τὸ ραδιόφωνο... καὶ στὴν σημερινὴ γιορτή, ἀφοῦ μέρες ἀδιάκοπες ἐργάστηκε ὁ ἴδιος προσωπικὰ γιὰ νὰ φτειάξῃ αὐτὸ τὸ κομψοτέχνημα, στάθηκε ὕστερα

Γκρούπ ἐπισήμων στὸ Πασχαλινὸ γεῦμα τῆς Σχολῆς.

σὰν καλόκαρδος νοικοκύρης παντοῦ ὅπου χρειάστηκε, κατηύθυνε τὰ πάντα γέμισε μὲ τὴν προσωπικότητά του, τὴν πολυσύνθετη καὶ μοναδική, ὅλο τὸ χῶρο, δίνοντας τὸ παράδειγμα σὲ μᾶς τοὺς ἄλλους ὅτι μποροῦμε νὰ μεταβληθοῦμε σὲ μικροὺς Δημιουργούς, φτάνει νὰ πιστεύουμε πολὺ καὶ νὰ ξέρουμε τί γυρεύουμε ἀπὸ τὴ ζωή... Εἶναι ὁ Διευθυντής μας αὐτός, ὁ κ. Ν. Ἀρχιμανδρίτης. Θὰ μπορέσουμε ὅμως ἆρά γε κάποτε ἐμεῖς οἱ μαθηταί του νὰ συνεχίσουμε ἔτσι τὸ ἔργο του; Θὰ μπορέσουμε ν' ἀναδειχτοῦμε ἄξιοί του; Πόσο δύσκολο θᾶταν!!! Τὸν χρειαζόμαστε πάντα κοντά μας... Εἶναι ὁ ἀγέρας ποὺ ἀναπνέουμε.....

***

Στὸ προαύλιο τῆς Σχολῆς τὸ κομψὸ τουριστικὸ περίπτερο εἶναι στολισμένο σήμερα μὲ ξεχωριστὴ ὁμορφιά... Σημαιοῦλες καὶ λουλούδια τὸ πλαισιώνουν. Καὶ ἀπὸ κάτω καλοστρωμένα, πεντακάθαρα τραπέζια γιὰ τοὺς μαθητὲς τῆς Σχολῆς, ἐνῶ λίγο πιὸ κεῖ, κάτω ἀπὸ μιὰ λουλουδένια ὀροφὴ μὲ μύρτα καὶ μπόλικο πράσινο, οἱ

σοῦβλες μὲ τὰ πασχαλινὰ ἀρνιά... 'Απέναντι τὸ Μεγάλο Κτίριο... Χαρούμενο καὶ καταδεκτικὸ σοῦ χαμογελᾶ... μὲ τὶς σημαιοῦλες καὶ τοὺς θυρεοὺς ἀνάμεσα στὰ παράθυρά του, καὶ μ' ἕνα σωρὸ ἄλλες ἁπλές, πολύχρωμες διακοσμήσεις ἀκόμα...

'Εγίνηκε γραφικὸ κομψοτέχνημα ἐτοῦτο τὸ πελώριο, σοβαρὸ κτίριο... Καὶ προδιαθέτει τὸν ἐπισκέπτη τόσο εὐχάριστα, ὥστε μόλις πατήσῃ τὸ πόδι του στὴν Κεντρικὴ Πύλη, νὰ ἐπιβραδύνῃ ἄθελά του τὸ βῆμα ἀπορημένος, γιὰ νὰ θαυμάσῃ αὐτὸ τὸ μαγευτικὸ περιβάλλον ποὺ τόσο φιλόξενα τὸν σφιχταγγαλιάζει μὲ χάρη...

Κι' ὕστερα ἀπὸ τὴν ἐξωτερικὴ διακόσμηση τοῦ κτιρίου προβέλνει ἡ Μεγάλη Αἴθουσα, ὅπου ἡ ὁμορφιὰ καὶ τὸ γοῦστο γίνονται μιὰ μαγευτικὴ εἰκόνα. Στὴν πόρτα δάφνες, μυρτιές, μικρὲς κορωνοῦλες, ζωγραφισμένα πασχαλινὰ αὐγά, πολύχρωμα λουλούδια, καὶ χίλια δυὸ ἄλλα γιορτινὰ μπιμπελώ, σκαρφαλωμένα πάνω σὲ μιὰ μεγάλη ἀψίδα, φτειάχνουν μιὰ ζωγραφιὰ ὁλόδροση ποὺ σὲ γαληνεύει καὶ πλημμυρίζει τὴν ψυχή σου μὲ χίλια δυὸ χαρούμενα συναισθήματα...Κι' ὅταν περάσῃς τὴν πόρτα, ἀντικρίζεις ἕνα θέαμα σπάνιο. Δὲν μέρει οὔτε ἕνα λιθαράκι ποὺ νὰ μὴν σὲ καλωσορίζῃ καὶ νὰ σοῦ εὔχεται. Μιὰ διακόσμηση ποὺ δὲν γράφεται, δὲν λέγεται, δὲν ἐξηγιέται... Μονάχα ὅσοι ἐπισκέφτηκαν αὐτὴ τὴν Αἴθουσα τὴν Κυριακὴ τοῦ Πάσχα μποροῦν νὰ καταλάβουν τί θέλω νὰ πῶ...

Μπαίνοντας μέσα στὴν Αἴθουσα ἔχεις τὴν ἐντύπωση ὅτι ξεφορτώθηκες ὅλες σου τὶς ἔγνοιες καὶ τὰ προβλήματα, πὼς ξανάγινες παιδὶ καὶ θέλεις νὰ τραγουδήσῃς, νὰ ἀγαπήσῃς ὅ,τι βλέπεις, νὰ κλείσῃς μέσα στὴν καρδιά σου τὸ κάθε τί καὶ νὰ τὸ σφιχτοδέσῃς αἰώνια στὴ θύμησή του σὰν κάτι πολὺ ἀγαπημένο...

Δὲν εἶναι (ὄχι-ὄχι, δὲν εἶναι) μονάχα τὰ στολίδια ποὺ σὲ μαγεύουν. Εἶναι κάτι πολὺ-πολὺ περισσότερο. Εἶναι ἡ ψυχή τους ποὺ σὲ νανουρίζει μὲ τὰ πιὸ εὐγενικὰ ἀνθρώπινα ὄνειρα. Γιατὶ ὅλα ἐδῶ μέσα ἔχουν στόμα, ἔχουν καρδιά, αἰστάνονται... Σ' ἀγαπᾶνε, κι' ἄθελά σου τ' ἀγαπᾶς κι' ἐσύ...

'Η Τέχνη στὴν πιὸ τελειοποιημένη ἔκφρασή της...

Τὰ διακοσμητικὰ μπιμπελὼ στοὺς τοίχους, οἱ σημαιοῦλες, οἱ Σταυροί, οἱ ξύλινοι μπλὲ θυρεοί, τὰ πήλινα ἀνθοδοχεῖα μὲ τὰ πολύχρωμα δροσερὰ λουλούδια, οἱ Εἰκόνες τοῦ Χριστοῦ καὶ τοῦ Βασιλῆ, οἱ ζωγραφικοὶ πίνακες, οἱ γιορταστικὲς ἐπιγραφὲς μὲ τὰ χρυσᾶ γράμματα, τὰ μεγάλα κόκκινα αὐγά,οἱ λευκὲς μεταξωτὲς κουρτίνες, τὸ κόκκινο βελούδινο πανὶ ποὺ στάθηκε σὰν χαριτωμένη ἐσωτερικὴ πόρτα ποὺ χώριζε τὴν αἴθουσα χοροῦ ἀπὸ τὸ βεστιάριο καὶ τὴν γκαρνταρόμπα, τὰ πλούσια τραπέζια, τοποθετημένα σ' ἄμεμπτη τάξη, στολισμένα μὲ μπουκέττα λουλουδιῶν στὴ μέση, τὸ ξύλινο ὑπόβαθρο γιὰ τὴν ὀρχήστρα...ὅλα αὐτὰ μαζί, καὶ τὸ καθένα ξεχωριστά, μεταβάλλουν αὐτὴν τὴν αἴθουσα σ' ἕνα ρωμαντικό, ζεστό, πεντακάθαρο, πανέμορφο κέντρο διασκεδάσεως σὲ στὺλ ἰδιόρρυθμα γοητευτικό....

. . . . . .

Στὴν πόρτα ὑποδέχονται τοὺς ἐπισκέπτες δυὸ εὐγενικοί, λεβέντες 'Αξιωματικοί... ἐνῷ στὸ βάθος τοῦ προαυλίου, ἔξω ἀπὸ τὴν Μεγάλη Αἴθουσα, ἡ Φιλαρμονικὴ τῆς 'Αστυνομίας, ἀποδίδει τιμὲς στοὺς ἐπισήμους...

Ἔτσι περίπου ἔχουν τὰ πράγματα ὅταν κάπου ἐκεῖ στὶς 11 καὶ μισή, μ' ἕνα σύνθημα τὰ πάντα τέθηκαν σὲ κίνηση καὶ τὸ γλέντι ἀρχίνησε.

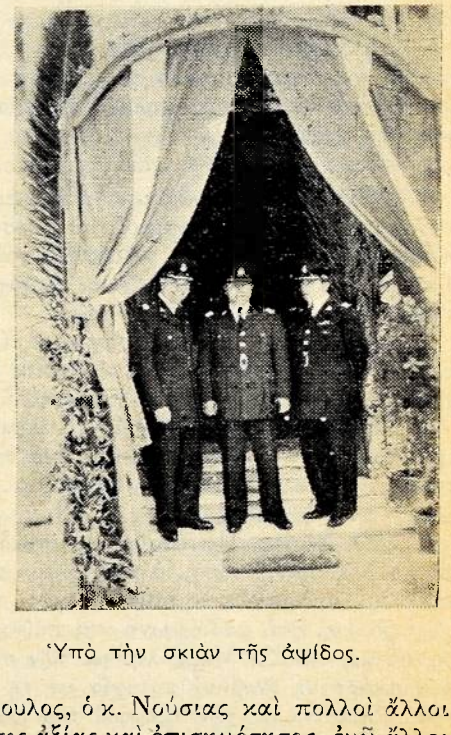
Οἱ σοῦβλες, πάνω ἀπὸ τὴ φωτιά, ἄρχισαν νὰ γυρνοῦν... πεντακάθαροι κι' εὐγενέστατοι σερβιτόροι ξεχύθηκαν στὴν Αἴθουσα μὲ πλούσιους δίσκους ποὺ περιεῖχαν ὅ,τι μποροῦσες νὰ φανταστῇς ἀπὸ κομμάτια ἀρνιοῦ μέχρι ὀδοντογλυφίδες... ἡ ὀρχήστρα σκόρπισε γύρω γρήγορους, γιορτινοὺς ρυθμούς... οἱ ἐπισκέπται εὐθύμησαν...κι' ἕνας-ἕνας τόσοι διαλεχτοὶ καλλιτέχνες ἀπὸ τὸ μικρόφωνο ἀξιοποίησαν τὸ ἀνεξάντλητο κέφι ποὺ ἐπικράτησε, μὰ τραγούδια καὶ σκοποὺς γιὰ κάθε γοῦστο...

'Εν τῷ μεταξὺ ἡ αἴθουσα γέμισε ἀσφυκτικά. Κι' ἐκεῖνοι ποὺ τὴν γέμισαν ἦταν ἕνα διαλεχτὸ πολιτισμένο σύνολον ἐπισκεπτῶν, ἀπ' αὐτοὺς ποὺ τιμᾶνε μιὰ συγκέντρωση...

Ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς διακρίθηκεν ὁ Ἐξοχώτατος Ὑπουργὸς κ. Μακρῆς, ποὺ ἐτίμησε τὸ τραπέζι μας μὲ τὴν ἐκλεκτὴ παρουσία του.

Προσῆλθαν ἐπίσης καὶ ἀληθινὰ ἐστόλισαν τὸ σαλονάκι μας ὁ σεβαστός μας φίλος κ. Κ. Μανιαδάκης, ποὺ τόνομά του συνδέθηκε μὲ τὶς πιὸ ἔνδοξες σελίδες τῆς νεώτερης Ἑλληνικῆς ἱστορίας, ὁ ἡρωϊκὸς βουλευτὴς Κύπρου κ. Σάββας Λουϊζίδης, ποὺ ἀντιπροσωπεύει γιὰ τὴ χώρα μας τὴν πιὸ ζεστή, ἀγωνιστικὴ ἐλπίδα, τὴν ἐλπίδα τῆς Ἑλληνικῆς Κύπρου μας, ὁ βουλευτὴς κ. Μ. Γλύκας, ποὺ τιμᾷ τὸ Ἀστυνομικὸ Σῶμα στὸ Ἑλληνικὸ Κοινοβούλιο, πόσες ἄλλες ἐκλεκτὲς προσωπικότητες τῆς πρωτευούσης, ποὺ σπεύδουν πάντα νὰ βρεθοῦν ἀνάμεσά μας, γιατὶ μᾶς ἀγαπᾶνε καὶ γιατὶ ξέρουν καλὰ ὅτι κι' ἐμεῖς τοὺς ἀγαπᾶμε πολύ...

Ἡ παρουσία κοντά μας τοῦ λατρευτοῦ μας Ἀρχηγοῦ, τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ μὲ τὴν πιὸ πλούσια ἀστυνομικὴ δράση, ποὺ ἀγάπησε τὸ Ἀστυνομικὸ Σῶμα πιὸ πολὺ ἀπὸ κάθε τί ἄλλο στὴ ζωή, καὶ ποὺ πάντα στάθηκε στοργικὸς φίλος τῶν ὑπὸ τὰς διαταγάς του ὑπαλλήλων, ἡ παρουσία λοιπόν, ἡ ὁλοφώτεινη καὶ ὁλόλαμπρη παρουσία τοῦ Ἀρχηγοῦ μας κ. Νικολάου Κόκκινου, ἔδωσε μιὰ ἀνυπέρβλητη αἴγλη στὴ γιορτινή μας συγκέντρωση καὶ τῆς πρόστεσε μιὰ μοναδικὴ ἀξία.

Ὑπὸ τὴν σκιὰν τῆς ἀψίδος.

Δίπλα του οἱ τέως Ἀρχηγοὶ κ.κ. Σπύρου καὶ Σαμπάνης, παληοὶ ἀγαπημένοι μας ἀξιωματικοὶ καὶ ἀγωνισταὶ γνώριμοι. Ὁ Δ/ντὴς τῆς Ἀσφαλείας Ἀθηνῶν, ὁ ἐκλεκτός μας Διευθυντὴς κ. Ρακιντζῆς, ποὺ ἀποτελεῖ στολίδι καὶ καύχημα γιὰ τὴν Ἀστυνομία, μὲ τοὺς ἄξιους συνεργάτες του κ.κ. Καραχάλιο καὶ Πουλικᾶκο μᾶς ἔκαναν τὴν μεγάλη τιμὴ νὰ προστεθοῦν στοὺς ὑψηλοὺς ἐπισκέπτες μας.

Ἀλλὰ καὶ οἱ Καθηγητὲς τῆς Σχολῆς, ὁ κ. Παπαζαχαρίου, ὁ κ. Σταύρου, ὁ κ. Καψάσκης, ὁ κ. Δεμερτζῆς, ὁ κ. Γλυκοφρίδης,ὁ κ. Πουλαντζᾶς, ὁ κ. Ἀργυρίου, ὁ κ. Ἀνδρεόπουλος καὶ τόσοι ἀκόμη πνευματικοὶ ἄνθρωποι διακρίθηκαν ἀνάμεσα στοὺς καλεσμένους.

Ὁ κ. Τζηρίτης, ὁ κ. Τσίπης, ὁ κ. Σπυρόπουλος, ὁ κ. Νούσιας καὶ πολλοὶ ἄλλοι Ἀστυν. Δ/νταὶ συνέθεσαν μιὰ εἰκόνα ἀνεκτίμητης ἀξίας καὶ ἐπισημότητος, ἐνῶ ἄλλοι ἐκλεκτοὶ ἐπισκέπται, φίλοι εἰλικρινεῖς τῆς Ἀστυνομίας καὶ βοηθοί της, ἀντιπροσώπευσαν μὲ συγκινητικὸ τρόπο τὶς τάξεις ὅλων τῶν καλῶν Ἑλλήνων, πάνω στοὺς ὁποίους στηρίζεται ὁλόκληρο τὸ κοινωνικὸ οἰκοδόμημα.

Ἐπισκέπται σὰν τὸν κ. Βασίλειο Ρόδη καὶ τὸν κ. Ἀλέκο Καλύβα δημιούργησαν μιὰ ἀτμόσφαιρα μεγαλόπρεπης ὁμορφιᾶς, μέσα στὴν ὁποίαν κυριαρχοῦσε ἡ Ἀξιοπρέπεια καὶ ἡ εὐγένεια.

Πόσος κόσμος!!! πόση κομψότης!!! πόσος πολιτισμός!!! πόση ὁμορφιὰ κυριάρχησε!!!

Νά, ἐκεῖ κάτω, σ' ἐκεῖνο τὸ τραπεζάκι... Εἶναι ὁ ἐκλεκτὸς Διευθυντὴς τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ Ἐνόπλων Δυνάμεων Ἑλλάδος καὶ ἐξαίρετος συνθέτης κ. Νικ. Φατσέας, ποὺ κάθε του τραγούδι εἶναι καὶ μιὰ μεγάλη-μεγάλη ἐπιτυχία, καὶ ποὺ εἶχε τὴν μεγάλη καλωσύνη νὰ τιμήσῃ τὴν γιορτή μας μαζὶ μὲ τὴν γλυκειὰ κι' εὐγενέστατη κυρία του.

Πόση ὀμορφιὰ τριγύρω!!! Ποιὸ ἄλλο πασχαλινὸ τραπέζι συγκέντρωσε τόσο ἐκλεκτὸ κόσμο;;;

Κυρίες κομψές, γλυκειὲς Μαντόνες...κορίτσια ὁλόδροσα, σωστὰ ἀγγελούδια... τίμιοι ἀγωνισταὶ τῆς ζωῆς, ἀπ' αὐτοὺς ποὺ βρίσκονται στ' ἀνώτατα ἀξιώματα τῆς πολιτείας... νεαροὶ χαριτωμένοι καὶ ζωηροὶ ποὺ ἔδωσαν ἕνα ὡραῖο τόνο στὴ γιορτή...

Ὅλες οἱ ἡλικίες ἔδωσαν τὸ παρόν. 'Ακόμα καὶ ὁ παιδόκοσμος, ποὺ μ' ἐπικεφαλῆς τὴν γλυκειὰ μικρούλα 'Αρχιμανδρίτου καὶ μέσα στὸν ὁποῖον ἔλαμπε ἡ χαριτωμένη κορούλα τοῦ κ. Πουλικάκου, ἐγέμισε τὴν αἴθουσα ζωὴ καὶ τὴ στόλισε...

Ἕνας κόσμος ὁλόκληρος πανάκριβης ἀξίας καὶ ὁμορφιᾶς, ποὺ τίμησε τὸ πασχαλινό μας τραπέζι, ἀπέδειξε μὲ τὸν πιὸ ὡραῖο τρόπο, πόσο πολὺ ἔχει ἀγαπηθῆ ἡ Σχολὴ καὶ πόσο ἐπιβλήθηκε στὴ συνείδηση τῶν ἐκλεκτῶν αὐτῶν ἐπισκεπτῶν μας, ὄχι σὰν μιὰ 'Αστυνομικὴ Ὑπηρεσία, ἀλλὰ σὰν ἕνα σωστὸ πνευματικὸ κέντρο ποὺ ἀκτινοβολεῖ.

Εὐχαριστοῦμε μὲ ὅλη μας τὴν καρδιὰ ὅλους αὐτοὺς τοὺς εὐγενικούς μας φίλους γιὰ τὴν παρουσία τους, καὶ τοὺς διαβεβαιώνουμε μὲ τὸν πιὸ ἐπίσημο τρόπο, ὅτι συνετέλεσαν κατὰ πολὺ στὴ μεγαλειώδη ἐπιτυχία τῆς φετεινῆς Πασχαλιάτικης γιορτῆς μας.

.....

Μιὰ ὀρχήστρα ἄμεμπτη, γλυκειά, τονισμένη ἄνοιξε τὸ γλέντι. Καὶ τὴν ἀποτελοῦσαν μονάχα ἀστυνομικοί, μὲ μαέστρο τὸν καλό μας φίλο 'Αρχιφύλακα κ. Μπουκουβάλα. Μιὰ ὀρχήστρα γεμάτη μὲ τοὺς Μακρῆ—Κοκμωτό, κλαρῖνο, τοὺς Μανιάτη—Τσάλα κορνέττα, τὸν 'Αδᾶμο, σαξόφωνο, τὸν Κοσκινᾶ τρομπόνι καὶ τὸν Γκότση τζάζ.

Στὸ πιάνο ἐμάγεψε κυριολεκτικὰ τοὺς ἀκροατές του ὁ περίφημος πιανίστας τοῦ ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ κ. Νῖκος Πιτσόλος, ὁ καλὸς αὐτὸς καὶ εἰλικρινὴς συνεργάτης μας ποὺ ξέρει καλὰ πόσο πολὺ τὸν ἀγαπᾶμε καὶ πόσο τὸν θαυμάζουμε.

Κι' ὕστερα οἱ καλλιτέχνες. Δὲν ἦταν τυχαῖοι τραγουδιστές. Ἦταν φίρμες τοῦ τραγουδιοῦ, ποὺ μεσουρανοῦν στὸ καλλιτεχνικὸ στερέωμα καὶ ποὺ ὅλως ἀνιδιοτελῶς καὶ μὲ συγκινητικὴ προθυμία σπεύδουν νὰ μᾶς ἐνισχύσουν ὅποτε τοὺς χρειαζόμαστε.

Ὁ Νᾶσος Πατέτσος, ὁ μοναδικὸς Ἕλληνας κανσονετίστας, ὁ τραγουδιστὴς μὲ τὴ βελούδινη φωνή, ὁ καλός μου αὐτὸς φίλος ποὺ γοήτεψε μὲ τὸ τραγούδι του... τὸ ὀνομαστὸ καλλιτεχνικὸ ζευγάρι Καρανικόλας—Ζοζεφίνα, ποὺ θριαμβεύει στὸ Θέατρο καὶ στὸ ραδιόφωνο καὶ ποὺ καταχειροκροτήθηκε θερμά... ἡ γλυκειὰ κι' ἐκφραστικὴ 'Ελίζα Μαρέλλη, μὲ τὴν σεμνὴ χάρη της καὶ τὴν ἀσύγκριτη τέχνη της, ποὺ σκόρπισε ἀληθινὴ εὐτυχία μὲ τὴ φωνή της...ἡ ἀσύγκριτη 'Εβελίνα, ποὺ συγκίνησε εἰλικρινὰ μὲ τὴν ὀμορφιὰ τοῦ τραγουδιοῦ της... ἡ μπριόζα καὶ ἐκκρηκτικὴ βεντέττα Τούλα 'Αθηναίου ποὺ προκάλεσε ἀληθινὴ ἐπανάσταση χειροκροτημάτων...τὸ περίφημο ντουέττο 'Ιάσων—Νικηφόρος, ποὺ συμπλήρωσε μὲ ἀσύγκριτη χάρη τὸ γιορταστικὸ κέφι μὲ μελλῳδικὰ τραγούδια... ὁ εὐγενικὸς κ. Δεναξᾶς ποὺ ἐνθουσίασε μὲ τὶς ἀπαγγελίες τους... ἡ χαριτωμένη μικρούλα 'Αλέκα Τσόχα, ποὺ ξετρέλλανε τοὺς πάντας μὲ τὰ σπαρταριστὰ ποιηματάκια της... ἡ εὐγενεστάτη Κα Βελόκα, ποὺ χόρεψε κοζάκικους χορούς, μὲ ἀπαράμιλλη Τέχνη... ὁ Τᾶσσος ὁ Γκότσης, τὸ καλόκαρδο αὐτὸ παλληκάρι μὲ τὶς ἄφθαστες μιμήσεις του...καὶ τόσοι ἄλλοι ἐκλεκτοὶ ἐπαγγελματίες καὶ ἐρασιτέχνες καλλιτέχνες ἔφτειαξαν μιὰ ἀτμόσφαιρα πραγματικοῦ πανζουρλισμοῦ κεφιοῦ καὶ ἄφησαν διαλεχτὲς ἀναμνήσεις...Τοὺς ὑποσχόμαστε ὅτι πάντα θὰ τοὺς θυμώμαστε μὲ ξεχωριστὴ συγκίνηση...

.....

Τὸ χορὸ ἄνοιξε ὁ Διευθυντής μας, μὲ τοὺς 'Αξιωματικοὺς τῆς Σχολῆς, καὶ ἡ γλυκειά, ἡ χριστιανή, ἡ καλόκαρδη, ἡ τόσο ἁπλῆ καὶ καταδεχτικὴ Κυρία 'Αρχιμανδρίτη, ποὺ συμπληρώνει τὸν Διευθυντή μας τόσο ταιριαστά, ὥστε λὲς κι' ἔχει

πλαστῆ ἀκριβῶς μονάχα ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλον. Ζοῦνε κι' οἱ δυὸ γιὰ ὅ,τι πιὸ εὐγενικὸ καὶ ὄμορφο ὑπάρχει στὴ ζωή... γιὰ τοὺς φτωχούς, γιὰ τοὺς δυστυχισμένους, γιὰ ὅσους ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ βοήθεια καὶ προστασία...

Ἐκλεκτοὶ χορευτικοὶ ρυθμοί, ἕνωσαν σὲ δεκάδες ἀμέτρητες τὰ χορευτικὰ ζευγάρια στὴ μέση τῆς αἴθουσας... Ὅλοι σφιχταγγαλιασμένοι εἶχαν παραδοθῆ ὁλότελα στῆς μουσικῆς τοὺς ρωμαντικοὺς ἤχους, κι' ὅλα ἔμοιαζαν ἐκείνη τὴ στιγμὴ σὰν μιὰ ἐπιτυχημένη σκηνή, ἀπὸ πλούσιο, χορευτικό, κινηματογραφικὸ ἔργο...

Ταγκό... βάλς... φόξ... μάμπο... σουΐγκ...σὲ μιὰ γρήγορη ἐναλλαγή, δὲν σ' ἄφηναν οὔτε στιγμὴ νὰ μελαγχολήσῃς... Μονάχα χαιρόσουνα, χόρευες, τραγουδοῦσες, γελοῦσες...!!!

Τὸ κέφι στρογγυλοκάθισε γιὰ καλὰ σὲ κάθε καρδιὰ καὶ σκόρπισε παντοῦ μιὰν ἀπερίγραπτη, παντοδύναμη, τρελλή, ἀλησμόνητη εὐτυχία...

Αὐθόρμητες καλλιτεχνικὲς ἐκδηλώσεις, χοροί, τραγούδια, γέλια, ἀστεῖα, φωνὲς ἀντηχοῦσαν μέχρι ἀργὰ τὸ βράδυ μέσα στὴ Σχολή, κι' ἔκαναν πολλοὺς νὰ παραξενευτοῦν πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ ὑπάρχῃ τόσο πλούσιο, εὐγενικὸ κι' ἀστείρευτο κέφι μέσα σ' αὐτὴν τὴν Ἀστυνομικὴ Ὑπηρεσία, ποὺ χρόνια καὶ χρόνια τώρα, μὲ θρησκευτικὴ προσήλωση στὸν Ἀστυνομικὸ Κανονισμὸ παραδίδει στὴν Κοινωνία ὁλοένα καινούργιο ἀστυνομικὸ αἷμα, γιὰ νὰ συνεχίσῃ τὴν ἔνδοξη παράδοση τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος.

Ὅσο γιὰ τοὺς μεζέδες ἦταν ἄφθονοι, πλουσιώτατοι, ἀνεξάντλητοι. Μεζέδες χορταστικοί, καλὸ κρασί, παγωμένες μπῦρες, καφέδες, σόδες, γλυκά...

Οἱ σερβιτόροι πάντα πηγαινοερχόντουσταν, ἔφερναν ὅλο ἔφερναν. Δὲν σταμάτησαν μέχρι ποὺ ἔληξε ἡ γιορτή.

Τὸ γλέντι συνεχίστηκε μέχρι πολὺ ἀργὰ τὸ βράδυ. Κανεὶς δὲν ἔμεινε δυσαρεστημένος. Κανεὶς δὲν ἔμεινε σιωπηλός...Ἡ ἐπιτυχία τῆς ἐφετεινῆς πασχαλινῆς γιορτῆς τῆς Σχολῆς ἦταν μοναδική. Καὶ γράφτηκε μὲ ὁλόχρυσα γράμματα στὴ μεγάλη καλλιτεχνικὴ παράδοση της, σὰν μιὰ ὑπέροχη σελίδα...

....

Καλοί μου φίλοι θἄθελα τώρα νὰ σᾶς περιγράψω μερικὰ χαριτωμένα στιγμιότυπα ἀπὸ τὸ πασχαλινὸ τραπέζι μας, ὥστε νὰ γίνῃ ἐτούτη ἡ γιορτινὴ ἀνταπόκριση πλήρης—ὅπως μοῦ ζητᾶτε κάθε τόσο καὶ λιγάκι μὲ τὰ γράμματά σας.

Ὅμως, ἀγαπημένοι μου, συγχωρέστε με, σᾶς παρακαλῶ. Δὲν μπορῶ, δὲν εἶμαι σὲ θέση. Ἄνθρωπος εἶμαι κι' ἐγώ. Κι' ἐδῶ ποὺ τὰ λέμε (μεταξύ μας ὅμως) εἶμαι λιγάκι ζαλισμένος, μὰ κι' εὐτυχισμένος μαζί. Θέλω τώρα νὰ ξαπλώσω στὸ κρεβάτι καὶ μὲ τὴ βοήθεια τῆς ἁπαλῆς μουσικῆς ποὺ ἀκούγεται ἀπὸ τὸ ραδιόφωνο νὰ ξαναζήσω ἕνα-ἕνα τὸ κάθε λεπτὸ ποὺ ἔζησα στὴ Σχολή, σήμερα.

Γι' αὐτὸ θὰ κλείσω τὶς σημειώσεις μου ἐδῶ. Θέλω ὅμως πρὶν σᾶς καληνυχτίσω νὰ σᾶς πῶ ὅτι χάσατε ὅσοι δὲν ἤρθατε στὴ γιορτή μας. Θὰ μένατε ὄχι ἁπλῶς εὐτυχισμένοι, ἀλλὰ κάτι πολὺ-πολὺ πάρα πάνω. Καὶ τότε θὰ καταλαβαίνατε τί ἀκριβῶς εἶναι ἐκεῖνο τὸ πρᾶγμα ποὺ μ' ἐμπνέει κάθε τόσο καὶ λιγάκι ὥστε νὰ μοῦ λέτε ὅτι τὰ γράφω ὄμορφα.Τὰ γράφω ὄμορφα, γιατὶ ἔχω γιὰ Δάσκαλό μου ἕναν πολὺ-πολὺ ὄμορφο ἄνθρωπο... Δὲν συμφωνεῖτε; Ἄντε, γειά σας λοιπὸν φίλοι μου. Σᾶς εὐχαριστῶ ποὺ μὲ διαβάσατε καὶ στὸ ἄλλο περιοδικὸ θὰ τὰ ξαναποῦμε πάλι. Ὡς τότε Χρόνια Πολλὰ καὶ κάθε εὐτυχία. Μὲ ὅλη μου τὴν ἀγάπη καὶ τὴ φιλία.

ΕΝΑΣ ΔΟΚΙΜΟΣ ΑΡΧΙΦΥΛΑΚΑΣ
(Σ. Κ. Π.)

ΕΙΔΗΣΕΙΣ & ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ

ΜΕΤΑΒΟΛΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

—Κατόπιν ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑφυπουργοῦ Ἐσωτερικῶν ἐτοποθετήθη ὁριστικῶς ὡς Δ/ντὴς Ἀστυνομίας εἰς τὴν παρὰ τῷ Ὑπουργείῳ Ἐσωτερικῶν Γεν. Δ/νσιν Ἀστυνομίας Πόλεων, ὁ Ἀστυν. Δ/ντὴς Α΄ κ. Κόλλιας Δημήτριος.

—Ἀπελύθησαν τοῦ Ἀστυν. Σώματος διὰ λόγους πειθαρχίας οἱ ἀστυφ/κες: Λαπάντης Μηνέτος, Λάμπρος Ἀριστείδης καὶ Ἀντωνάκος Κυριᾶκος.

— Παρητήθησαν τοῦ Ἀστυν. Σώματος οἱ ἀστυφ/κες Βαντᾶς Ἰωάννης καὶ Τριανταφύλλης Ἀθανάσιος.

***

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑΙ ΣΧΟΛΑΙ

Τὴν 8ην Μαΐου 1956 ἐξῆλθον τῆς Ἀστυνομικῆς Σχολῆς κατόπιν ἐξαμήνου εὐδοκίμου φοιτήσεως 239 νέοι μαθητευόμενοι ἀστυφύλακες τοὺς ὁποίους ὁ Διοικητὴς τῆς Σχολῆς προσεφώνησεν ὡς ἑξῆς:

«Νέοι Ἀστυφύλακες

«Τὶς μέρες αὐτές, ποὺ γιορτάζει ὁλόκληρος ἡ Χριστιανοσύνη τὴν Ἀνάστασι » τοῦ Χριστοῦ, μέσα σὲ μιὰ ἀτμόσφαιρα χαρᾶς καὶ ἀγάπης, δώσατε τὸν ὅρκον τοῦ » Ἀστυνομικοῦ.

«Ἔτσι, ξεκινᾶτε γιὰ νὰ ἀσκήσετε τὰ καθήκοντά σας ὡς ὑπάλληλοι τοῦ Κρά» τους καὶ τῆς κοινωνίας μας, ὡπλισμένοι μὲ τὴν δύναμι τῆς ἀγάπης πρὸς τὸν ἄν» θρωπον, τῆς ἄδολης καὶ τῆς παντοδύναμης ἀγάπης, ποὺ τὴν ἀπέδειξε ὁ Ἰησοῦς » ὅταν ἀντιμετώπιζε τὴν ὑποκρισία, τὸ φθόνο, τὸ μῖσος, τὴν κακία καὶ τὸ ἔγκλημα » τοῦ ἀνθρώπου, ποὺ τὸν ἀνέβασε πάνω στὸ Σταυρὸ τοῦ μαρτυρίου του.

«Μὲ ὁδηγὸ αὐτὴ τὴν ἀγάπη, ὀφείλετε ν' ἀσκήσετε τὸ λειτούργημά σας, τὸ » λειτούργημα τοῦ Ἀστυνομικοῦ.

«Ἡ Ἀστυνομικὴ Σχολὴ ἐκοπίασε νὰ διδάξῃ πρῶτα-πρῶτα σὲ σᾶς τοὺς ἴ» διους, τὴν τάξι καὶ τὴν ἐμπιστοσύνη στὰ Ἑλληνοχριστιανικὰ ἰδανικά, ἀπὸ τὰ » ὁποῖα πηγάζουν οἱ Νόμοι τῆς Πατρίδος μας, ὥστε νὰ μπορέσετε καὶ σεῖς νὰ τοὺς » ἐφαρμόσετε μὲ ὁδηγὸ τὴν ἀγάπη, τὸ δίκαιο, τὴν πειθώ, τὴν ἀμεροληψία πρὸς » ὅλους, τὴν ἐπιείκεια ὅπου ἐπιβάλλεται, τὸ σεβασμὸ τῶν ἀνθρωπίνων δικαιω» μάτων, τὴ θυσία τέλος. Τὴ θυσία καὶ τῆς ζωῆς σας ἀκόμη, ὅπως ἔκαμε ὁ Χρι» στός, γιὰ νὰ διαφυλάξετε ἀπὸ κάθε προσβολὴ τὰ πολυτιμώτερα ἀγαθὰ τοῦ πο» λίτου, δηλαδὴ τὴ ζωή, τὴν τιμὴ καὶ τὴν περιουσία του, καὶ γιὰ νὰ ἐμποδίσετε » τὸν ὕπουλο κοινωνικὸ ἐχθρό, τὸν κομμουνισμό, νὰ καταλύσῃ, ὅπως ἐπεχεί» ρισε ἐπανειλημμένως νὰ κάνῃ, τὰ αἰώνια ἰδανικὰ τῆς Ἑλληνικῆς Φυλῆς καὶ τῆς » Χριστιανικῆς Θρησκείας, μὲ τὰ ὁποῖα φωτίζεται ἀνέκαθεν ἡ ἀνθρωπότης.

«Γιὰ τὰ ἰδανικὰ αὐτὰ ἑκατοντάδες παλαιότεροι συνάδελφοί σας ἐθυσιάσθησαν, » προτάσσοντας τὴν ἀδάμαστη θέλησί τους καὶ χύνοντας τὸ ἅλικο αἷμά τους. Ἡ » μνήμη τῶν μαρτύρων καὶ τῶν ἡρώων αὐτῶν Ἀστυνομικῶν, πρέπει νὰ σᾶς συνο» δεύῃ πάντοτε καὶ νὰ σᾶς ἐμπνέῃ τὴν ἀγάπη πρὸς τοὺς συνανθρώπους σας καὶ » πρὸς τὴν πατρίδα.

«Ἐὰν κανεὶς ἀπὸ σᾶς δὲν θελήσῃ ἢ δὲν ἠμπορέσῃ ν' ἀνταποκριθῇ στὶς ἀπαι» τήσεις αὐτὲς τῆς Ἀστυνομίας, ποὺ εἶναι ἀπαιτήσεις καὶ τῆς κοινωνίας μας, δὲν » θὰ εἶναι ἄξιος νὰ παραμείνῃ στὸ Ἀστυνομικὸ Σῶμα καὶ θὰ ὑποχρεωθῇ νὰ κατα» θέσῃ τὴν ἐξουσία ποὺ σήμερα ἔλαβε ἀπὸ τὴν Πολιτεία, καὶ ν' ἀποβάλῃ τὴν τίμια » στολὴ τοῦ Ἀστυνομικοῦ.

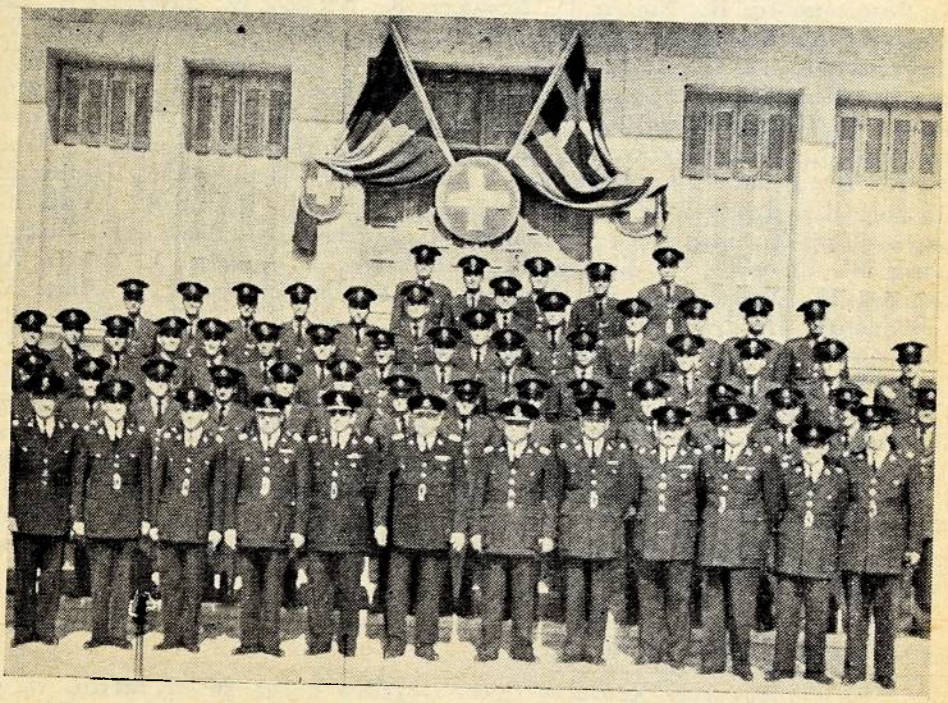
«Ἡ ζωή σας στὴν Ἀστυνομία καὶ στὴν Κοινωνία πρέπει νὰ περνᾷ μὲ ἁπλό-
» τητα, νὰ εἶναι καθάρια σὰν τὸ κρύσταλλο, νὰ εἶναι ποτισμένη μὲ ἀνθρωπισμό,
» νὰ ἐμπνέῃ τὴν πίστι καὶ τὴν ἐμπιστοσύνη στὸν καθένα ποὺ θὰ σᾶς πλησιάζῃ, νὰ
» ἀκτινοβολῇ πολιτισμό, νὰ σᾶς δίνῃ τέλος τὴν ἱκανοποίησι ὅτι κάτι προσφαίρετε
» καὶ σεῖς στὸ τεράστιο κοινωνικὸ οἰκοδόμημα, ὅσο μικροὶ κι' ἂν εἴσθε.

«Μὲ τὶς συμβουλὲς αὐτὲς καὶ μὲ τὶς θερμότερες εὐχές μας, γιὰ τὴν ἐπιτυχία
» καὶ τὴν πρόοδό σας, σᾶς προπέμπουμε στὴν νέα σας ὑπηρεσία καὶ σᾶς προσκα-
» λοῦμε ν' ἀναφωνήσετε.

Ζήτω ὁ Βασιλεὺς
Ζήτω ἡ Ἀστυνομία Πόλεων».

Οἱ ἐξελθόντες τῆς Σχολῆς εἶναι οἱ κάτωθι:

Ἀγγέλου Δ., Ἀγοριανίτης Γ., Ἀδὰμ Β., Ἀδαμόπουλος Χρ., Ἀθανασίου ἢ Κατσιλιέρης Δ., Ἀλεξόπουλος Α., Ἀναγνώστου ἢ Ἀναγνωστόπουλος Α., Ἀναστασίου Σ., Ἀναστασόπουλος Κ., Ἀνδρικόπουλος Δ., Ἄνθης Σπ., Ἀντώνενας Β.

Οἱ ὁρκισθέντες νέοι ἀστυφύλακες μετὰ τοῦ Διοικητοῦ τῆς Σχολῆς καὶ τῶν Ἀξ/κῶν αὐτῆς

Ἀντωνίου Λ., Ἀντωνόπουλος Ε., Ἀντωνόπουλος Ι., Ἀνυφαντάκης Ι., Ἀποστολᾶτος Π., Ἀρβανίτης Φ., Ἀργυρόπουλος Λ., Ἀρκαδινὸς Π., Βαλλίδης Γ., Βαμβακᾶς Α., Βασιλείου Γ., Βαχαρέλης Α., Γεωργακόπουλος Ν., Γεωργιόπουλος Π., Γιαλελῆς Β., Γιαλούρης Γ., Γιαννακόπουλος ἢ Δημητρόπουλος Π., Γιαννοῦτσος Λ., Γκότσης Β., Γκούρλας Ι., Γλογοβίτης Δ., Γραμμένος Χρ., Γρηγορίου Ι., Γῶγος Α., Δαλιάνης Π., Δέμης Σπ., Δεφίγγος Γ., Διαμαντάκος Χ., Ζαφειρόπουλος Ζ., Ζέρβας Π., Ζησιμόπουλος Γ., Ἠλιόπουλος Χ., Θεοδωρόπουλος Ν., Θεοδώρου Ε., Καβούρης Π., Καθαρόπουλος Δ., Καλαθᾶς Κ., Καλαϊτζίδης Θ., Καλαντζόπουλος Χαρ., Καλαρᾶς Ε., Καλογεράκης Ε., Καλοειδᾶς Μ., Καλλιανιώτης Π., Καλλίχωρος Ι.,

Καλποῦζος Γ., Καλφακάκος Δ., Κανταρτζῆς Γ., Καραβᾶς Π., Καράμπινας Θ., Καραχάλιος Ν., Καραχάλιος Μ., Καρκάνης Δ., Καρμόγιαννης Α., Καρπέτας Ι., Καρύδης Ε. ἢ Σπ., Κασόλας Λ., Κατῆς Ι., Καστανᾶς Ε., Κατσαρὸς Σ., Κατσίκας Α., Κέκος Ι., Κισσούδης Ι., Κόκορης Ι., Κόλλιας Γ., Κολοβὸς Κ., Κολώνιας Α., Κονιάκος Κ., Κοντογιάννης Α., Κοντοδῆμος Δ., Κοντοστᾶνος Ν., Κούβελας Α., Κουγιτέας Κ., Κουλούρης Α., Κουμούσης Α., Κουρεντῆς Λ., Κουρμούκης Μ., Κουτέλας Ε., Κουτουλάκης Δ., Κούτρας Ν., Κουτσολέλος Γ., Κρανιώτης Θ., Κροκίδης Α., Κυροδῆμος Β., Κωνσταντινίδης Ι., Κωτούλας Δ., Κώτσης Σ., Κωτσόβολος Α., Λάμπου Λ., Λάμπρου Λ., Λεκάκος Κ., Λευθεριώτης Π., Λιμαντζάκης Ε., Λόζος Α., Λουκᾶς Σ., Λουλαδάκης Μ., Λουμάνης Σ., Λουρίδας Γ., Μακρῆς Γ., Μάμαλος Π., Μανουσάκης Θ., Μανώλης Κ., Μαργαρίτης Χ., Μαρῖνος Χ., Μαρκαντὲς Π., Μαρκομιχάλης Β., Μασούρας Θ., Μαχαίρας Β., Μέλεγος Φ., Μεσαρχάκης Δ., Μηχιώτης Κ., Μῖχος Χ., Μπαλωμένος Γ., Μπαλωμένος Δ., Μπερκῆς Ι., Μπολοβίνης Ν., Μπουζαλᾶς Λ., Μπουλιώτης Κ., Μπρεζετὸς Ν., Μυλωνάκης Π., Νακάκης Π., Νέζος Ν., Νικάκης Π., Νικητόπουλος Ι., Νικολακόπουλος Η., Νικολακόπουλος Χ., Νικολόπουλος Κ., Νιώρας Γ., Νταλάκας Κ., Ντζῶρος Θ., Ξανάλατος Α., Ξενοκώστας Δ., Ξενοκώστας Ε., Ξιφαρᾶς Δ., Παγκράτης Ι., Παναγιωτόπουλος Ν., Παναγιωτόπουλος Π., Παναγόπουλος Χ., Παξινὸς Γ., Παπαδάκης Γ., Παπαδήμας Κ., Παπαδόπουλος Α., Παπαδόπουλος Δ., Παπαδόπουλος Ν., Παπαθανασόπουλος Ι., Παπακωνσταντίνου Θ., Παπανικολάου Γ., Παπασταματίου Κ., Παπαστεφάνου Ι., Παπατζανάκης Γ., Παπαχρήστου Κ., Παρασκευόπουλος Ε., Παφίλης Κ., Περιβολιώτης Γ., Περούλιας Ν., Πετράκης Σ., Πετράκος Μ., Πλέσσας Σ., Πούλιος Κ., Προβατάρης Κ., Ραβάνης Α., Ρίγγας Π., Ρόκκος Α., Σαγιᾶς Κ., Σαμαρτζίδης Σ., Σιαμπάνης Α., Σιδηρᾶς Κ., Σινόπουλος Π., Σιούλας Γ., Σκαρβελάκης Μ., Σκαφίδας Ν., Σκίτσας Κ., Σκλαβενίτης Δ., Σκόνδρας Ι., Σκούρας Α., Σκούρας Η., Σπυρόπουλος Κ., Σπυρόπουλος Σ., Σπυρόπουλος Χ., Σταθάκος Δ., Σταθόπουλος Β., Σταθουλόπουλος Λ., Σταματογιαννόπουλος Ι., Σταυρόπουλος Β., Σταυρόπουλος Κ., Σταυρορράβδης Α., Σταφυλᾶς Ν., Στεργίου Π., Στεφανῆς Κ., Στεφανῆς Λ., Στέφος Ι., Στρᾶτος Κ., Στυλιανακάκης Ν., Σφυρῆς Ν., Σχοινᾶς Ι., Ταλαμάγκας Θ., Τζάϊδας Π., Τηλιγάδας Α., Τιγγινάγκας Α., Τομαρᾶς Ε., Τοπτσῆς Μ., Τουλιᾶτος Ι., Τριανταφυλλόπουλος Α., Τσάμης Α., Τσαπρούνης Ε., Τσιατούρας Α., Τσιβελεκίδης Θ., Τσιμέκας Α., Τσιμπούκης Β., Τσιτούρας Α., Τσιφτσῆς Α., Τσιῶκος Α., Ὑφαντῆς Α., Φαναριώτης Σ., Φλέγκας Α., Φραντζῆς Ν., Φύκας Π., Φωτεινάκης Δ., Φώτου Γ., Χατζημιχάλης Χ., Χαλατσᾶς Ι., Χανδρινὸς Κ., Χάντούμης Β., Χατζηχρήστου Δ., Χειμάρας Γ., Χολέβας Κ., Χρηστάκης Κ., καὶ Χριστοδουλόπουλος Χρ.

***

ΕΥΧΑΙ ΕΙΣ ΕΟΡΤΑΖΟΝΤΑΣ

Τὰ «Ἀστυνομικὰ Χρονικὰ» εὔχονται χρόνια πολλὰ ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τῆς ὀνομαστικῆς του ἑορτῆς, εἰς τὸν Ἀστυνομικὸν Διευθυντὴν Β΄ κ. Θωμᾶν Νούσιαν.

***

ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΑΙ ΕΚΠΟΜΠΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

Ἐξακολουθοῦν νὰ φτάνουν κατὰ δεκάδες συγχαρητήρια γράμματα στὸ Τμῆμα Πνευματικῆς Ἀγωγῆς τῆς Ἀστυνομικῆς Σχολῆς γιὰ τὰ ραδιοφωνικὰ προγράμματα τῆς Ἀστυνομίας γιὰ τὰ ὁποῖα ἀκούγονται ἀπὸ παντοῦ τὰ πιὸ κολακευτικὰ σχόλια τοῦ κοινοῦ. Χαρακτηριστικὸ εἶναι τὸ γράμμα ποὺ παραθέτουμε πάρα κάτω τῆς εὐγενεστάτης κυρίας Εἰρήνης Κων. Καρβούνη, τακτικῆς ἀκροατρίας τῶν ἐκπομπῶν μας:

Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῆς Πνευματικῆς Ἀγωγῆς

Ἐὰν ἐπρόκειτο νὰ δοθῇ κάποιος διαγωνισμὸς διὰ τὴν ἀνακήρυξιν τῆς καλλι-

τέρας ἐκπομπῆς τῶν Σωμάτων Στρατοῦ, 100% τὴν πρώτην θέσιν θὰ εἶχε τὸ εὐγενὲς Σῶμα τῆς 'Αστυνομίας. Εἶναι ὁ φύλαξ ἄγγελος τῆς εὐημερίας τῆς κοινωνίας. Εἶναι ὁ στρατιώτης ποὺ μάχεται στὸν πόλεμο, μὰ καὶ στὴν εἰρήνη. Εἶναι φτωχὰ τὰ ἀνθρώπινα λόγια διὰ νὰ ἐξυμνήσῃ κανεὶς τὸ ἐκπολιτιστικὸ ἔργο τῆς 'Αστυνομίας. Ἐπόμενον λοιπὸν ἦτο νὰ ἔχῃ καὶ ἀνταξίαν ἐκπομπὴν στὸν Σταθμὸν τῶν 'Ενόπλων Δυνάμεων.

Σεμνὴ σὲ ὅλα της ἡ 'Αστυνομία μᾶς προσφέρει τὸ ἡμίωρό της κάθε ἑβδομάδα, σὰν ἀνάπαυλα ἀπὸ τοὺς μόχθους τῆς ζωῆς, σὰν διαβεβαίωσι ὅτι ὑπάρχει στὸ πλάϊ μας ἕνας φίλος ποὺ θὰ εἶναι πάντα συμπαραστάτης μας στὶς χαρὲς καὶ στὶς λύπες μας. 'Αξίζει γι' αὐτὸ κάθε ἐμπιστοσύνη.

'Αλήθεια τί νὰ πρωτοεπαινέσουμε στὴν εὐγενικὴ αὐτὴ καλλιτεχνικὴ προσφορὰ τῆς 'Αστυνομίας μας; Πλὴν τοῦ ψυχαγωγικοῦ μέρους της ἐξέχουσαν θέσιν ἔχουν αἱ παραινέσεις καὶ συμβουλαί. Πολὺ διαφωτιστικαὶ καὶ ἀληθεῖς. Ἡ κορωνὶς ὅμως τῆς ὁλοκληρωμένης ἐπιτυχίας εἶναι—μὰ πιὸ ἄλλο;—τὸ ἡμερολόγιον «'Αγαπᾶτε ἀλλήλους». Εἶναι πραγματικὸ ἀριστούργημα. Χίλιους ἐπαίνους σ' ἐκείνην τὴν ψυχὴν ποὺ τὸ γράφει ('Αλήθεια! Ἔχω μιὰ ἀπορία. Τὸ γράφει ἀποκλειστικῶς γιὰ τὴν ἐκπομπὴν ἢ κρατᾷ ἡμερολόγιο καὶ εὐγενῶς προσφερθεὶς παραθέτει σελίδες του; Πάντως ὅπως κι' ἂν ἔχῃ εὖγε του!). Διαγράφεται ὁλοφώτεινα ὁ πλούσιος ὁ ψυχικός του κόσμος. Εἶναι μιὰ πολὺ εὐγενικὴ ὕπαρξις. Εἶναι τὸ ἐνσάρκωμα ὅ,τι πιὸ εὐγενοῦς, ἀληθοῦς καὶ 'Ωραίου ὑπάρχει. Εἶναι ἕνας νικητὴς τῆς ζωῆς. 'Αλλά, παρασύρθηκα... Γι' αὐτὸ πάλι ἐσεῖς εἶσθε ἡ ὡραία αἰτία ἀφοῦ τὸ Σῶμα τῆς 'Αστυνομίας κλείνει στὴν ψυχή της τέτοια ἀγνὰ στελέχη καὶ ἀφανεῖς ἥρωας τοῦ «'Αγαπᾶτε ἀλλήλους».

Θὰ μὲ ὑποχρεώσετε ἐὰν συγχαρῆτε τοὺς ἰθύνοντας τὸ Τμῆμα Πνευματικῆς 'Αγωγῆς, καὶ τοὺς ὀργανωτὰς τῆς ραδιοφωνικῆς ἐκπομπῆς, ὡς καὶ τὸν συντάσσοντα τὸ ἀστυνομικὸν ἡμερολόγιον.

'Ως ἀντίδωρον τῶν πρὸς ἡμᾶς ποικίλων εὐεργεσιῶν τοῦ Σώματος τούτου, κι' ἐγὼ ὡς μητέρα καὶ δὴ 'Ελληνὶς προσφέρω εἰς τὴν φωνήν του τὴν μεγαλυτέραν μου κόρην ἀρωγὸν στὰς κλίσεις του διὰ διαφόρους ἐράνους κλπ.

Κλείνω τὴν παροῦσαν μου, μὲ τὸν ἀπεριόριστον θαυμασμόν μου πρὸς τὸ Σῶμα αὐτὸ τῆς 'Ασφαλείας.

Μετ' εὐχαριστιῶν
Εἰρήνη Κων. Καρβούνη

*

—Ρωμαντική, πλούσια σὲ τραγούδια καὶ κέφι, ἡ ἐκπομπὴ τῆς 18-4-1956 ἐγοήτευσε πραγματικὰ τοὺς ἀκροατάς της καὶ προκάλεσε τὰ πιὸ ἐνθουσιώδη σχόλιά τους.

Τὰ καθιερωμένα πιά, ἀνάμεσα σὲ ὄμορφα τραγούδια, μουσικὰ σκιτσάκια μὲ συμβουλὲς καὶ ὑποδείξεις πρὸς τὸ κοινό, πάνω σὲ ἀστυνομικὰ καὶ κοινωνικὰ ζητήματα, σ' αὐτὴν τὴν ἐκπομπὴ ξεπέρασαν κάθε προηγούμενη ἐπιτυχία.

Στὸ πρόγραμμα αὐτὸ μεταδόθηκε, μὲ μουσικὴ ὑπόκρουση ἐκλεκτῆς μουσικῆς, καὶ διδακτικὸ ἀπόσπασμα ἀπὸ τὸ ἡμερολόγιο τῆς 'Αστυνομίας, μὲ τίτλο «Ἵνα ἀγαπᾶτε ἀλλήλους» γραμμένο ἀπὸ τὸν Δοκ. 'Αρχ/κα Σπῦρο Πηλό.

*

– Στὸ ἴδιο στύλ, ἀλλὰ μὲ μοντέρνα τραγούδια καὶ γρήγορους σκοποὺς τὸ πρόγραμμα τῆς 25-4-56, ἄφησε ἐπίσης ἐκλεκτὲς ἀναμνήσεις καὶ ἐνθουσίασε.

'Αφιερωμένο στοὺς νέους, ἀπετέλεσε ἕνα εὐχάριστο, ἁρμονικὸ σύνολο μέσα στὸ ὁποῖο κυριαρχοῦσε τὸ λεπτὸ γοῦστο.

Στὸ πρόγραμμα αὐτό, στὸ ὁποῖο μεταδόθηκαν καὶ ποικίλες συμβουλὲς πρὸς τοὺς νέους, μεταδόθηκεν ἐπίσης καὶ ἕνα διδακτικό, λογοτεχνικὸ ἀπόσπασμα ἀπὸ τὸ περιοδικὸ «**'Αστυνομικὰ Χρονικὰ**» μὲ τίτλο «Οἱ γονεῖς κι' ἐμεῖς» γραμμένο ἀπὸ τὸν Δοκ. Ὑπαστυνόμο κ. 'Ιωάννη Ράϊκο, τὸ ὁποῖο εὐχαρίστησε ξεχωριστά.

(Κείμενα ἐπιμέλεια, ραδιοσκηνοθεσία, τεχνικὴ ἐπίβλεψις: Τμήματος Πνευματικῆς 'Αγωγῆς 'Αστυνομικῆς Σχολῆς. Τεχνικὴ ἐπεξεργασία Γιάννη Πορετσάνου. Συμμετέχει πάντα ὁ Γιῶργος Ντούμας καὶ ὁ Μίμης Φραγκιουδάκης).

Κάθε Τετάρτη καὶ ὥραν 7,30—8 μ.μ. ὁ Κεντρικὸς Ραδιοφωνικὸς Σταθμὸς τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων μεταδίδει τὴν ἡμίωρον καθοδηγητικὴν καὶ μουσικὴν ἐκπομπὴν τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων.

Ἡ ἐκπομπὴ τῆς Αστυνομίας Πόλεων ἀπέσπασε τὸν γενικὸν θαυμασμὸν καὶ ἐπεβλήθη χάρις εἰς τὸ πλούσιον λογοτεχνικόν, μουσικὸν καὶ μορφωτικὸν περιεχόμενόν της.

Πρέπει νὰ τὴν παρακολουθῆτε ὅλοι καὶ θὰ πεισθῆτε περὶ τῆς ἀξίας καὶ ὠφελιμότητος αὐτῆς.